

Ấn nhân
của
Võ Hoàng

Ân nhân của Võ Hoàng

Tác giả: Cần Thái

Chương 1

Cầm Tú thành, nằm ở phía nam của hoàng triều Thiên Thịnh, bốn mùa như xuân, đất đai phì nhiêu, bởi vậy cư dân giàu có và đông đúc, thành trấn an vui yên bình. Mà Phú Quý lâu, chính là đệ nhất tửu lâu của Cầm Tú thành.

Danh trù cùng mỹ tửu, mỹ thực, khiến Phú Quý lâu nổi tiếng khắp xa gần. *(Ri: Danh trù: đầu bếp giỏi; mỹ tửu, mỹ thực: đồ ăn ngon, rượu ngon)*

Không chỉ được dân chúng địa phương nhiệt tình ưu ái, khách từ xa đến Cầm Tú thành cũng đều biết trước mà đến ngồi tại Phú Quý lâu.

Trừ bỏ thưởng thức đồ ăn thức uống thuộc hàng cực phẩm, còn có thể nghe được những chuyện đại sự phát sinh gần đây nhất ở Cầm Tú thành.

Mà tin tức gần đây nhất khiến cả Cầm Tú thành lâm vào phong cuồng thảo luận, đó là những chuyện về thiên kim Mạc gia.

Cư dân Cầm Tú thành, đối với bốn vị "tiểu thư" Mạc gia kia tự nhiên là không xa lạ, mà chờ lâu như vậy, cuối cùng trong đó mới truyền ra tin tốt của một người, cư dân ở đây so với người nhà Mạc gia thậm chí còn hưng phấn hơn gấp bội.

Đang ngồi ở lầu hai Phú Quý lâu có ba nam tử cùng một bàn rượu và thức ăn, không thể tránh khỏi nghe được tiếng đàm luận vang lên bốn phía, rộn ràng vây quanh việc vui sắp tới của Mạc gia, tất cả đều truyền đến tai một người trong quán.

Lãnh Diệc Trần một thân áo trắng, mặt lộ vẻ mỉm cười, nghe tiếng thảo luận nhiệt tình bên tai, không khỏi đối với bốn vị tiểu thư kia nổi lên chút tò mò. Nhưng theo tin tức hắc có, Cẩm Tú thành Mạc gia chỉ có một vị thiên kim, thế nào giờ lại ra bốn vị tiểu thư?

"Lãnh?" Võ Hoài Thiên nhướn mi, nhìn trợ thủ đắc lực của chính mình hiển nhiên thất thần, hoài nghi chuyện mình nói vừa rồi hắc có nhớ gì không.

"Ân?" Lãnh Diệc Trần hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình xem nhẹ chính sự, thấy được nét không đồng tình trên mặt chủ gia, hắc mặt không đổi sắc mà tự nhiên tự tại tươi cười, nói dối, "Ta có nghe."

"Phải, ngươi có nghe những chuyện bên đường." Huyền Phong ngồi bên, một thân áo đen, mặt không biểu tình vạch trần lời nói dối của hắc.

"Ách, ta là nghĩ nói, nếu chúng ta muốn mở rộng thương sự về phía nam, cũng nên tìm hiểu vài chuyện lớn nhỏ ở địa phương thôi." Không trừ ngân tích liếc Huyền Phong một cái xem thường, Lãnh Diệc Trần cười lại, nói. "Huống gì Mạc gia là thương gia lớn nhất miền Nam, tự nhiên muốn chú ý nhiều một chút." *(Ri: không trừ ngân tích: không dấu vết)*

"Khuê nữ xuất giá cùng thương sự có liên quan?" Huyền Phong không đếm xỉa đến việc hấn xem thường mình, lại thản nhiên cất lời.

"Huyền Phong, người nghe được cũng không ít đâu." Lãnh Diệc Trần căn rằng, tên Huyền Phong này luôn thích ngáng chân hấn, cũng không ngần ngại xem bọn hấn cùng là trợ thủ đắc lực của Võ Hoài Thiên, đáng ra phải trợ giúp cho nhau mới phải.

"Lúc vào thành liền nghe thấy, không cần đến tửu lâu mà nghe ngóng tiếp." Huyền Phong uống trà, vẫn như cũ là không có biểu tình, hất đi bát nước lạnh phải chịu trách nhiệm trên tay. *(Ri: hai cái người này hay thật đấy ~`~ thế mà còn đòi đi làm trợ thủ cho người ta, xììììì)*

"Dừng." Võ Hoài Thiên thản nhiên lên tiếng, sớm đã quen nhìn hai người bọn hấn đấu khẩu."Lãnh, nhớ kỹ mục đích chủ yếu xuống phía nam lần này của chúng ta, không được nhiều chuyện."

"Ta đã biết." Đối mặt với một pho tượng bằng cùng một khối đầu gỗ thích ngáng chân người khác, Lãnh Diệc Trần chỉ có thể thở dài đem tính "Thân thiết" trời phú của chính mình thu hồi. "Tư liệu về việc kinh doanh ở Cẩm Tú thành ta đều đã thu thập đủ, ngày mai đã hẹn đến Mạc gia báỉ phỏng, đàm phán về việc hợp tác buôn bán tơ thượng phẩm. Mạc gia mười hai đời, một tay nắm giữ kinh tế miền nam, có quan hệ làm ăn khắp nơi nhưng chưa mở rộng đến kinh thành."

Cũng bởi vậy, tơ chức tú phẩm do Mạc thị sản xuất tuy đẹp, hoàng triều ở phương bắc vẫn không nhìn được đến, ba người lần

này xuống phía nam, chủ yếu cũng là tính muốn cùng Mạc gia đàm phán khả năng hợp tác, Kinh Thiên sẽ bảo ra mặt thu mua vải vóc tú phẩm của Mạc thị, xuất tới phương bắc thậm chí là cả những nước lân cận. *(Ri: tú là thêu nhé, tú phẩm là đồ thêu)*

"Lần này đồng ý cùng chúng ta đàm phán là đại thiếu chủ thứ mười hai của Mạc gia, cũng là người thừa kế duy nhất, nghe nói Mạc Tĩnh Viễn trời sinh phản cốt, làm việc tác phong khó phán đoán theo lẽ thường, có lẽ nhờ tính tình của hắn như vậy, mới phá được quy củ bất thành văn của Mạc gia mười hai đời nay, mang sự nghiệp kéo dài tới phía bắc." Lãnh Diệc Trần nhớ tới vị tiểu thư trong mấy chuyện bên đường của người dân, tựa hồ đúng là khắc tinh của vị thiếu chủ này, không biết hay không có thể đến bái kiến, có lẽ đối với sinh ý song phương có điều giúp ích. *(Ri: sinh ý cùng nghĩa với hợp đồng theo ngôn ngữ hiện đại)*

"Gặp sẽ biết." Võ Hoài Thiên cũng đã nghe qua một ít chuyện về Mạc gia , biết thủ phủ phía nam đã nhiều đời nay có những quy tắc riêng.

Lãnh Diệc Trần nhìn sang Võ Hoài Thiên luôn luôn nghiêm túc, lại nhìn Huyền Phong- cổ họng không bao giờ nói thừa một chữ, rồi nhin xuống một tiếng thở dài.

Hắn bắt đầu hồi hận, thân là một lưu thủ ở trong Kinh Thiên bảo, nếu cứ theo hai người này ra cửa, hắn thế nào cũng chết sớm!

Mạc gia là trang viên điển hình nhất ở phía nam, phân chia thành trung, đông, tây, bắc bốn bộ phận, ở chính giữa lại chia thành đông tây nhị sương, non sông tươi đẹp cùng đình đài lâu các cảnh sắc dung hợp, hoa viên, lương đình, ao nhỏ, khúc kính thông u.

Ba người Võ Hoài Thiên cùng Mạc Tĩnh Viễn ngồi trong bích đình, ba người vốn sinh trưởng ở phương bắc đối với cảnh viên lâm sơn thủy như vậy, lại có tâm tình ngoạn cảnh bất đồng. *(Ri: chỗ ‘bích đình’ ấy, trong nguyên văn là ‘lục ba trì thượng bích đình’, theo mình nghĩ thì là ‘bích đình trên ao sóng xanh’, kiểu như là nhà thủy tạ ấy, nhưng không hiểu rõ tốt nhất là im lặng :”>)*

Võ Hoài Thiên không có nhiều tâm tư đi chú ý cảnh đẹp ở một bên kia, lực chú ý của hắn phần lớn đặt trên sinh ý. Mà Mạc Tĩnh Viễn cũng không phải dễ nói chuyện như trong tưởng tượng của hắn, chính là tính tình tương đương khó có thể nắm bắt.

May là Mạc Tĩnh Viễn rất nhanh gọn rõ ràng đáp ứng cùng Kinh Thiên bảo hợp tác, đem vài vóc tú phẩm của Mạc gia giao cho Kinh Thiên bảo đưa lên phía bắc, tiếp đó bàn chi tiết vấn đề hợp tác giữa hai bên.

Nhìn quang cảnh tươi đẹp xung quanh, lại nhìn đến nam tử quý khí trước mặt, Võ Hoài Thiên không khỏi nghĩ thầm, nếu hôm nay là thương nhân phương Bắc khác cùng hắn hiệp đàm, Mạc Tĩnh Viễn có hay không cũng sẽ đồng ý trong nháy mắt như thế này ?

Đối với Mạc thị thiếu chủ Mạc Tĩnh Viễn này, hắn tìm hiểu không nhiều lắm, chủ yếu là để ý hai chữ “Mạc gia” nạm vàng trước cửa, xác định hai bên nhất định phải hợp tác, cũng đáng để hắn tiêu phí năng lực đánh giá.

Mà sau khi hắn đưa ra yêu cầu tham quan tú phường của Mạc gia, Mạc Tĩnh Viễn nhẹ phẩy quạt gấp lại, nhú mày không trả lời, chỉ sai tì nữ phía sau đến châm trà, cười nhạt, ý muốn bọn hắn

trước tiên lưu lại trong đình một lát, thậm chí kêu người hầu bắt đầu giải thích kiến trúc của ao sen xung quanh.

Võ Hoài Thiên kín đáo đánh giá vẻ mặt lười nhác của Mạc Tĩnh Viễn, ngầm đoán xem ý tứ của hắn là gì. Hay là, trong tú phường có bí mật gì không thể để người ngoài hay biết ?

Mạc Tĩnh Viễn tiếp tục yên lặng thưởng trà, một thân tuấn dật phi phàm, cũng không thèm để ý đến ánh mắt của Võ Hoài Thiên. Đến khi hắn nhìn ra phía trước đình xuất hiện một thân ảnh màu lam mà hắn đã đợi rất lâu, mặt mày mới nhẹ nở nụ cười.

"Gọi người lại đây." Hắn vừa lên tiếng, hộ vệ tùy thân phía sau lập tức lĩnh mệnh mà đi, đưa đến một nam tử trẻ tuổi tuấn tú.

Lãnh Diệc Trần hơi hơi thất vọng, nguyên bản nhìn nụ cười mang vài phần tà khí kia của hắn, tưởng người đến phải là "Nhạc Nhạn tiểu thư" trong truyền thuyết, không nghĩ lại là một tiểu tử anh tuấn.

“Thiên Hạm, mấy vị này là khách nhân từ Kinh Thiên bảo ở phương Bắc." Mạc Tĩnh Viễn không đổi tư thế, tùy ý giới thiệu."Thiếu chủ Kinh Thiên bảo, cũng là ‘Võ Hoàng’ đương nhiệm Võ Hoài Thiên, hữu hộ vệ Lãnh Diệc Trần, tả hộ vệ Huyền Phong."

Trầm Thiên Hạm hướng ba người chấp tay làm lễ, trong lòng cảm thấy hơi kì lạ. Sáng sớm ra cửa liền nghe thấy tổng quản đề cập hôm nay có khách quý tới, không nghĩ cư nhiên là thiếu chủ Kinh Thiên bảo phương bắc. Nghĩ tới việc thiếu gia muốn phát

triển mở rộng ra hướng bắc, Kinh Thiên bảo xác thật là đối tác thích hợp nhất.

Trước không nói Kinh Thiên bảo là đại bảo lớn nhất phương bắc, kinh doanh với nhiều nước lân cận, nắm giữ hơn một nửa sinh ý với ngoại bang của Thiên Thịnh hoàng triều, tài lực hùng hậu. Sau này lại tiếp tục phát triển làm tiêu cực, nhờ có chỗ dựa lớn trên giang hồ - đương nhiệm bắc võ lâm minh chủ chính là thiếu chủ Kinh Thiên bảo, khiến ít người dám động vào hàng hóa mà Kinh Thiên bảo vận chuyển, khiến cho sinh ý phát triển không ngừng.

Có tài lại có thế, quan hệ tốt với triều đình, cũng có địa vị trên giang hồ, đối tượng hợp tác như vậy, đốt đèn cũng khó kiếm.

"Đây là chủ sự của tú phường Mạc gia, Võ thiếu chủ nếu muốn đi xem tú phường, vậy người này sẽ thay ta an bài." Vẫn không lịch sự như cũ, Mạc Tĩnh Viễn trực tiếp mang khách quý chuyển giao cho Trầm Thiên Hạm. "Thiên Hạm, ta tính cùng Kinh Thiên bảo hợp tác đưa chức phẩm tới phương bắc, người một hồi liền bồi ba vị khách nhân đi tham quan tú phường một chút." (*#Ri: chức phẩm: đồ đệ – chức nữ: thiếu nữ đệ tử*)

"Dạ." Trầm Thiên Hạm gật đầu, chỉ nghe qua cũng hiểu được thiếu gia muốn nghỉ ngơi, muốn nàng nhanh chóng đưa khách nhân đi cho khuất mắt. "Ta đi an bài ngay, thỉnh."

Võ Hoài Thiên nhìn nam tử tuấn tú trước mắt, hơi nhướng mày.

Mặc dù mặc nam trang, mặc dù ngôn hành đều là có phong phạm nam tử, nhưng "hắn" rõ ràng là nữ nhi! Võ Hoài Thiên tin tưởng

ánh mắt của chính mình sẽ không thể nhận nhầm. (*#Ri: ngôn hành: ngôn ngữ và hành động; phong phạm: hơi hướng*)

"Thiếu bảo chủ?" Trầm Thiên Hạm đối mặt với ánh mắt của hắn, không rõ hắn vì sao đánh giá mình như vậy, khiến nàng có xúc động muốn cúi đầu, nhưng cố nhịn xuống.

"Võ huynh, nếu ngài đổi ý mời nói thẳng." Nhẹ nhàng gấp quạt, Mạc Tĩnh Viễn nhíu nhíu mày, trong ngữ khí có cảm giác rất không tốt.

Trầm Thiên Hạm liếc mắt nhìn thiếu gia nhà mình một cái, hắn nói như vậy không phải khiến người ta ngượng ngùng sao, lần đầu thấy qua có người đàm sinh ý với khách xong lại có biểu tình như thế.

"Không, vậy trước cáo từ." Võ Hoài Thiên cuối cùng xoay người, trước hướng Mạc Tĩnh Viễn nói tạm biệt, rồi mới chuyển hướng Trầm Thiên Hạm

"Trầm công tử. Thỉnh."

Không biết có phải hay không đa tâm, Trầm Thiên Hạm cảm thấy tiếng "Công tử" hắn gọi kia tựa hồ nghe đặc biệt nặng.

"Không dám, thỉnh." Không nghĩ phức tạp, Trầm Thiên Hạm nhẹ nhàng cười, dẫn ba người đến xe ngựa ở cửa lớn, hướng tú phường mà đi.

Khách quý là khách quý, cho dù có chút cổ quái, vẫn là khách.

Đến tú phường, Trầm Thiên Hạm trước dẫn ba người đi xung quanh giới thiệu qua, sau đó liền thỉnh tới quý tân phòng, gọi người đưa tới mọi loại tú phẩm, để bọn hắn có thể tha hồ xem xét.

Trong lúc đó Trầm Thiên Hạm đứng một bên giải thích lại thấy bất đồng, trả lời mọi vấn đề Võ Hoài Thiên đưa ra, nhưng là ánh mắt dị dạng của đối phương thật khiến nàng không chịu nổi, nhìn không được tự thán, đành làm kẻ hèn đi hỏi cho rõ vấn đề.

"Thiếu bảo chủ, dám hỏi tại hạ làm sai điều gì chẳng?" Vì cái gì hắn đối mặt với một đồng người, lại dùng loại ánh mắt ma nhân kia ăn nàng? (#Ri: *ha ha “ăn” đây =*) *Chưa gì đã lấy mắt ăn người ta =*) *Phải biết kiềm chế đi Võ huynh ^^*)

Võ Hoài Thiên lại thâm sâu nhìn khuôn mặt thanh nhã của nàng, rồi mới thản nhiên lên tiếng: "Người không làm sai cái gì, ta chỉ cảm thấy kỳ quái, nam nhân phía nam đều giống người thế này sao?"

"Giống ta? Không biết ý ngài là gì?" Trầm Thiên Hạm trong lòng cả kinh, trên khuôn mặt lại tỏ ra trấn định.

"Là giống các cô nương đó." Võ Hoài Thiên cũng không muốn cùng nàng vòng vòng luẩn quẩn. Người trước mắt rõ ràng là nữ nhi, vì cái gì muốn cố ý nữ phần nam trang (*Yukio: nữ giả trang thành nam nhân*), lại còn biểu hiện như là một nam nhân?

Trầm Thiên Hạm trong mắt điểm qua nét giận, nàng rất nhanh trấn áp xuống, cười nhẹ cho qua.

"Thiếu bảo chủ nói lời này thật đúng là vũ nhục tiểu nhân." Nàng nhanh chóng trừng mắt liếc hắt một cái, lại vô ý cúi thấp thấp đầu.

“Nam tử phía nam đều là ôn nhu tuấn nhã, cư nhiên là so ra kém nam tử phương bắc dũng cảm đại khí, thiếu bảo chủ đã thấy qua nam tử phương bắc, cũng không có nghĩa là tiểu nhân sẽ không phải là đường đường nam nhi.”

"Đường đường nam nhi sao?" Võ Hoài Thiên cố ý hỏi, đôi mắt thâm sâu nhìn kỹ nàng từ đầu đến chân, cuối cùng ngậm miệng.

Trầm Thiên Hạm thậm chí run lên, thiếu bảo chủ Kinh Thiên bảo này thật sự là đáng sợ, chỉ cần đôi mắt kia nhìn nàng, liền khiến nàng tâm kinh đảm chiến! (*#Ri: tâm kinh đảm chiến: rất sợ hãi*)

Bất quá ý hắt là gì? Biểu tình như thế kia rõ ràng là xem thường nàng, ý là bất mãn việc nàng là một ‘cô nương’ cư nhiên lại được quản lý tú phường.

Cô nương cũng là người a! Ai quy định chỉ có nam nhân mới có thể buôn bán! Cổ hủ! Cho dù hắt không có nói thẳng, nhưng nàng nghe qua cũng đoán được ý tứ.

Quên đi, hai bên mới quyết định, nàng vẫn không cần để ý thì hơn, hết thấy vì đại cục làm trọng, cho dù hắt xem thường nàng thì sao, dù sao nàng vốn chính là nữ nhi, hắt nói như vậy cũng không thay đổi được.

Cho nên Trầm Thiên Hạm lại lần nữa mỉm cười, tận trách giới thiệu cho Võ Hoài Thiên mọi sản phẩm ở tú phường, tường thật trả lời vấn đề hắt đưa ra, hoàn thành công tác của nàng.

Đến nỗi Võ Hoài Thiên thỉnh thoảng có biểu tình quái dị gì đi nữa, nàng hoàn toàn không quan tâm.

Thiếu chủ Kinh Thiên bảo, bắc võ lâm Võ Hoàng, địa vị tôn quý cao thượng như thế, cho dù là quái nhân, thì tính sao? Lại càng không nói từ thuở nhỏ đã nhìn thiếu gia, nàng đối với quái nhân đã sớm quen thuộc .

Quái thì quái, không liên quan đến nàng!

Quá trưa, trời nóng bức khiến người ta nghĩ muốn tránh dưới gốc cây, nhưng là ba người Võ Hoài Thiên cũng không chịu ảnh hưởng, ở Phú Quý lâu dùng cơm xong, lại tiếp tục cưỡi ngựa tính đi tới Thường Sơn.

Thường Sơn nằm ở gần Cẩm Tú thành, địa thế hẻo lánh, ít có hơi người, vì ở nơi khác có đường lớn bằng phẳng, bởi vậy mặc dù đường Thường Sơn tuy gần, phần nhiều người dân vẫn chọn đường lớn. Chủ yếu đó là sợ trong núi hoang, dễ gặp kẻ xấu, đến lúc đó nếu gặp tai kiếp sẽ là không có ai cứu.

Nhưng Võ Hoài Thiên ba người thân có võ công, tự nhiên không đem điều này để ở trong lòng.

Đi qua nửa đường, Võ Hoài Thiên ở giữa phút chốc dừng ngựa, nhíu mày.

"Gia?" Huyền Phong phi ngựa tới gần, không rõ hấn vì cái gì đột nhiên dừng lại.

Võ Hoài Thiên không có lập tức trả lời, chính là từ trong người phát ra hơi lạnh.

"Gia?" Lãnh Diệc Trần nguyên bản trốn ở một bên nhìn ra không phù hợp, vội vàng lại gần. "Ở đâu không thoải mái?"

Hắn là truyền nhân của thần y, xem qua sắc mặt Võ Hoài Thiên liền biết, khẳng định là trúng độc !

Lãnh Diệc Trần mới vươn tay ra muốn xem mạch cho hắn, từ trong rừng bỗng nhiên phi ra ám khí! Huyền Phong thần sắc vi biến, ngay lập tức rút kiếm, mười tên hắc y nhân che mặt cũng từ sau mấy gốc cây xông tới.

Lãnh Diệc Trần thu tay, rút vũ khí. Cảm thấy có gì đó không ổn. Trước hạ độc sau mai phục, nhóm người này hiển nhiên là có mưu tính trước! Chính là ba người đồng hành đồng thực, vì sao chỉ có Võ Hoài Thiên trúng độc? Trúng như thế nào? (*#Ri: đồng hành đồng thực: cùng đi, cùng ăn*)

Hắn dù võ công có không sánh được với Võ Hoài Thiên cùng Huyền Phong vốn ở trong thập đại cao thủ giang hồ kia, nhưng thân là truyền nhân của thần y, tinh thông các loại độc dược, đối phương làm thế nào mà có thể hạ độc được ngay trước mắt hắn?

"Gia, ngài sao rồi?" Vừa ra chiêu chống trả, Lãnh Diệc Trần vẫn không khỏi lo âu.

Có thể qua mặt cả ba người, hạ độc Võ Hoài Thiên, hắn phải rất giỏi.

Võ Hoài Thiên trán đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, nhưng đại đao trên tay ra chiêu vẫn gọn gàng, không chút lưu tình. Chỉ là nội lực nhanh chóng tiêu tán, tuyệt đao trên tay mỗi lúc một thêm nặng như muốn rơi xuống đất.

Thoắt một cái, trên cánh tay hắn bị vạch một đường máu dài.

"Gia!" Huyền Phong lập tức đi tới bên cạnh hắn, vung kiếm thay hắn tiếp chiêu.

"Nội lực của ta đang hao tổn rất nhanh, hắn là do trúng độc." Mặc dù tình huống nguy cấp, nhưng Võ Hoài Thiên vẫn thần sắc trấn định, trầm giọng nói với Huyền Phong.

"Nội lực?" Huyền Phong run sợ, đáng chết!

"Các người đến tột cùng là ai, cứ nhiên dám mai phục ám toán!" Lãnh Diệc Trần vung tay thu kiếm, nhướng mày hỏi hắc y nhân vừa ra chiêu kia.

Việc này rõ ràng căn bản là ám sát Võ Hoài Thiên! Gần như mục tiêu binh khí đổ tới đều là hắn!

"Cho dù không nói tới địa vị Võ Hoàng cao cả, Kinh Thiên bảo cũng không phải ai cũng có thể động!" Lãnh Diệc Trần tươi cười trên mặt đã biến mất, mặc dù kiếm thế chưa ngưng, nhưng là cảm nhận rõ Võ Hoài Thiên đang dần yếu.

Nhóm người này, là vì danh hiệu ‘Võ Hoàng’ mà đến, hay là muốn trọng kích ‘Kinh Thiên bảo’? Bất quá mặc kệ là nguyên do nào, mục tiêu đều là Võ Hoài Thiên.

"Gia, ngài trước tiên nên lui." Lãnh Diệc Trần nhìn bước chân chủ tử đã bắt đầu không vững, trên người lại lưu vài vết máu ói từ miệng, trong lòng biết không ổn. Hắn tuy y thuật rất tốt, nhưng giờ phút này căn bản không cách nào giúp chủ tử liệu thương, đành phải lấy ra đan dược trong áo đưa cho người.

"Gia, trước ăn vào ‘hộ tâm đan’." Hộ tâm đan là thánh dược giải độc do chính hắn nghiên cứu, mặc dù không biết chủng độc xa lạ khiến Võ Hoài Thiên mất nội lực kia là gì, nhưng là hắn có nắm chắc, hộ tâm đan cho dù không thể giải cũng có thể tạm thời áp chế tính độc trong cơ thể.

Võ Hoài Thiên tiếp lấy viên đan nuốt xuống, ổn trụ thân mình, biết chính mình ở lại nơi đây cũng chỉ là liên lụy bọn hắn, lạnh lùng cứng rắn gật đầu, "Các người cẩn thận."

Hít sâu một hơi, hắn tụ tập nội lực cuối cùng, đưa tuyệt đao có một không hai giao cho Huyền Phong, lấy ánh mắt ý bảo.

"Ta sẽ bảo quản tốt." Huyền Phong hiểu tâm ý hắn.

Một âm thanh vang nhẹ lên, Võ Hoài Thiên phi thân, bỏ lại phía sau Huyền Phong cùng Lãnh Diệc Trần.

Hắn cũng yên tâm, Huyền Phong cùng Lãnh Diệc Trần tu vi võ công tuy không bằng hắn, nhưng muốn toàn thân trở ra cũng không phải khó gì! Chỉ cần không phải công lực hoàn toàn biến mất, hắn cũng đã ở một bên chiến đấu cùng.

Cho nên, hấn trước cứ chạy đi nơi khác, chỉ hy vọng đánh lạc hướng truy binh phía sau, hoặc là, dẫn bọn người ý đồ không tốt này đi khỏi.

Cho dù hấn chết ở nơi đây, cũng nguyện không khiến cho thủ hạ của hấn chôn cùng.

Giây tiếp theo, trước mắt hấn bao trùm một màn đêm, thân hình lảo đảo không vững!

.

.

Trời muốn mưa liền mưa, luôn đột ngột bất ngờ, dù người có dự phòng thế nào cũng không thắng nổi.

Tia chớp nháy lên đằng trước, lôi sấm rền vang vọng theo sau. Trầm Thiên Hạm nhẹ ngẩng đầu, nhìn từng hạt mưa lớn thi nhau rơi xuống.

Trong nháy mắt, bầu trời trong xanh không một chút mây liền đã chuyển bụi đen đầy trời, nước mưa từng giọt từng giọt to đùng bắt đầu tuôn, nhắc nhở nàng mau phản ứng.

"Không xong!" Nàng thốt lên một câu, húc chân giục ngựa, cố tìm một nơi trú mưa tạm thời.

Từ sáng sớm, nàng chỉ biết vận khí ngày hôm nay của mình không tốt lắm. Vốn nàng đã an bài mọi sự hoàn hảo, đột nhiên lại nảy ra sinh ý kia, không có cách nào đành phải tự mình vòng ra cửa

hàng xem xét lại, xử lí mọi việc xong xuôi hoàn tất. Nghĩ đến ba ngày tới Mạc Nguyên Thiển sẽ xuất giá, trong phủ đầy một đồng việc lớn việc nhỏ chờ nàng, đôi chân nhỏ bé càng tăng tốc mau chóng trở lại Cẩm Tú thành, vì vội vã, nàng thậm chí mạo hiểm đi qua Thường Sơn.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ đến, đột nhiên trời lại trút xuống đông tố mưa sa.

Nàng lúc này thực quẫn bách, đi trong rừng không những có thể bị lạc đường, trời còn mưa, đã thế nghe nói Thường Sơn này đầy rẫy lâm tặc nguy hiểm!

Vọng nhìn ra xa bốn phía, mọi mắt cũng tìm không ra một chỗ trú mưa, nàng trong lòng không khỏi thở dài, đành phải hy vọng phiên toái tìm đến bản thân chỉ có đông tố, nhưng là Thường Sơn hẻo lánh như vậy, khó tránh khỏi phiên toái gặp tặc kia.

Nữ tử ra ngoài cửa đều phát sinh nhiều vấn đề không tiện, vì vậy mỗi lần xuất môn nàng đều là nữ phần nam trang, thứ nhất cũng nhờ thân hình nàng so với nữ tử bình thường cao hơn một chút, thứ hai là diện mạo nàng cũng không tầm thường, có một chút phiêu phiêu tiêu sái, nhìn qua không dễ phân biệt là nữ hay nam. Mặc dù thân hình vốn là nữ tử không khỏi gầy nhỏ, nhưng nam tử phía nam vốn là kiêu vãn nhã thư sinh, bởi vậy nàng nữ phần nam trang không có khả nghi chút nào, giúp cho nàng tránh đi rất nhiều phiền toái.

Mưa to ào ào trút xuống cùng sấm sét dội vang oanh liệt, làm cho nàng nhìn trước mặt mọi vật đều không rõ. Bước chân ngựa dần hạ tốc độ, trong lòng có chút dự cảm chẳng lành.

Nàng nhẹ cúi người tính an ủi con ngựa, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một bóng ảnh to đùng, nhắm đúng vị trí nàng mà rơi bộp xuống!

"Ngô!"

Nàng muộn màng hô lên một tiếng, bị đập vào làm cho mất cân bằng, cả người cả ‘vật’ cùng nhau ngã xuống, con ngựa vốn đang không an phận bị động thái này làm cho dọa sợ, đầu cũng không quay lại vội vàng phi thân chạy đi.

Mà Trầm Thiên Hạm rớt xuống ngựa bị ‘vật’ đè lên trên, chạt vật không chịu nổi, cả người cao thấp đều đau đớn, nhìn ‘vật’ trên người vẫn như cũ đè xuống ——

Di? Di?! Di?!!! Là người?!

Nàng nhin đau lật người bên trên ra, lúc này mới phát hiện ‘vật’ từ trên trời rơi xuống là người, lại còn là một nam nhân đang chìm trong hôn mê. Càng làm nàng ngốc lảng là, nam nhân bất tỉnh này, cư nhiên là người mới nửa ngày vừa qua nàng gặp mặt - Võ Hoài Thiên.

"Ông trời! Ta hôm nay là phải chịu cái vận gì a?" Nàng không biết làm sao ngẩng đầu hỏi trời, không rõ chính mình hôm nay như thế nào lại có được đức hạnh này.

Lạc nạn Thường Sơn rồi tìm không ra một chỗ trú mưa đã là rất thảm, ông trời cư nhiên còn ban cho nàng một ‘đại lễ’ như vậy.

Tử tế phóng ánh nhìn xuống, liền thấy kiện "đại lễ" đang hai mắt đóng chặt, quần áo trên người có vài đường chém rách, hiển nhiên là vì thương thế mà hôn mê.

Thường Sơn hẻo lánh hoang vu như thế, hần đường đường là thiếu chủ Kinh Thiên bảo lại chạy đến chỗ này làm cái gì? Hơn thế nữa, hai tên hộ vệ tùy thân kia của hần như thế nào lại không thấy bóng dáng đâu?

Trầm Thiên Hạm mặc dù trong thâm tâm vẫn dằng dầy nghi hoặc, nhưng thấy tiếng sấm mỗi lúc một to, trận mưa càng lúc càng lớn, làm ướt hết quần áo trên người nàng, cũng làm ướt quần áo của Võ Hoài Thiên bên cạnh.

Ai đến nói cho nàng biết, giữa đường gặp mưa to, lại gặp một gã nam nhân bị thương nặng, ngựa cũng chạy đâu mất, nàng một thân nữ tử, nên làm như thế nào cho phải?!!

Thở dài một hơi, nàng quyết định đứng lên, lau đi nước mưa bám trên mặt, dùng hết khí lực toàn thân khiêng gã nam tử cao lớn Võ Hoài Thiên kia lên.

Thấy chết không cứu nàng làm không được, càng chưa nói người này quyền cao chức trọng, lại là 'khách quý' của Mạc gia, nếu hần gặp chuyện gì ngoài ý muốn, khẳng định ảnh hưởng không nhỏ đến Mạc gia. Xem ra chỉ có thể kéo theo phần "đại lễ" này đi tìm chỗ trú rồi tính tiếp!

Trầm Thiên Hạm cắn răng cố trụ, hai đùi dụng lực, run rẩy bước nửa bước đều không đi một li. Nàng thở hắt ra một ngụm khí dài, cố "khiêng" hần hướng cây đại thụ bên đường, tưởng nghỉ một chút

lấy sức đi tiếp. Không ngờ một bước không vững, nàng cả người đổ nhào về trước, ‘đại lễ’ bên trên cũng đổ nhào theo....

"Oa a —— "

Tiếng thét chói tai vang vọng quanh khu rừng. Rồi sau đó, tiếng mưa như trút bao trùm lên tất cả.

Chương 2

Nửa nằm trên mặt đất, Võ Hoài Thiên dần dần thanh tỉnh, trên người truyền tới đau đớn làm cho hắn phải chau mày, kí ức dần dần hiện rõ ra, hắn là trúng mai phục!

Nhớ kĩ chính mình sau khi ăn vào hộ tâm đan, gắng sức một hơi cuối cùng thi triển khinh công chạy, rồi sau đó.... Mọi thứ trước mắt nhòe đi, vượt khỏi tầm kiểm soát, mà bỗng dưng xuất hiện trước mắt hắn một đôi mắt trong suốt to tròn.

Là ai?

“Người tỉnh a.” Ngồi ở cách hắn một đoạn, Trầm Thiên Hạm nhận ra cử động của hắn liền mỉm cười. “Đừng động đây nhiều, người bị thương, nếu để miệng vết thương rách ra thì sẽ không tốt.”

Tiếng nói ôn nhu nhẹ nhàng cất lên làm Võ Hoài Thiên nheo lại hai mắt.

Thanh âm này hắn đã từng nghe qua, là người chủ sự nữ phần nam trang của Mạc phủ.

“Là người?” Hắc khó khăn ngồi hẳn dậy. Đám mây trôi đi làm ánh trăng chiếu rõ ràng người trước mắt, quả nhiên là Trầm Thiên Hạm một thân nam trang.

“Đây là đâu?”

Hắc đánh giá bốn phía, không thể nhớ chút gì.

“Ta đoán là một sơn động đi.” Trầm Thiên Hạm nhún vai, dù có gạn hỏi nàng đây là đâu thì nàng cũng không có đáp án chính xác.

Lúc trước ngã nhào trên triền núi, nàng tưởng chính mình chết chắc rồi, không ngờ chỉ bị dúi đầy mình bùn đất, may mắn không bị thương, còn “đại lễ” kia cũng thực tự động rơi đến bên cạnh, chờ nàng ‘nhặt’ trở về.

Càng không nghĩ hai người lại trong họa có phúc, nhanh chóng tìm được một cái sơn động có thể tạm thời trú mưa.

Cái khó là hiện giờ đã vào đêm, mà mưa thì rõ ràng không có ý ngừng lại, cứ như vậy, nàng có cách nào để về Mạc gia?

Một đường chăm chăm đánh giá con đường núi trở về, nàng lúc này mới nghĩ đến bên cạnh có một kẻ bị thương cần chăm sóc.

“Người gặp chuyện gì thế? Tai nạn a?” Nàng thật ra cũng có chút tò mò, nếu hắc là “Võ Hoàng” thanh danh hiển hách, võ công phải là không tệ a, như thế nào lại bị thương nặng như vậy?

Hay, kì thật “Võ Hoàng” chính chỉ là hư danh?

Phát hiện đáy mắt nàng xuất hiện nghi hoặc, Võ Hoài Thiên bỗng cảm thấy thương thế trên người mình đã trải qua đơn giản biết bao. Song nhắc tới đó, thâm tâm vẫn là hỗn loạn không thôi, mặc dù không đến nỗi rơi vào âm phủ, nhưng thoát ra cũng không hề còn sức lực dư thừa, lúc đó bị hạ độc ám toán, được lực vẫn đang còn tác dụng, chẳng qua là được hộ tâm đan áp chế lại mà thôi.

“Không có gì.” Hắc khẩu thị tâm phi* nói. (*khẩu: miệng, lời nói; thị: phải; tâm: lòng dạ; phi: trái ---> miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo.)

“Là người đã cứu ta?”

“Thực ra không tính cứu.” Nàng chính là “nhật” phải hắc, rồi lại phải “khiêng” hắc đến chỗ tránh mưa.

“Là người dọa ngựa của ta chạy mất, cứ coi như là nhật được người về.”

Hơn nữa còn là nhật phải “phiền phức” chứ không phải “đại lễ”.

“Đa tạ.” Mặc dù nàng nói như thế nào thì việc cứu hắc vẫn là sự thật.

“Không dám nhận.” Nàng khách khí cười cười.

Võ Hoài Thiên không lên tiếng, vẫn âm thầm chú ý nhất cử nhất động của nàng. Hắc lúc này đang trong hoàn cảnh nguy cấp, thêm một phần cảnh giác cũng có nghĩa thêm một phần an toàn. Mặc dù

nàng thoát nhìn thiện lương vô hại nhưng ai biết liệu có phải cam bẫy hay không?

Nhận thấy ánh mắt hắt đánh giá, Trầm Thiên Hạm không nghĩ nói gì chỉ cười.

Khi đó vừa vào trong sơn động, nàng còn chưa kịp thở dốc xong liền vội vàng xem xét vết thương trên người hắn, tuy nàng không phải đại phu nhưng cũng nhìn ra được này toàn là vết thương do đao kiếm gây ra, hơn nữa kẻ xuống tay hoàn toàn là muốn lấy mạng người, vết chém không hề có lưu tình một chút, trên miệng vết thương còn bị thâm đen (do độc).

Nàng mất bao công sức mới tìm lại được bọc đồ của mình. Cũng may nàng mỗi khi ra khỏi cửa đều luôn luôn chuẩn bị được chữa thương mang theo, bằng không liền sẽ rất thảm.

“Thiếu bảo chủ (*cách gọi thiếu chủ Kinh Thiên bảo*), người có bị lạnh?” Ban đêm trong rừng vốn đã không có chút ấm áp, mà mưa lại cứ thế không ngừng rơi, xiêm y (trang phục) hai người cao thấp đều ướt sũng, buổi tối nay có thể nói là lạnh lẽo vô cùng.

Hơn thế nữa hắn bị thương nên mất máu không ít, khẳng định là càng chịu không nổi.

“Xiêm y chúng ta đều bị ướt cả, ta vốn định đốt chút lửa sưởi ấm, nhưng là trong động hoàn toàn không tìm thấy một nhánh cây nào, ngoài kia mưa lại vẫn không ngừng rơi, cho nên đành phải chịu như vậy.” Nàng giải thích rành mạch, ngữ khí còn mang theo tia xin lỗi.

Ánh trăng ảm ảm hiện hiện, Trầm Thiên Hạm kì thật nhìn không rõ người hấn, nhưng cũng lơ mờ phát hiện ánh mắt hấn có chút kì lạ.

“Không.” Võ Hoài Thiên lạnh lùng trả lời, trong thanh âm có chút hư nhược.

“Không?” Trầm Thiên Hạm ngốc lảng một chút mới phản ứng lại, hóa ra hấn là trả lời việc nàng hỏi hấn có lạnh không. “Ác, vậy là tốt rồi.”

Đôi thoại được vài ba câu thì ngừng lại, xem ra hấn không phải dạng người thích nói chuyện a? Nếu như vậy, nàng cũng không cần tự biên tự diễn nói tiếp, hai con người cũng chỉ mới gặp nhau qua một lần, hiện tại cũng không có nhiều chuyện gì bàn tán, hơn nữa nàng cũng quên mất ánh mắt kì dị kín đáo của Võ Hoài Thiên hôm ấy, vẫn là không biết cách nói chuyện tử tế chút nào.

Nàng đánh giá cơn mưa bên ngoài kia, xem ra đêm nay phải ở lại chỗ này. Bàn tay trắng nhỏ lấy ra bánh bao từ túi đồ, lột đi lớp bọc mỏng manh bên ngoài đưa hướng hấn.

Người chắc là đói rồi, ở đây có bánh bao, mặc dù có hơi bị ảm một chút nhưng cũng có thể tạm lấp bụng.” Bánh tuy có giấy gói bên ngoài nhưng vẫn dính phải chút nước mưa.

Thật lâu vẫn chưa thấy hấn đưa tay sang lấy, nàng dương mi.

“Nhìn không thấy sao?” Mặt trăng lại bị trận mưa rào che dấu đi, cũng khó trách hấn không thấy được, nàng thực ra cũng chỉ nhìn

thấy một mảnh đen ngòm, lấy được bánh bao cũng chỉ toàn dựa vào bàn tay sờ soạng xung quanh.

Hơi hơi trầm ngâm, nghĩ đến hấn đang là người bị trọng thương, nàng đành phải nửa quỳ vươn về hướng hấn “đi” từng chút một, bàn tay nhỏ bé sờ sờ dò dẫm trên mặt đất, còn một tay kia nắm giữ cái bánh bao.

Võ Hoài Thiên là người luyện võ, nhìn mọi vật ban đêm đối với hấn mà nói không phải chuyện gì đáng kể. Lạnh lùng nhìn cử động buồn cười của nàng, xem nàng từng chút một tiến tới gần chính mình, bàn tay ôn nhu chạm tới chân hấn.....

Đôi mày rậm lập tức cau lại, đang muốn quát bảo nàng ngừng hành động thì bỗng dưng nàng rất nhanh chuyển qua bên cạnh tay hấn, túm lấy bàn tay to.

Lòng bàn tay truyền tới một chút lo lắng tê dại, lập tức bị một cái bánh bao lớn đặt lên trên.

“Nhanh ăn đi, vết thương trên người ngươi không nhẹ, cần phải bổ sung nhiều thể lực vào, mặc dù không ngon lành gì nhưng miễn cưỡng cũng ăn đi. Đợi sau khi mưa tạnh rồi vào thành lại tính.” Thân phận của hấn như vậy, đại khái chắc không quen ăn mấy thứ như thế này, nhưng lúc này méo mó có hơn không.

Sau khi nói xong, nàng hơi hơi lùi xuống tạo khoảng cách, đôi má trắng nõn ẩn trong bóng đêm có chút nhẹ hồng. Mặc dù nữ phần nam trang lại thường hay đi lại bên ngoài, nhưng tiếp cận một nam nhân gần như thế vẫn là lần đầu tiên. Hơn nữa mới vừa rồi đưa bánh bao, tay nhỏ của nàng chạm tới bàn tay to lại nóng kia, dường

như lớn tới đủ có thể hoàn toàn bao lấy tay nàng, làm nàng mười phần cảm nhận được nam nữ có bao nhiêu khác biệt.

Hắn nắm lấy bánh bao, trên khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn phiếm chút sắc nhu hòa.

“Ngươi thì sao?” Thấy nàng sau khi đưa bánh bao cho chính mình liền ngồi tại chỗ không nhúc nhích, hắn hồ nghi hỏi.

“Ta đã ăn hồi chiều rồi.” Trầm Thiên Hạm nằm co quắp trên mặt đất, trợn mắt trả lời lại.

Thực ra nguyên nhân cực kì đơn giản, nàng không phải kẻ giàu ra ngoài mua vật linh tinh, cũng không phải người hay nghĩ đến mấy chuyện ăn uống dọc đường, vốn dĩ chỉ tính sao cho mau về nhà mà giữ nguyên tiền lương trong túi, bánh bao kia chẳng qua là lúc chiều đại nương ở tú phường sợ nàng trên đường đi bị đói, cho nên trước lúc đi liền cứng rắn nhét vào hành lí của nàng.

Một khắc này, nàng đặc biệt cảm tạ đại nương đã “tiên tri”.

Võ Hoài Thiên mím môi, không cách nào giải thích được cái đang rục rịch trong thâm tâm.

Hắn cùng nàng mặc dù đã từng gặp qua một lần, nhưng nói chuyện cũng chỉ là xã giao, nhiều nhất hắn cũng chỉ là khách nhân Mạc gia, nàng vì cái gì lại đối với hắn tốt đến thế? Cứu hắn, giúp hắn băng bó vết thương, mà đồ ăn duy nhất lúc này cũng đưa cho hắn.

“Người nhanh ăn đi.” Sáng sớm đã phải rời cửa làm việc nguyên một ngày, sau lại phải khiêng hấn đi một đoạn, Trầm Thiên Hạm thật sự mệt rã rời, mí mắt sụp xuống trầm trọng, nặng đến nàng muốn nâng lên cũng nâng không nổi.

Nàng từ nãy đều thức chính là đang đợi hấn tỉnh lại, nếu khi người kia tỉnh cũng còn có thể nói chuyện một chút. Lúc này canh ba xem ra nhất thời cũng không chết được, nàng trước hết phải nghỉ ngơi chút đã.

“Người?” Xem cái đầu nhỏ của nàng không ngừng gật xuống gật xuống, thân mình cũng nghiêng nghiêng ngã ngã đi, Võ Hoài Thiên thấy có điểm lạ kì.

“A?” Nàng cố gắng mở ra mí mắt, phát hiện hấn thấp giọng gọi, trong não hỗn độn chuyển chuyển tính tính, “ác” một tiếng, miễn cưỡng lại lồm ngồm bò đứng lên, cánh tay còn rảnh sở soạn ở bên cạnh.

Sờ sờ mò mò, cuối cùng mò đến túi nước.

“Này, nước ở đây.” Tưởng hấn bị khát, nàng chuyển túi nước cho hấn theo cách vừa rồi đưa bánh bao, sờ soạn tìm bàn tay hấn. “Ta để nước bên cạnh tay ngươi, khát có thể uống..... Ngươi chắc là có thể vươn tay ra lấy đi?” Trên cánh tay hấn cũng có một vết thương lớn, không biết có thể tự mình làm không.

“Có thể.” Vết thương này thực ra không đáng nói, phiền phức là không biết kẻ địch đã hạ loại độc dược gì. Hấn tuy giỏi võ nhưng lại không biết gì về y thuật, mặc dù đã ăn hộ tâm đan do Lãnh Diệc Trần đặc chế, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch, hạn

chế độc tính phát tác. Song muốn hoàn toàn khôi phục công lực thì vẫn phải chờ Lãnh Diệc Trần cùng Huyền Phong tìm ra hắc.

“Vậy là tốt rồi, ngươi cứ từ từ ăn đi, có việc gì thì gọi ta, ta có chút mệt nên nghỉ ngơi trước.” Nói xong, nàng cũng không hề tiếp tục gượng ép mí mắt mình, ở một bên theo đuổi Chu Công vào giấc ngủ.

Võ Hoài Thiên trừng mắt nhìn nàng, không thể tin được nàng cứ như vậy ngủ được luôn.

Ở nơi hoang vu dã lĩnh này, một cô nương trẻ như nàng cư nhiên cứ như vậy ngủ! Càng không thể tưởng tượng được khi bên cạnh còn có một gã nam tử xa lạ nằm! Vậy mà nàng không hề có một chút cảnh giác?! Nếu như hắc là một tên đang đồ tể thì làm sao?!!

Đáy mắt bùng bùng lửa giận, hắc cũng không hiểu chính mình vốn luôn lãnh tình mà sao lúc này chỉ vì một chuyện cỏn con như thế, cũng lại có thể nổi giận, chỉ biết đối với hành vi của nàng, nữ tử ngây thơ không biết cách bảo vệ mình này, rất có ý kiến!

Qua một hồi ngắn ngủi, hắc phát hiện hô hấp của nàng đã chậm rãi đều đặn, cư nhiên đã thật sự ngủ say!

Trong lòng nhin không được suy nghĩ về chuyện kì lạ vừa thấy, hắc âm thầm tinh tế đánh giá nàng, có dạng nữ tử nào lại giống như nàng, luôn cho rằng bản thân cải trang nam nhi thì có thể khinh địch, không cần quan tâm nguy hiểm chính mình?

Qua một hồi sau, trong bóng tối, chỉ thấy nàng trong giấc mộng mơ cau lại đôi mày, cả thân mình co tròn lại, tựa quây một chút rồi

lại bất an ngủ.

Hắn là lạnh đi. Hắn nhìn từng hạt mưa to ngoài kia vẫn không ngừng thi nhau rót xuống, cảm giác gió lạnh từng đợt từng đợt qua cửa động ào vào, hơn nữa xiêm y hai người đều đang ướt sũng, nàng bị lạnh cũng không phải lạ.

Xem nàng co quắp cả người như con chuột nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy ngủ không ngon giấc, Võ Hoài Thiên không chút nghĩ ngợi vô thức đứng lên, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, thay nàng che đi gió lạnh.

Không phải có mục đích đặc biệt gì, chính là chỉ cảm thấy phải làm như thế, mà sau khi tới gần hắn mới phát hiện nàng hơi hơi run rẩy.

Hắn nâng mi ngó nhìn, bàn tay to vươn ra, bỗng dừng khựng lại trong không trung rồi rút lại, nhớ tới nàng một thân nữ tử, nam nữ thụ thụ bất thân, chính mình không thể cứ thế chiếm tiện nghi của nàng.

Liệu có nên giúp nàng sưởi ấm?

Mãi cho đến trước khi toàn thân mệt mỏi lâm vào trong bóng tối hôn mê, hắn vẫn luôn cân nhắc vấn đề đó.

.

.

.

Mưa, vẫn cứ không ngừng tuôn xuống.

Giữa đêm mộng, nàng bất chợt tỉnh giấc. Trầm Thiên Hạm mệt mỏi tới cực điểm, lơ mơ không rõ chính mình làm thế nào tỉnh lại đây.

Cả người nàng đều đau nhức, không còn phân biệt rõ là do ngã nhào trên triền núi, hay tại một mối cả buổi phải khiêng một tên đại nam nhân đi, mà hơn phân nửa trên người nàng đều ẩm ướt muốn đông lạnh.

Nàng nhăn nhó cau mày, lúc này mới nhận ra nguyên do khiến chính mình bất chợt tỉnh dậy.

Khẽ nâng lên mí mắt, một thân mình cao to tuần lãng bỗng đập vào trong mắt nàng, gần tới mức không thể tưởng tượng được.

Nàng thông thả ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện hai người căn bản là ôm sát vào nhau như một thể, má đỏ hồng, nàng theo trực giác lui lại, nhưng bỗng nhận ra, hấn mặc dù đang ngủ nhưng hai cánh tay vẫn chặt chẽ ôm lấy nàng.

Nàng trong lúc nhất thời có điểm hoảng hốt, bắt đầu hoài nghi thiếu chủ Kinh Thiên bảo đại danh鼎鼎 kỳ thật là một tên đăng đồ tử làm chuyện hạ lưu. Quả nhiên không thể tùy tiện loạn cứu người, hơn nữa tại thời khắc ma hay quỷ biết này, bất kì chuyện xấu nào cũng đều có thể phát sinh.

Thật cẩn thận lay động đẩy hấn ra, mà hấn thì cứ như chuồn chuồn hám trụ (ý chỉ giữ chắc không buông), động đẩy một li cũng

không có. Đang lúc nàng khổ não không biết làm thế nào đẩy hẳn ra, bỗng nhiên một âm thanh trầm âm lên tiếng.

“Rất lạnh sao?” Thanh âm hẳn có chút khàn khàn vô lực, còn mang theo tia mơ hồ ngái ngủ từ mộng ra, lời nói làm cho nàng ngẩn ngơ tại chỗ.

Lạnh? Nàng quả thực là rất lạnh.....

Cảm giác cánh tay hẳn hơi hơi ôm mạnh vào, đem nàng càng khấn trương vùi vào trong lồng ngực rộng.

“Ngủ tiếp đi.” Không biết hẳn là an ủi nàng hay là tự nói cho chính tai mình nghe, trong đầu Võ Hoài Thiên một mảnh hỗn độn, một lần nữa rơi vào giấc hôn trầm.

Hóa ra, hẳn cũng không phải định làm chuyện sổ sàng, mà là muốn sưởi ấm cho nàng a..... Nàng lúc này cũng mới chú ý tới, hẳn vốn nằm ở sâu trong động, cư nhiên hiện tại lại thành tấm chắn gió cho nàng.

Màu hồng đào trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng tăng lên, so sánh với vẻ mặt mới vừa rồi bị kinh sợ, giờ khắc này lại dâng lên chút ngọt kiêu.

Mặc dù giữa hai người có phần đối nghịch, nhưng lúc này từ hẳn phảng phất ra thật nhiều lo lắng, làm cho Trầm Thiên Hạm mềm lòng định chỉ chiến tranh. Mặc dù bên ngoài có còn hơi lạnh, nhưng nàng thỏa mãn nhắm lại hai mắt, ở trong lòng hẳn buông lỏng dần rơi vào mộng.

Tư thế hai người hiện tại kề sát vào nhau khiến người nhìn cũng phải đỏ mặt, hơn nữa người trong cuộc cũng lại không phải không biết, song vì tình huống đặc thù khác biệt, cũng không thể quá mức để ý. Dù sao tại nơi rừng núi hoang vu dã lĩnh này, cho dù hai người bọn họ dựa vào nhau gần sát như thế, cũng sẽ không thể có người nào biết được. Lại càng không nói tới nàng lúc này thân mặc nam trang, nam nhân cùng nam nhân vì cùng gặp nạn nơi núi rừng heo lánh mà giúp nhau sưởi ấm, hẳn cũng là chuyện nhỏ.

Nhìn không được lại mở bừng hai mắt, chớp cũng không chớp nhìn nam tử xa lạ gần sát bên, trong lòng nàng bỗng dâng lên một loại cảm xúc kì quái, song rốt cuộc nàng cũng không có ý miệt mài theo đuổi nó làm gì.

Cùng gặp phải hoạn nạn, vốn cũng rất dễ dàng bị cảm động chỉ vì chút chuyện nhỏ nha, chờ cho đến khi hai người thoát khỏi cảnh này, hẳn loại cảm xúc khó hiểu kia cũng sẽ tự động biến mất.

Nghĩ tuy là như thế, nhưng hình bóng nam nhân trước mắt nàng, không biết từ lúc nào đã thâm kín đi vào lòng Trầm Thiên Hạm, để lại những dấu vết khó phai.

Một lần nữa tĩnh lặng mở mắt ra, Võ Hoài Thiên nhận ra trời đã sáng.

Hắn hơi hơi chau mày, phát hiện trong sơn động này lại chỉ còn có một mình hắn.

Nàng đi rồi?

Đưa ánh mắt nhìn ra xa ngoài cửa động, trận mưa rào ào ạt đêm qua giờ đã chuyển thành nhè nhẹ mưa phùn, xem ra không lâu nữa sẽ trời trong tạnh hẳn.

Trong lòng có loại cảm giác kì cục nói không nên lời, hấn trừng mắt nhìn hai cánh tay bản thân, cũng không quên trước khi lâm vào giấc ngủ, nhìn nàng lạnh mà co rúm thân hình mảnh mai, hấn ngồi xuống bên cạnh đưa tay ôm lấy nàng vào trong lòng, dùng nhiệt độ ấm áp của cơ thể giúp nàng sưởi ấm.

Tâm trí hiện lên hình ảnh nàng lặng lẽ ngủ, hấn nắm chặt đấm tay, cố gắng áp chế cảm giác hư không khó chịu.

Cảm giác được một trận tức ngực nổi lên làm cho hấn ho khụ khụ mãnh liệt, khí tức được đan được trong cơ thể thật vất vả tụ lại đã liền loạn tán.

“A, người không sao chứ?” Vội vàng, tiếng bước chân hướng về phía hấn, đồng thời một thanh âm vang lên ngay trước mặt, một chiếc khăn theo bàn tay trắng nõn lao tới, úp lên mặt hấn.

Cái đầu to vì bất ngờ tốt độ mà tạm thời ngốc lảng, Võ Hoài Thiên bỏ xuống chiếc khăn tơ trên mặt, liền nhìn thấy khuôn mặt lo lắng khẩn trương của nàng.

“Người?” Nàng không phải đã đi sao?

“Người tỉnh rồi, thật tốt quá, ta còn đang không biết phải làm sao bây giờ, người đã mê man suốt một ngày một đêm.” Khó có lúc thấy Trầm Thiên Hạm nói một hơi dài và nhanh như vậy, có thể thấy nàng có biết bao lo lắng.

Đối diện với mắt hắn, Trầm Thiên Hạm lúc này mới phát hiện cự li giữa hai người thật gần, liền vội vội vàng vàng lui về sau. “Ta đã tắm ướt nó, ngươi lau mặt cho thoải mái.” Nàng chỉ chỉ chiếc khăn trên tay hắn.

"Khăn thôi?" Hắn dương mi, chờ nàng thừa nhận thân phận nữ nhi của mình, cũng chờ một câu giải thích dành cho hắn. Nàng mặc nam trang đi đó đây khắp nơi, trong khi lời nói rõ ràng là của nữ phận!

“Này... Là muội muội thanh mai trúc mã của ta thôi tặng, nàng không thể tùy ý theo ta ra ngoài, cũng cho rằng này là vật tùy thân rất hữu ích.” Hai bên má có chút hồng hồng, nhận ra là hắn có điểm hoài nghi liền vội vàng giải thích.

Nàng cũng là bất đắc dĩ a, không đem khăn thôi ra chẳng lẽ muốn nàng xé áo ngoài để thấm nước? Chuyện đó càng không thể đi. Bất quá nàng cũng không phải là nói dối, chiếc khăn này thực sự là do muội muội Hoài Hương của nàng ra tay thôi, đường nét thôi tinh tế so với các tú nương ở phường thôi hoàn toàn không hề kém nha!

May mắn Võ Hoài Thiên cũng không truy vấn lại, mặc dù sắc mặt chính là có phần cổ quái, tay đưa chiếc khăn lên lau chùi mặt, ẩm ẩm lại ẩm rất thoải mái.

Ngắm góc khăn thôi có một chữ “Ngàn”, hóa ra tên của nàng cũng không phải là giả.

“Ta tưởng ngươi đi rồi.” Lau xong mặt, quả nhiên tinh thần dễ chịu tốt hẳn lên, hẳn hẳn nhiên nói.

“Ta đi ra ngoài nhìn một chút xung quanh, thuận tiện cũng xem có thể tìm được con ngựa hôm qua chạy mất.” Nghĩ đến đây nàng thực muốn ca thán thở dài, không có ngựa, nàng cũng không có cách trở lại Cẩm Tú thành, càng không nói tới bọn họ mấy ngày trước ngã trên triền núi ven đường, mặc dù thương thế không phải nghiêm trọng gì, nhưng là cũng không tìm ra đường trở lại.

“Ta cũng thuận tay tìm được chút đồ ăn.” Nàng lấy ra một ít trái cây từ trong ống tay áo, biểu tình không cho phép người kia có thể chọn lựa. “Chỉ tiếc ta không tìm được gà làm thịt.”

A, thịt gà rừng nướng khăng định có phong vị tuyệt vời.

“Này, ngươi lúc trước cũng mới chỉ ăn có một chiếc bánh bao, lúc này hẳn đã đói rồi đi.” Nàng tung hoa quả rừng đã tới trước mặt hẳn. “Mặc dù có lẽ không hợp với khẩu vị của ngươi, nhưng là ở nơi rừng núi hoang vu này, ngươi trước hết cứ chấp nhận ăn tạm đã.”

Hắn nhướng mày lên, không lẽ nàng tưởng hẳn không ăn bánh bao là bởi tại không hợp khẩu vị?

“Ngươi cứ ăn đi.” Hắn cũng không có nhiều lời, đem bánh bao cũng quả rừng trả lại trước mặt nàng. “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Mưa to ào ạt đã hai ngày, mà ngươi thì đột nhiên bị sốt cao, mê man không tỉnh hết một ngày một đêm, ta đã lo ngươi cứ sốt như

thể mà ‘đi’ luôn nữa!” Trầm Thiên Hạm nhớ tới tình trạng hôm qua của hắn, trong lòng vẫn còn phập phồng lo sợ. Hai người đều đang bị chôn chân trong sơn động hoang vu này, nàng dù có muốn đi cầu viện cũng không có biện pháp, chỉ có thể cầu khẩn ông trời.

“Người đã chiếu cố ta cả ngày?”

Đơn giản một câu nói, lại làm cho Trầm Thiên Hạm đỏ bừng hai má lên.

“Không có gì, cũng là chuyện đương nhiên thôi.” Nàng không được tự nhiên vuốt vuốt hai má, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào hắn.

Nghĩ đến hôm qua thân thể hắn lúc nóng lúc lạnh, nóng thì nàng còn có thể lấy khăn thấm nước mưa lạnh thay hắn lau đắp, lạnh thì chịu, nàng trên tay không hề mang cái áo khoác hay cái gì có thể giữ ấm được, cuối cùng cũng chỉ có thể làm theo cách của hắn, tự lấy thân thể mình sưởi ấm thân thể lạnh buốt kia. Nhớ lại hình ảnh hai người ôm chặt quần lấy nhau, làm cho hai má của nàng hồng đỏ.

Võ Hoài Thiên nhìn vẻ mặt lảng tránh của nàng, không rõ chính mình đã nói điều gì khiến nàng không được thoải mái.

“Ta có làm ra chuyện gì thất lễ sao?” Hắn đối với tất cả mọi việc hôm qua hoàn toàn không hề nhớ, không lẽ giữa lúc mê man bệnh nặng, hắn lại làm chuyện gì không phải với nàng?

“Không có, không có bất kì chuyện gì phát sinh cả.” Con người đen đảo loạn vòng quanh, hoảng loạn, cái đầu nhỏ liên tục lắc lắc,

như là sợ hấn mà tiếp tục truy vấn sẽ buột miệng nói ra chuyện gì không ổn. “Ta đi ra phía bên ngoài một chút, phát hiện chúng ta mà muốn rời khỏi chỗ này thì có chút khó khăn.”

Nàng căn bản bất kì “đường” nào nhìn ra được đều đã xem qua, nhưng hai người bọn họ lọt vào trong rừng núi hoang sơ hiểm trở, gần như không có cách nào bước chân ra được.

“Ân.” Hấn kiệm lời đáp lại, trong đầu còn đang mải suy tư, theo như lời nói của nàng thì đã qua hai ngày đêm. Trong khoảng thời gian đó hấn Lãnh Diệc Trần cùng Huyền Phong cũng đã mò đến gần cạnh. “Người vừa nói người đã đi tìm ngựa?” Hấn đột nhiên nghĩ tới một sự kiện.

“Đúng vậy.” Nàng xem xét hấn, lại nhìn đến quả rừng trong tay, âu sầu nhớ đến con ngựa của mình.

“Nó hôm đó vì bị dọa sợ mà bỏ ta chạy mất.” Nàng thâm trầm nặng nói nhẹ nói, muốn làm cho hấn có cảm giác tội lỗi trong thâm tâm.

“Vậy người làm thế nào để chuyển ta tới đây?” Hấn nhớ rõ ràng nơi chính mình lúc trước lâm vào hôn mê là ở trong rừng cây lớn!

Trầm Thiên Hạm cắn cắn môi, trong bụng đói meo liền cầm quả rừng cắn một miếng, không hề có ý định trả lời hấn vấn đề này.

Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, tuy là vì cứu người, nhưng chuyện hấn cả người “đề” lên trên người nàng là sự thật, nàng rất sợ nam nhân trước mắt khi biết hết mọi chuyện, sau lại biết nàng là thân phận nữ nhi sẽ kiên trì muốn chịu trách nhiệm, cưới nàng về

làm vợ. Hơn nữa, hẳn thật sự là rất nặng nề, đoạn kí ức vất vả khiêng hẳn đáng sợ như vậy, nàng không có ý định hồi tưởng lại.

“Người nhanh ăn đi, trên người còn đang bị thương, không nên suy nghĩ nhiều.” Nàng nói phải nói trái cố đổi chủ đề.

Võ Hoài Thiên mím môi, cảm nhận được nàng cố ý lảng tránh, một bộ dáng không muốn trả lời, ngực bởi vậy mà có chút nhói nhói, làm cho hẳn cả người khó chịu.

“Không chết được!” Hẳn lạnh lùng quay đầu, cự tuyệt đồ ăn.

Thái độ như vậy khiến Trầm Thiên Hạm thu hồi tươi cười.

Đây là cái tình huống gì? Đại thiếu gia này quá cao ngạo đi, thật sự là cố tình không hiểu tình trạng mình lúc này!

“Tùy người.” Khẩu khí Trầm Thiên Hạm cũng lạnh nhạt trầm đi, dù sao hẳn cũng là một đại nhân vật, cùng nàng gặp phải hoạn nạn cũng không có nghĩa cùng chung thế giới, tính tình không tốt cũng không liên quan tới nàng, đợi cho tới khi rời khỏi nơi đây, hai người liền đường ai nấy đi, mỗi người một ngã, cho dù sau này Kinh Thiên bảo thật sự cùng Mạc gia hợp tác, cũng sẽ là thiếu gia cùng làm việc với hẳn chu toàn.

Hai tên quái nhân, nói không chừng tán gẫu thực hợp ý, nàng không cần phải nhiều chuyện xen vào.

“Để tới thành trấn gần nhất cũng phải vượt qua hai, ba lộ trình khó khăn.” Đây cũng chỉ là nàng ước lượng đánh giá, thật sự nàng hoài nghi đường đi không chỉ có hai, ba chỗ gặp ghềnh nguy hiểm.

“Nhưng trên người người có thương, chỉ sợ không chịu nổi đi bộ đường trường như thế, mà người một người ở lại cũng rất nguy hiểm....”

“Không cần phải hao tâm tổn tứ, hộ vệ của ta sẽ tìm được đến đây.” Hắc lạnh lùng ngắt lời nàng, đối với suy nghĩ của nàng thực không thể chấp nhận. “Người muốn rời khỏi, cứ việc làm theo ý mình.”

Võ Hoài Thiên làm bất kì việc gì trước đám đông, cũng chưa bao giờ bị người ta coi thường như thế. Hơn nữa, hắc hoàn toàn nhớ kĩ vẻ mặt quan tâm chân thành mới vừa nãy của nàng, như thế nào liền đã lập tức trở thành chiến tranh với hắc?!

Trầm Thiên Hạm trừng lớn hai con mắt, người này cũng quá vô lễ đi! Tốt xấu gì nàng cũng đã cứu hắc một mạng a, không lẽ hắc không biết thái độ cần có đối với ân nhân?

“Được thôi.” Nàng áp chế khí giận, trong lòng tự nói với chính mình, thân thể hắc không nhỏ, hơn nữa phải rất tài ba mới có thể làm đối tác tối trọng yếu của Mạc gia, chính mình nhường hắc một điểm, đúng vậy, cùng lắm thì cứ coi hắc là một Tĩnh Viễn thiếu gia thứ hai.

“Mới vừa rồi lúc đi ra ngoài dò đường, ta nhìn ngó xung quanh thì thấy có mấy người lục soát trong từng lùm cây, như là đang tìm kiếm cái gì.....”

“Người không để cho bọn chúng nhìn thấy chứ?” Đột nhiên cắt ngang lời nói của nàng, Võ Hoài Thiên quay phắt đầu lại, đánh giá nàng toàn thân cao thấp. “Người không có để lộ dạng?”

Trầm Thiên Hạm tự dưng bị hấn rống, ngạc nhiên há miệng không nói được câu nào, hấn bỗng nhiên thay đổi cũng quá lớn đi! Mới vừa rồi còn là một bộ dáng lạnh như băng, hiện tại đã trở thành quan tâm tới nàng.

“Ta mới ngó ngó xem rồi liền tránh đi luôn nha.” Nàng cũng không phải đứa trẻ con không biết phân biệt tốt xấu, hình dáng đám người kia nhìn qua liền tuyệt không phải loại tốt lành gì, nàng tự nhiên là tránh đi càng xa càng tốt. Mà nhìn phản ứng kẻ đối diện nàng, rõ ràng biểu thị mục tiêu nhóm người này là hấn, nàng suýt nữa đã quên, vết thương trên người hấn là do đao kiếm gây ra.

Chính là, quan tâm của hấn vẫn khiến cho nàng lộ ra tươi cười. “Bất quá ta nghĩ chỗ đó cách đây không bao xa, những người đó rất nhanh sẽ tìm tới đây được. Mà theo tình huống của chúng ta hiện nay thì cũng không thể đi xa được, phải làm như thế nào đây?”

Luôn luôn muốn biết hấn tốt cùng là ngoài ý muốn gặp phải chuyện gì, cư nhiên là vì trọng thương mà phải chạy, nhưng việc giang hồ nàng luôn là không biết rõ ràng lắm, cũng không thật mang nhiều thắc mắc trong lòng.

Võ Hoài Thiên trầm tư, Huyền Phong cùng Lãnh Diệc Trần hiện nhất định đã tới gần đây tìm hấn, chính là không biết làm thế nào để họ biết được nơi này.

“Người nghĩ chúng ta có khả năng thoát không?” Ngoại lệ, hấn dò hỏi ý kiến nữ tử.

Bởi vì sự kiện này cũng dính líu đến nàng, đương nhiên cũng bao hàm cả vận mệnh nàng sống chết. Còn nữa, hần nhận thấy đầu óc nàng rất linh hoạt, sau khi ra ngoài thấy mấy kẻ lạ mặt, mọi sự việc đáng chú ý có thể gây lâm nguy đều không thoát khỏi mắt nàng, trước sự tình ngày càng xấu đi cũng không hề vô dụng ngồi khóc lóc.

Lần đầu tiên, hần chú ý tới một nữ nhân, ngoại trừ tính danh (tên) cùng lai lịch của nàng, này hết thấy hần đều không biết rõ, đều là do trực giác tín nhiệm nàng.

“Ta nhưng là vận khí không tốt lắm.” Nàng cười khổ. “Người định làm gì?”

“Trên người ta có mang bom khói đặc chế, nhưng không biết lúc này phóng ra sẽ đánh động hộ vệ của ta hay địch nhân.” Hần vân đạm phong khinh nói (nói nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió, coi mọi thứ như quá mức bình thường), nhưng Trầm Thiên Hạm có thể cảm nhận thấy nguy hiểm ẩn chứa bên trong.

Nàng không khỏi lại một lần nữa trầm thán, chính mình là gặp phải cái vận ma xui quỷ khiến gì?! Như thế nào lại có thể mạo danh kì diệu (không thể tưởng tượng nổi) lâm vào trong nguy hiểm hết người đầy thâm cơ?

“Địch thủ... là có thâm cừu đại hận gì với người? Là muốn bắt người đòi tiền chuộc, hay vừa thấy người liền sẽ giết?” Trước khi làm việc gì, nàng vẫn là hỏi rõ ràng một chút. Thân phận nam nhân trước mắt này quá phức tạp, nếu kẻ địch là tham vàng bạc ngân lượng, của báu vật quý ở Kinh Thiên bảo thì dễ hơn rồi, nhưng nếu

là vì danh hiệu “Võ Hoàng” mà tới đây, không biết có thể hay không sẽ là đại khai sát giới?

“Bọn chúng chỉ sợ là không mong ta sống thêm một giây.” Võ Hoài Thiên đậm nói. Đối phương nếu không ngu ngốc, liền sẽ thừa dịp công lực hắn hoàn toàn biến mất mà toàn lực truy sát hắn, bằng không chờ đến khi hắn trừ bỏ được độc tính trên người rồi, bọn chúng muốn lại đi giết hắn là chuyện không thể.

Trầm Thiên Hạm rốt cuộc nhìn không được trừng mắt hắn một cái. Hắn cũng quá bình tĩnh thanh thoi đi, còn có thể vân đạm phong khinh như vậy, hiện hai người là đang nói chuyện sinh tử nha!

Hơn nữa, nàng vừa mới nói gặp mấy kẻ mặc đồ đen xa lạ, xem phản ứng khẩn trương lúc này của hắn, nhìn cũng biết hắn là “kẻ địch”! Như vậy với tình cảnh này, không có ngựa làm thế nào tránh được đây?

Chính là dù có im lặng không gây động tĩnh, chỉ sợ bọn chúng vẫn sẽ mau chóng đuổi tới nơi này.

“Quyết định như thế nào?” Hắn lấy ra bom khói đặc chế từ trong giày ra, tính đem toàn bộ cái mạng của mình giao cho nàng quyết định.

Trầm Thiên Hạm ngửa đầu, không tiếng động hỏi trời thán trời a! Nàng bất quá cũng chỉ đơn thuần là chủ sự phùng thù, có cần phải khảo nghiệm nàng như vậy không?!

“Hộ vệ của ngươi sẽ mau chóng tìm tới đây chứ?” Ngày hôm đó gặp mặt, nàng cũng không có đặc biệt chú ý.

“Sẽ mau.”

“Được rồi.” Nhận mệnh tiếp lấy bom khói, nàng ném.

Nhìn khói thi nhảy lần lượt tuôn ra, đứng ở trước cửa động nàng quay đầu, một nụ cười nở ra trên khuôn mặt trắng nõn, đứng trước cánh cửa sinh tử, bản tính nho nhỏ hiển lộ ra, tiểu nhân vừa nói vừa cười, không hề coi hấn là thân phận khách nhân cao quý.

“Theo như lời nói vừa rồi, nếu như chẳng may bất hạnh rơi xuống địa phủ, ngươi nên thay ta hướng diêm vương nói lời công đạo một chút, kể rõ nguyên căn hậu quả, nếu không ta thật không biết chính mình phải làm sao.”

Ai.... Quả nhiên không nên làm người tốt, xem nàng nhiều chuyện giờ gặp hậu quả này, hảo tâm cứu người mà có thể sẽ mất một mạng, nói ra mình bị ai giết cũng không biết, thế gian này quả là rất “công bằng” đi!

Võ Hoài Thiên nhìn nàng tươi cười thanh nhã, khuôn mặt luôn cứng rắn lạnh nhạt cũng không tự giác hóa mềm, nở nụ cười theo nữ nhân.

“Ta sẽ không để ngươi phải chết.” Giờ phút này, trong tâm hấn bỗng mãnh liệt nổi lên ý muốn bảo hộ nàng, cho dù công lực chính mình chưa hoàn toàn khôi phục, hấn cũng muốn toàn sức bảo vệ nàng.

“Ta đây trước hết phải nói lời cảm tạ thiếu bảo chủ rồi.” Nàng chấp tay hành lễ, chỉ mới nghĩ nói vài ba câu vui đùa, khóe mắt bỗng phát hiện vài cái bóng di chuyển ở không xa, vội vàng lui vào bên trong động.

“Chính là xem ra, diêm vương dường như rất muốn gặp mặt ta nha.”

Phía trước, quả nhiên là hắc y nhân.

Chương 3

Võ Hoài Thiên thần sắc có phần giật mình, cũng nhìn thấy ba bóng người đang dần dần tiếp cận cửa động.

“Người lại đây, đứng ra đằng sau lưng ta.” Hắc ngưng thần thấp giọng nói.

“Chết sớm hay chết muộn thì cũng đều là chết.” Nàng cảm thấy có chút bị coi thường, rốt cuộc bèn mặc kệ thân phận nói thẳng. “Ta mặc dù thân hình không có tráng kiện như người, nhưng ta hoàn toàn có thể tự mình chịu thương được.”

“Đến đây!” Hắc mắt lạnh trừng nàng.

Trầm Thiên Hạm không thêm để ý tới hắc, trong não nhanh nhanh chuyển chuyển suy tính, chỉ cầu có thể nghĩ ra cách kéo dài thời gian để người của Võ Hoài Thiên có thể đến kịp, đáng tiếc thật sự là nghĩ không ra biện pháp nào, cuối cùng đành phải hoa tay múa chân tự cứu.

Hồi đó là vì phải thường xuyên ra cửa chạy đông chạy tây làm việc, cho nên nàng “miễn cưỡng” học vào một chút công phu quyền cước, chính là nàng không có năng khiếu luyện võ trong người, tập thể nào cũng vẫn bị mọi người gọi là “Hoa quyền tú chân” (*đơn giản dễ hiểu là tay chân mềm yếu*)

Hy vọng “Hoa quyền tú chân” vốn chưa từng được dùng tới lần này có một chút khả năng dọa nạt người.

“Trầm Thiên Hạm!” Hấn cắn răng, tức giận đứng dậy, vươn tay tóm lấy nàng, một phen kéo nàng tránh ở đằng sau lưng.

“Thiếu bảo chủ.” Nhìn cái lưng rộng lớn ngay trước mắt, nàng xúc động dâng trào. “Người trên người còn có thương!”

“Cho dù có thương cũng không thể để một nữ nhân bị thương tổn!” Hấn nhin không được găm nhẹ.

Trầm Thiên Hạm trừng lớn mắt. “Người.. người.. người...”

Hấn sao lại biết? Hấn đã biết.... A A A A A... Kia... Trời ạ! Hấn tuyệt đối không được phép nói hấn muốn phụ trách!

Mặc dù hai người bọn họ, cô nam quả nữ cùng nhau ở trong động qua hai đêm, nhưng là ngoại trừ ôm nhau sưởi ấm, bất kì chuyện gì cũng chưa có phát sinh, hơn nữa hấn đang bị trọng thương, này là tình huống đặc biệt!

Võ Hoài Thiên không để ý tới tiếng muỗi kêu phía sau (*tiếng của chị ấy bị coi thành tiếng muỗi kêu==!!!*), cố gắng vận công lưu

chuyển khí tức trong người, song công lực vẫn như cũ không thể tụ hợp. Đáng chết! Đây chỉ có thể dùng kỹ xảo khéo léo.

Cầm lấy một cành củi khô nài lúc trước nhặt về, ánh mắt sáng rực vừa chuyển, liền lập tức ra chiêu trước cả khi ba kẻ xâm nhập kịp phản ứng.

Mặc dù nội lực không đủ, nhưng hắn vốn là “Võ Hoàng” thanh danh hiển hách, võ công trong người đương nhiên là bất phàm, chiêu thức xảo diệu (*khéo léo, kì diệu*) bổ sung che đi điểm yếu lực đạo sát thương không đủ lúc này, khiến cho ba kẻ kia từ nãy giờ cũng không chiếm được thế thượng phong.

Mà hắn cũng tin tưởng trợ thủ đắc lực của chính mình, sau khi nhìn thấy khói hỏa vừa phóng, Huyền Phong cùng Lãnh Diệc Trần nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tới đây ứng cứu, cho nên hắn không hề có ý định đánh thương địch nhân, không hề tấn công mà chỉ phòng thủ.

Trầm Thiên Hạm trừng lớn con mắt, không ngờ tới hắn cư nhiên lợi hại đến vậy, bản thân bị thương còn có thể thuận tay lấy cành củi gần cạnh, đồng thời nghênh chiến ba người cùng một lúc, “Võ Hoàng” trong truyền thuyết quả nhiên là danh bất hư truyền, hắn thực sự không chỉ là hư danh. Nhưng là, vận khí hai người bọn họ vẫn không được tốt lắm.

“Thiếu bảo chủ, lại thêm một nhóm người nữa đến!” Nhón chân dòm qua vai hắn, trong rừng ngoài cửa sơn động lại xuất hiện thêm một đám hắc y nhân, dường như là một toán người khác đang lục tìm.

Võ Hoài Thiên cầm thanh củi trên tay chưa loạn, vẫn đang cảnh giác thủ trước mắt, từng bước đẩy lui chúng đi.

Trầm Thiên Hạm học theo hắc cô gắng tinh táo, nhìn đám người đang dần dần tiếp cận đằng xa, nàng ước lượng đếm đếm. Trời! Ít nhất cũng có đến mười tên, này công địa phủ nàng hôm nay nhất định phải đi qua rồi!

Vừa mới còn đang tưởng tượng như vậy, đột nhiên hai thân ảnh một đen một trắng, từ hai phía trước sau từng người rơi xuống trước cửa động, nháy mắt liền đem ba kẻ đang giao chiến với Võ Hoài Thiên đánh ngã.

“Gia, ngài bình an vô sự chứ?” Lãnh Diệc Trần ra chiêu, trong miệng cũng không quên thăm hỏi.

“Không sao.” Hắc quay lại nhìn nhìn người núp sau lưng mình, lại quay đầu nhìn nhìn ba tên hắc y nhân nằm trên mặt đất. “Trước rời khỏi nơi này, đưa nàng tới chỗ an toàn đã.”

Huyền Phong cùng Lãnh Diệc Trần lúc này mới phát hiện né sau lưng gia chủ lấp ló một người.

“Vị này chẳng phải là.....” Lãnh Diệc Trần nhận ra thiếu niên tuấn nhã trước mắt. Đây là người của Mạc gia đi, ntn lại ở chỗ này?

“Là ta, đúng vậy. Ta biết các người có thắc mắc nhưng có thể rời khỏi đây trước đã hay không?” Trầm Thiên Hạm ngượng ngùng giơ ngón tay chỉ chỉ đám nhân mã đang tiến tới gần. “Ta không nghĩ lại cùng bọn chúng đối mặt.”

Võ Hoài Thiên vì câu nói của nàng mà lộ ra ý cười, khiến hai người đối diện nhìn xem đến choáng váng.

Mới có hai ngày không gặp, gia tịa hồ có chút thay đổi a.

“Đi thôi.” Hắc đưa mắt ý bảo Lãnh Diệc Trần đỡ nàng, bốn người trong nháy mắt phi thân mà đi, bỏ lại đám hắc y nhân thật xa đằng sau.

Trời ạ!

Đợi cho đến khi hai chân hoàn toàn chạm lên mặt đất, Trầm Thiên Hạm mới thở phào một hơi, nhin không được co quắp ngồi dưới đất.

“Người sao vậy?” Võ Hoài Thiên nhú mày định tiến lên xem xét, nàng đã ngẩng phắt đầu dậy, trên hai má nhỏ có chút trắng trắng. *(này là sợ trắng mặt a=))*

“Ta bây giờ hoàn toàn tin tưởng lời của ngươi, hai người bọn họ thực sự rất nhanh!” Cùng không ngần ngại nàng vốn chỉ là người bình thường, cư nhiên tóm lấy nàng rồi thi triển khinh công đem nàng cùng “bay” đi, chân nàng không nhũn hết mới là lạ!

“Làm người sợ rồi?” Con ngươi đen thản nhiên quét qua đầu ngón tay mảnh khảnh giờ ra như muốn gây chiến, xem như đã hiểu ý tứ của nàng.

Trầm Thiên Hạm hồi tưởng lại nguy hiểm mới vừa rồi, đột nhiên lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“Diêm vương không thu nhận chúng ta?”

“Không nhận.” Võ Hoài Thiên cũng cười theo nàng.

Huyền Phong đứng ở một bên bảo vệ, cùng Lãnh Diệc Trần đang bắt mạch cho chủ nhân, đều bị ý cười trên mặt Võ Hoài Thiên dọa cho phát run cả người.

Võ Hoàng ít nói luôn luôn nghiêm túc, cư nhiên cũng có thể đối với người khác cười cười? Hai ngày này rốt cuộc đã phát sinh ra cái chuyện gì a?

“Kia... Chúng ta hiện đang ở đâu?” Nàng nhìn nhìn bốn phía, hóa ra bọn họ đã “bay” đến sát vách đỉnh núi cao, bên cạnh còn có một dòng suối trong veo lượn xuống.

Rất thông minh. Ở độ cao này, người thường đều không bao giờ trèo đến. Chính là, nhìn đi, nàng cũng là người bình thường nha! Làm thế nào mà có thể tự đi xuống?!

Võ Hoài Thiên nhìn về phía Lãnh Diệc Trần. Nhận ra ánh mắt chủ nhân, hẩn nhanh chóng trả lời.

“Vết đao thương đã được xử lý tốt, còn độc trên người gia là “cửu thiên hóa công tán”, trong vòng vài giờ điều tức dưỡng thương, “hộ tâm đan” trong người sẽ giải được phân nửa độc tố, sau đó chỉ cần bảy ngày uống canh dược là có thể giải độc hoàn toàn.”

Lãnh Diệc Trần nói xong cũng thở phào một hơi, hai ngày này hẩn trong lòng lo lắng không thôi, chỉ sợ Võ Hoài Thiên trúng phải kì độc gì, như vậy trong một khoảng thời gian dài vậy không biết

gây tổn như thế nào. May mắn cứu thiên hóa công tán dù không phải độc dược thường gặp nhưng cũng không phải kì độc khó giải gì.

Võ Hoài Thiên đưa mắt nhìn xung quanh, chỗ bọn họ đang trú là sát vách đá dòng suối, một bên là rừng rậm xanh bạt ngàn, cũng có thể coi là ẩn mật. Hơn nữa bọn hắc y nhân còn đang tả hữu tìm kiếm, hắc càng sớm khôi phục được công lực thì càng an toàn. Đánh giá một lượt xong, hắc rút cuộc hạ quyết định.

“Huyền Phong phong thủ, Lãnh giúp ta trị liệu vết thương.”

Bị bỏ mặc ở một bên, Trầm Thiên Hạm nháy nháy mắt, nhìn ba người tạo ra một trận hình, Huyền Phong một thân đen cầm đao đứng ở không xa canh gác, Lãnh Diệc Trần một thân trắng ngồi sau lưng Võ Hoài Thiên, hai tay song song ấn đặt trên lưng hắc, trên khuôn mặt hai người là nghiêm túc vô cùng.

Này.... Quên đi, nàng cũng không phải người giang hồ, đương nhiên không thể hiểu sự tình giang hồ, cũng không thể hiểu bọn họ là đang làm cái gì. Nhưng bọn họ có thể nhìn qua một người bình thường như nàng trước đã hay không a?

Bọn họ đưa nàng tránh đi đám hắc y nhân, nàng thực rất là cảm kích, nhưng hai ngày rồi nàng chưa trở về, mọi người ở phủ nhất định là rất lo lắng, sao không tiện thể giúp nàng về luôn a?

Còn có, nàng thực đói.....

Ai oán nhìn ba người giống như mấy lão tăng bất động (*soái ca mà chị so với lão tăng =^=!!*), nàng không còn đường chọn lựa bèn

thu lại ánh nhìn, tìm một tảng đá ven dòng suối ngồi lên chờ đợi, đồng thời cũng lợi dụng dòng nước rửa sạch tay chân một chút, cải thiện bộ dáng chật vật bên ngoài của mình, rồi sau đó lại tiếp tục trừng mắt ai oán đợi.

Aizz.... Bụng hảo đói nha.

Vận khí của nàng đạo này, thật sự rất không tốt.

Nội lực dần tụ hợp lại, khí lực bên trong dần dễ dàng lưu chuyển, Võ Hoài Thiên thuận khí mà ngự, thu chi đan điền (*mấy cái này ta thực sự chả biết dịch thế nào luôn a >.<*), công lực trong thời gian ngắn đã khôi phục bảy phần. Lãnh Diệc Trần mặc dù giống một thư sinh nho nhã bình thường, y thuật nhưng là phi thường cao thâm.

Vừa nhắc mắt lên nhìn, hắn lập tức nhìn thấy thân ảnh ủ rũ đằng kia, nhìn kĩ thì thấy nàng đang ngồi trên tảng đá, ánh mắt bắn thẳng lẳng lẳng nhìn vào trong rừng cây.

“Người đang nhìn cái gì?” Hắn không tiếng động đi đến bên cạnh nàng, tới khi lên tiếng nàng mới phát giác.

“Ta là nghĩ, con gà rừng đằng kia nướng lên ăn nhất định rất ngon.” Nàng vô thức đáp lại, ánh mắt vẫn là tham luyến gà rừng tiêu sái đi lại trong rừng cây.

A, đồ ăn vầy vầy ngay trước mắt, mà nàng một chút khí lực chạy đuổi bắt về đều không có! Chỉ có thể ngơ ngác ngồi tại chỗ, thèm nhỏ dãi mà trừng.

Nghe nàng nói vậy, Võ Hoài Thiên cũng cảm thấy có chút đói. Quả thực hai ngày nay, hai người bọn họ trốn mưa trong động, tìm cũng không ra cái gì để ăn, nàng khẳng định là đói muốn chết.

Không chút nghĩ ngợi, hắn nhặt hòn đá dưới chân lên búng ngón tay bắn, chú gà vốn đang tục tục tản bộ như vậy liền ngoan ngoãn nằm xuống. (=) *trình độ bắt gà cao siêu!*)

“Oa!” Trong mắt nàng nháy mắt tỏa ra hào quang rực rỡ, Trầm Thiên Hạm phi thường bội phục khả năng này của “Người giang hồ” (*trời a! =*)))

“Muốn ăn gà nướng?” Nhìn khuôn mặt nàng phớt phớt sáng, Võ Hoài Thiên không biết làm sao muốn cười, thần sắc nghiêm ý sùng nịch chưa từng biết đến.

“Ân!” Cật lực mãnh liệt gật gật đầu, ánh mắt nàng đi theo con gà trên tay Huyền Phong mà di động. “Mấy ngày rồi ngươi không đói sao?”

“Mình ngươi đói”. Hắn thân mình cường tráng, bụng không có gì hai ngày cũng chỉ là việc nhỏ, nhưng nhìn nàng kia dáng người gầy yếu, tính chắc cũng chỉ được vài ba cân thịt, hai ngày chịu đói nàng khẳng định rất mệt mỏi khó khăn.

Trầm Thiên Hạm cuối cùng cũng thu hồi lại ánh mắt nhiệt liệt, bởi vì gà nướng kia đã bắt đầu được đưa vào dạ dày trống rỗng của nàng, mà nàng thì tạm thời không còn hơi sức để cảm nhận khẩu vị của nó.

Miễn cưỡng lấy lại lý trí suy xét, nàng nhớ tới vấn đề chính mình cần phải trở về, so với việc ăn là trọng yếu hơn cả.

“Thiếu bảo chủ.” Nàng nâng mí mắt lên chớp chớp, cố vẫn hỏi lại hình tượng tham ăn mới vừa rồi. “Hộ vệ của ngươi đã đến, vết thương của ngươi cũng đã không cần phải quá lo, ta cũng nên cáo từ rồi.”

Võ Hoài Thiên chuyển ánh mắt, không rõ vì sao nàng đột nhiên chuyển biến như vậy.

Vừa nãy chẳng phải chỉ một lòng nghĩ ăn gà nướng sao? Như thế nào mới ăn được một chút liền đã nghĩ muốn rời khỏi?

“Ở vùng hoang vu dã lĩnh này, ngươi một người không thể an toàn.” Võ Hoài Thiên không chút nghĩ ngợi liền gạt bỏ ý định của nàng. “Hơn nữa, ngựa của ngươi đã chạy mất không thấy đâu, làm sao có thể một mình chạy xuống núi? Chẳng may lại chạm trán đám người khai thì làm thế nào đây?”

“Nhóm người kia?” Nàng trợn mắt. “Ta với bọn chúng không thù không oán nha.”

“Ngươi quá ngây thơ rồi, bọn chúng cả hai mắt đều nhìn thấy ngươi cùng chúng ta chạy đi, ngươi tưởng bọn chúng sẽ bỏ qua cho ngươi?” Đáng chết, rốt cuộc lại khiến nàng dính vào chuyện này.

Một bên Lãnh Diệc Trần thực tự động đi kiểm thêm củi nhóm lửa, cùng Huyền Phong tiếp tục xử lý con gà, yên lặng, mê muội nhìn hai người một đối một đáp, cảm thấy chủ tử nhà mình tựa hồ có điểm không bình thường.

Ít nhất hắn cũng chỉ toàn dùng ánh mắt chứ không bao giờ đường đường nói chuyện cùng người, vậy nhưng Võ Hoàng lúc này cứ nhiên ra tay đánh đánh bắt gà rừng, còn bọn hắn hai bên tả hữu hộ vệ lại biến thành tên kiếm củi với kẻ đầu bếp! Ngày hôm ấy ở Mạc gia gặp người này, chỉ thấy hắn có bộ dạng xinh đẹp tuấn tú, mà khi đó cũng không thấy thiếu bảo chủ đối với hắn có gì đặc biệt a.....

“Sẽ không đi?” Trầm Thiên Hạm phủ nhận, nhưng cũng hiểu được lời hắn nói là có lý, nàng âm thầm thở dài, như thế nào cũng không nghĩ tới vận mình trong hai ngày này đã chuyển biến thật lớn như thế, nàng thật sự chỉ mong mau về Mạc gia.

Mới đang suy nghĩ nên làm thế nào cho phải, một thanh âm ngưng ngưng bỗng vang lên từ “đâu đó”.

Cô lỗi!

“A!” Nàng nhanh tay che bụng lại, khuôn mặt xấu hổ mà đỏ bừng lên, ngưng ngưng giải thích. “ Ách.... Nó đã thật lâu không đói quá như vậy, các người cũng biết đấy, đầu bếp Mạc gia thực không tệ.”

Nàng cười khỏ, trước kia từng có những ngày lang thang ba bữa không đủ, song từ khi tiến vào Mạc gia, không phải lo cơm ăn áo mặc, đã thật lâu rồi nàng không biết đến tư vị đói bụng nó ra sao.

“Trước cứ từ tôn nhân nại đi, lúc này ăn xong gà nướng đã.” Hắn đạm liếc mắt nhìn con gà rừng, đột nhiên phát hiện trợ thủ đắc lực của mình có được trù nghệ trời ban (*tài năng nấu nướng giỏi*).

Từ trước đến nay ở Kinh Thiên bảo, bọn họ chưa bao giờ trải qua chuyện này, cho dù là bước chân ra ngoài cửa, cũng phần lớn là có người xử lý vấn đề quần áo cùng ngủ nghỉ trước, dùng món ăn thôn quê như vậy vẫn là lần đầu tiên.

“Hảo.” Hai má trắng nõn hồng hồng, nàng cảm thấy chính mình thật sự là rất mất mặt, cư nhiên ở trước mặt khách quý này thất lễ, nửa điểm hình tượng tốt đẹp cũng không thể để lại, chỉ hy vọng ba người bọn họ sẽ không cho rằng hạ nhân Mạc gia đều giống như nàng không biết lễ nghi, bằng không nàng sẽ trở thành tội nhân mất.

Mặc dù tự nói chính mình phải khắc chế, nhưng là ánh mắt của nàng vẫn nhìn không được phóng tới chỗ để mấy miếng gà nướng, nhìn làn da vàng bóng lóng lánh mỡ của gà rừng, cả hai con mắt nàng chiếu sáng long lanh.

Hình dáng tham ăn này dừng ngay trong mắt Võ Hoài Thiên, khiến cho khóe miệng của hắn lại lần nữa dương lên ý cười.

“Đúng rồi, người ngày hôm đó vì sao lại xuất hiện ở Thường Sơn?” Nói lại kinh nghiệm hai ngày nay, Võ Hoài Thiên đột nhiên nhớ tới sự kiện này, đường Thường Sơn đầy rẫy nguy hiểm, nàng vì sao lại đi qua?

“Ta sáng sớm sang thành Thường An để xử lý vấn đề sinh ý, sau phải cố quay về kịp Cẩm Tú..... A!” Trầm Thiên Hạm nhớ tới nàng vì cái gì mà mạo hiểm đi qua Thường Sơn.

“Thiếu bảo chủ, xin hỏi một chuyện.” Nàng nhú mào, đứng dậy hành lễ.

Lạnh lùng liếc mắt một cái, Võ Hoài Thiên bị khẩu khí khách khí kia của nàng làm cho giật mình, khó chịu.

“Có chuyện gì sao?” Mắt thấy chủ tử không đáp lại, Lãnh Diệc Trần đành phải dương lên khuôn mặt tươi cười trả lời thay.

“Ta lúc nào thì có thể rời khỏi?”

Nàng nhận ra khuôn mặt Võ Hoài Thiên phiếm lãnh ý bèn vội vàng giải thích: “Ta biết các người lo lắng an nguy của ta, nhưng là ta không thể không mau chóng về nhà. Ta hai ngày nay chưa về phủ chắc chắn khiến mọi người rất lo lắng, hơn nữa ta cũng có rất nhiều công việc cần xử lý, cho nên, có thể hay không thỉnh các người đưa ta xuống núi?”

Nhắm nhăm tính tính ngày, hôn sự của Mạc Nguyên Thiên chỉ còn có hai ngày nữa, nàng nếu không đuổi kịp trở về phủ, một đồng công sự kia để ai xử lý đây? Càng không nói đến nàng mà bỏ lỡ hôn lễ, Mạc Nguyên Thiên chắc sẽ giận nàng cả đời.

Huyền Phong cùng Lãnh Diệc Trần trực giác đưa ánh mắt chuyển hướng tới chủ tử nhà mình, giật mình phát hiện hắn bởi vì lời nói của nàng mà chau chau đôi mày, thần thái trầm lạnh.

Này rốt cuộc là biểu cảm thế nào? Bọn hắn nói cũng không hiểu nổi nha.

Quá một lúc lâu sau, một thanh âm lãnh đạm mới từ tốn vang lên-----

“Ăn xong gà nướng, ta đưa ngươi xuống núi.”

.

.

“Thiên Hạm! Ngươi cuối cùng cũng trở về!”

Phong trần thất thểu trở về Mạc phủ, vừa chần trước chân sau bước vào cửa lớn, Một thân ảnh mềm mại phấn hương đã nhảy tiến hướng nàng, ôm ôm bầu bầu nàng thật thân mật.

“Ngươi mấy ngày rồi đi đâu a?! Ta đã rất lo lắng.” Hoài Hương ôm chặt nàng, một hơi nói xong, đồng thời trên mắt cũng từng giọt rơi lệ.

“Từ từ đừng ôm ta thế, trên người ta rất dơ bẩn.” Nhẹ nhàng đẩy muội muội ra, Trầm Thiên Hạm lộ ra tươi cười. “Là trên đường gặp phải mưa lớn, con ngựa kia của ta lại ném ta lại chạy đi, cũng may ở Thường Sơn ta tìm được nơi trú tạm thời, đợi mưa tạnh mới tìm biện pháp xuống núi.” Nàng nhẹ giọng tả lại, giấu giếm chuyện “ngoài ý muốn” với Võ Hoài Thiên, không muốn để Hoài Hương thêm lo lắng.

“Con ngựa của ngươi lại tự mình chạy về đây!” Hoài Hương ngừng khóc, không còn nhẫn nhịn chu lên cái miệng nhỏ. “Cứ nhiên không thấy bóng dáng ngươi đâu lại một mình chạy về, hại mọi người tưởng ngươi gặp phải chuyện gì xấu! Mà trời lại cố tình mưa lớn, căn bản một biện pháp ra ngoài tìm ngươi cũng không có được.”

“Không sao, không sao, ta không phải bây giờ đã trở về rồi đây sao?” Nàng cười khỏ, cũng không muốn nói rõ tất cả, dù sao cũng là đã bình an trở về.

Nhớ tới ánh mắt kì lạ của Võ Hoài Thiên lúc đưa nàng vào thành sau khi xuống núi, trong lòng không hiểu sao bỗng nổi lên hỏa nhiệt, như là có thứ gì đó thản nhiên quây tráo quần quanh trong tâm, khiến cho ngực nàng thực khó chịu, nhưng là nàng không cho phép chính mình nghĩ nhiều đến nó.

Hôm nay từ biệt, sợ là sẽ không còn duyên số gặp lại đi, dù sao cũng từng là bạn đường, chỉ tiếc, hôm nay gà nướng kia thực là mỹ vị khó kiếm a.... sau này rốt cuộc không được ăn rồi. *(em té! không tin được chị lúc này tưởng đang nhớ ảnh lại thành nhớ gà nướng! =.=!)*

“Ta đi bảo người giúp người chuẩn bị nước tắm.” Xem nàng một thân chật vật, trên xiêm y dính đầy bùn đất, Hoài Hương nhin không được cũng đồng tình, Thiên Hạm vốn rất ưa sạch sẽ, chắc chắn chịu không nổi bẩn thỉu trên người.

“Khoan đã, ta muốn đa gặp tổng quản trước.” Hai ngày chưa về, nhất định là không ít việc nảy sinh cần xử lí, hơn nữa đại tiểu thư Mạc gia sắp về nhà chồng, cả Mạc phủ vì chuyện vui này mà náo loạn, các vấn đề chuẩn bị khăng định đang tồn đọng rất nhiều.

Mới còn đang ngẫm nghĩ, một thanh âm kiều nhẹ quen thuộc truyền lại đây.

“Liều mình làm cái gì vậy, người phải rất mệt rồi đi.” Luôn luôn cùng Hoài Hương như hình với bóng, đại tiểu thư Mạc gia

Mạc Nguyên Thiển xuất hiện, đôi mắt câu dẫn người, xinh đẹp như hoa đào chuyển chuyển, ý bất mãn trong đó lại lấp lóp bắn về phía nàng không thôi, trước ra chủ ý: “Về tổng quản, ta đây sẽ đi nói chuyện, người trước đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi thật tốt đi, có việc liên sẽ gọi người ngay sau.”

Nhìn thấy nàng có ý muốn phản đối, Mạc Nguyên Thiển lại nói thêm, “Người lúc này toàn thân chật vật nếu đi gặp cha cùng nương ta, hoặc là đi gặp tổng quản, kiêu gì cũng sẽ mắng người một trận cho xem, từ nay trở đi lại không cho người nữ phần nam trang ra ngoài làm việc bây giờ.” Từ nhỏ tới giờ lớn lên bên nhau, Mạc Nguyên Thiển đương nhiên biết nhược điểm của Trầm Thiên Hạm là chỗ nào, cũng thực không hề khách khí liên lợi dụng.

“Thêm một chuyện kha khá nghiêm trọng, nói không chừng còn sẽ bỏ đi chức vụ của người, ngoan ngoãn cùng Hương Hương (*chính là Hoài Hương*) ở bên cạnh ta làm nữ hầu nhân hạ.”

Trầm Thiên Hạm cắn cắn môi, không đường chọn lựa đành gật đầu.

“Luôn lấy cái này ra uy hiếp ta, người thực ác nha!” Mọi người đều biết, kể từ khi nàng tám tuổi được nhận vào trong phủ, toàn tâm toàn ý thâm nghĩ làm mọi việc đều tận trung, lấy sức mình báo đại ân đại đức của Mạc gia với nàng lúc đó.

May mắn lão gia cùng phu nhân không chê nàng, thuận lòng chấp nhận nguyện ý của nàng, an bài cho nàng ở bên cạnh tổng quản học tập, thậm chí còn cố ý còn cho nàng tiếp quản mọi chuyện lớn nhỏ trong Mạc phủ.

Nếu chuyện lần này khiến cho lão gia cùng phu nhân đôi ý, kia chẳng phải nàng rất oan ức sao?

“Ngươi cứ nghe ta nói đi, ta chắc chắn bao ngươi làm nữ tổng quản rồi, được không?” Mạc Nguyên Thiên眯 mắt thoáng nhìn, thật không rõ nàng vì sao luôn thích đi tìm việc phiền toái, đem chính mình làm tới mệt chết, hoàn toàn không biết nghỉ ngơi!

Nguyên Thiên cùng Hoài Hương, mỗi người một bên đưa Trầm Thiên Hạm hướng về phòng của nàng.

“Ta nói đại tiểu thư, ngươi đáng nhẽ nên phiền não chuyện chính mình đi, hai ngày nữa liền đã lên kiệu hoa rồi, vẫn còn có thể để ý ta nữa!” Trầm Thiên Hạm bị hai người kẹp hai bên bèn tự động chạy vào trong phòng, không quên bỏ lại lời giễu cợt.

“Kia có gì cần phải phiền não a?” Mạc Nguyên Thiên chau lên cái miệng nhỏ, không thêm để ý thân phận sắp phải xuất giá của mình, dù sao còn có chuyện tốt hơn hôn ước nhạt nhẽo kia, nàng hiện chỉ quan tâm Trầm Thiên Hạm trước mắt.

“Nhanh đi tắm rửa thay quần áo, ta xem ngươi thật khổ sở!” Mạc Nguyên Thiên trợn mắt trợn trắng, luôn luôn không thích Trầm Thiên Hạm nữ phần nam trang, như vậy khiến cho nàng rất ảo giác nha.

Thiên Hạm mặc nam trang trong rất tuần tú, nếu ngửa nào đó thật sự cưới về một tiểu nương tử, này với nàng mà nói cũng không phải chuyện ngoài ý muốn. (omg!=)))

“Tuân lệnh tiểu thư của ta.” Trầm Thiên Hạm đổi lại, ảo não đóng lại cánh cửa. Ai, nàng thật sự cũng thực mệt mỏi, trên người đau nhức mà quần áo dính nước mưa cũng khiến nàng cả người không thoải mái, liền trước cứ theo lời tiểu thư, nghỉ ngơi một chút, sau mới đi tìm tổng quản đi!

Chương 4

Tại cơ nghiệp riêng Kinh Thiên Bảo, Lãnh Diệc Trần trừng mắt nhìn Võ Hoài Thiên đứng lặng một chút cũng không động.

Mặc dù nói chủ tử của hắn từ khi sinh ra chính là một bộ dáng lãnh liệt như băng, vẻ mặt lúc trước khiến người không dám tùy tiện đến gần, nói ra dù chưa hắc ám đến mức như Huyền Phong, nhưng là tình huống ngăn người hiện tại hoàn toàn chưa bao giờ phát sinh qua, lại càng chưa nói tới trên tay còn cầm một chiếc khăn thêu của nữ nhân nắm chặt.

Là khăn thêu! Khăn thêu rất đẹp nha!

Võ Hoài Thiên luôn luôn không để nữ nhân tới gần người cư nhiên lại cầm nắm một vật không rời thân của nữ tử, hình ảnh này nói có bao nhiêu quý dị liền có bấy nhiêu.

Hơn nữa vẻ mặt của hắn, trên khuôn mặt hắn ngập đầy đắm chiêu lại có chút điểm ý cười, này quả thực làm cho lòng tơ toàn thân Lãnh Diệc Trần dựng đứng.

Sẽ không phải là ngoài cửu thiên hóa công tán ra, kỳ thật còn có kì độc khác mà hắc không chẩn đoán ra đi? Bằng không Võ Hoài Thiên như thế nào lại giống như đầu óc có vấn đề?

“Gia.” Huyền Phong đã đi hơn nửa đêm mới về liền thấp giọng gọi, chỉ thấy Võ Hoài Thiên tâm tình đang treo ngược cành cây mau chóng hoàn hồn.

“Đã đưa người trở về?” Hắc sắc mặt tự nhiên thu hồi khăn thuê, đạm hỏi.

“Ta tận mắt chứng kiến hắc vào trong phủ mới rời khỏi.” Huyền phong nói chuyện luôn luôn hàm súc.

“Tận mắt?” Lãnh Diệc Trần chớp được thời cơ, vừa lúc hỏi cho rõ ràng. “Ta nói gia a, người cũng quá quan trọng hóa việc nhỏ đi! Cư nhiên muốn Huyền Phong tự mình hộ tống vị tiểu huynh đệ kia trở về Mạc phủ, còn muốn tận mắt xem người tiến vào cửa rồi mới về đây. Cẩm Tú thành cũng không phải hòng rỗng hang hổ gì, như thế có phải qua mức cần thận?” Mặc dù nói Trầm Thiên Hạm đã cứu hắc một mạng, nhưng là không cần phải quan trọng như vậy đi?

“Gia, người có phải hay không đối với Trầm huynh đệ có chút dụng tâm a? Người như vậy sẽ khiến người ta không thể không hoài nghi, người có phải hay không đối hắc có chút mong ngóng?” Hắc toàn thân run lên, vội vàng “khuyên bảo” nói: “Trầm huynh đệ kia nhìn vẻ ngoài mi thanh mục tú, hành động cử chỉ tiêu sái, tuấn mã, nhưng là..... hắc là nam nhân a!”

Mới nhận được cái khăn thêu đã ngăn người, lại cẩn thận bảo hộ nam nhân đó, hẳn thực sự là bị chủ tử làm cho muốn phát điên. Gia không phải luôn luôn lãnh đạm, nghiêm tuấn sao? Như thế nào mới không gặp hai ngày đã biến đổi một trời một vực thế?

Bất luận là nam hay nữ, không thể chấp nhận được!

Võ Hoài Thiên lạnh lùng liếc mắt một cái, xem như hấn ăn xong rảnh việc đi tưởng tượng linh tinh.

“Trầm Thiên Hạm là cô nương.” Một câu nói, giải khai hoang mang của hấn.

“Là cô nương liền -----” Lãnh Diệc Trần nói được nửa câu thì giật mình nhảy dựng lên.

“Nàng là nữ?!”

Câu hỏi ngu si này, hai người vốn kiệm lời đương nhiên không thiết trả lời hấn.

“Trầm Thiên Hạm..... Trầm cô nương.....” Bỗng nhiên, Lnhx Diệc Trần cảm thấy cái tên này thực rất quen tai, quen tới mức hình như hấn cũng chỉ mới nghe qua ở đâu đó.....

“Khoan khoan, cái tên Trầm Thiên Hạm này, không phải là vị tiểu thư thứ nhất trong bốn vị tiểu thư của Mạc gia, mà dân chúng Cẩm Tú thành luôn miệng bàn tán sao?” Hấn nhớ tới, lúc trước bọn họ ba người dùng cơm trong tửu quán ở Cẩm Tú thành, liền nghe những người bên cạnh thảo luận, bàn tán về vị tiểu thư này của Mạc gia.

“Ta nhớ kĩ nàng năm nay mười tám tuổi, từ nhỏ liền đã đi theo tổng quản Mạc gia học tập, hai năm trước đã tiếp quản bộ phận sự vụ trong phủ, về đối ngoại thì phụ trách tù phường của Mạc gia, phải rất tài giỏi mới có thể được cho phép làm tổng quản đời tiếp theo của Mạc phủ.” Lần trước nhìn thấy nàng thì hấn đã cảm thấy lời nói của thiếu gia Mạc gia có gì đó không rõ dĩnh dáng tới “Nhạc Nhạn”, nhưng thật ra đã quên mất nhân vật Trầm Thiên hạm này, hơn nữa nàng lại một thân nam trang, cho nên cũng liền không đem nhân vật “hấn” chủ sự tú phường này cùng “Thiên Hạm tiểu thư” trong lời đồn kia liên tưởng tới nhau.

Hấn ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng Võ Hoài Thiên thực chăm chú lắng nghe, trong lòng không dấu nổi đắc ý. Phải nói chủ tử đối với cô nương nhà người ta có ý, bằng không sẽ không thể dương tai nghe kĩ như vậy đi?! Vậy mà lúc trước còn kêu hấn hóng hớt tin đồn ngoài phố!

“Khoan khoan chờ!” Lãnh Diệc Trần ánh mắt chuyên chú nhìn nhìn, trên mặt lộ ra chút cười gian.

Hấn thực muốn ném thử hương vị xem kịch diễn nha.

“Người nói là nàng cứu người?” Xem Võ Hoài Thiên gật gật đầu, hấn lại tiếp tục truy hỏi, “Khiêng người đi tới cái sơn động?”

Võ Hoài Thiên lạnh lùng nhìn hấn, không nghĩ cùng hấn nói mấy câu ngu ngốc vô dụng này.

Lãnh Diệc Trần cũng không ngại, tiếp tục tự biên tự diễn nói, “Rồi mới giúp người thoa được mấy vết thương ngoài da, lại chiêu

cổ người lúc hôn mê sốt cao, sau đó cùng người ở trong sơn động quá hai đêm.....”

“Người rớt cuộc muốn nói cái gì?” Hãn nói dài dòng mãi không thấy khát?

“Ta nghĩ muốn nói là, lão đại, người phải đối với cô nương người ta phụ trách.” Lời nói có vẻ rất chính nghĩa, đương nhiên, ần ần trong khóe mắt lại mới là ý tưởng chân thật.

“Cô nam quả nữ cùng ở trong một cái “động”, lại còn ở sát bên nhau qua đêm, này người không thể không thú Trầm cô nương về! Càng chưa nói đến nàng là ân nhân cứu mạng người!”

A, nghĩ đến chủ tử luôn luôn đối với nữ nhân vô tình rớt cuộc cũng bị một nữ tử xa lạ cướp mất trái tim, Lãnh Diệc Trần nhìn không được mỉm cười.

Báo ứng! Báo ứng a!

“Một đồng phế thoại (*nói năng vớ vẩn*).” Ánh mắt sát thương lợi hại bắn về phía hãn đang hi ha cười, quyết định không thêm tiếp tục cùng hãn đàm luận. “Huyền Phong, chuyện hắc y nhân đã tra ra được gì?”

Lãnh Diệc Trần chau mày, gia nói “một đồng phế thoại” chứ không phải “một đồng phong thoại”? Kia không có lẽ hãn thừa nhận? Hãn thật sự tính cưới Trầm cô nương người ta về?

“Khăn thêu là của Trầm cô nương?” Trong não linh quang bất chợt vụt sáng, thú vị hỏi ra chủ sở hữu vật kia.

“Câm miệng.” Ánh mắt cảnh cáo bắn về phía hắn, Võ Hoài Thiên không muốn lại nhắc đến thân ảnh đã in sâu trong trái tim, quay đầu lại chuyển hướng hỏi Huyền Phong: “Đã tra ra?”

Huyền Phong mặt không đổi sắc, trở thành kẻ điếc đối với mấy lời của Lãnh Diệc Trần, chỉ để ý chính mình báo cáo.

“Là bọn dư đảng của Thừa Thiên phái.” Huyền Phong làm việc luôn luôn ổn định, không caàn tới một ngày liền đã tra hết toàn bộ lai lịch đối phương.

“Thừa Thiên phái?” Lãnh Diệc Trần có chút ngoài ý muốn, môn chủ Thừa Thiên phái tâm còn nhiều tà niệm, phản bội công ước võ lâm, mới vừa rồi trong năm bị Võ Hoài Thiên trừng phạt diệt phái, không ngờ đến vẫn còn tồn tại dư nghiệt. “Bọn chúng chọn đêm trước đại hội võ lâm là muốn thừa dịp công sự đang nhiều mà loạn?”

Người giang hồ đều biết “bắc Võ Hoàng, nam Kiếm Thánh”, này từ khi thắng đại hội võ lâm, hai người nam bắc đều tự quản các môn phái trong phạm vi của mình, danh tiếng vang xa, địa vị cao cả. Mà cứ ba năm một lần, Võ Hoàng cùng Kiếm Thánh lại tụ hội các đệ tử môn phái, ở núi Nhị Tô ranh giới nam bắc tổ chức đại hội võ lâm, ngoài việc phải tham chiến với các đấu sĩ từ khắp nơi dám thách đấu, còn ở phía sau phải chủ trì đại cục, dẫn dắt các môn phái cùng nhau định ra công ước võ lâm.

Đương nhiên, nếu chẳng may bại trận trong đại hội võ lâm, Võ Hoàng cùng Kiếm Thánh phải lập tức từ chức, để những kẻ thắng

trận nhậm chức trở thành một thể hệ Võ Hoàng Kiếm Thánh mới trong giang hồ.

Mùa thu này đây cứ mỗi ba năm một lần, người giang hồ lại lũ lượt kéo đến núi Nhị Tô, cho dù năng lực không đủ để chiếm vị trí Võ Hoàng Kiếm Thánh thì cũng óc thể đến so tài giúp vui, gặp gỡ học hỏi chiêu thức của cao thủ!

Năm nay chính là rơi vào mùa ba năm một lần, Kinh Thiên Bảo cũng cần phải tiến về phía nam tham gia, bởi vậy Võ Hoài Thiên mang theo hai người xuống miền nam trước thời gian tổ chức, trước là để hoàn thành thương sự của Kinh Thiên Bảo, sau cũng để triển khai công sự của vai trò “Võ Hoàng”.

“Mỗi lần trước đại hội võ lâm, luôn luôn có nhiều người đặc biệt không sợ chết.” Huyền Phong thản nhiên phát ngôn một câu, đối với sự kiện ám sát nhìn đã không còn xa lạ.

Dù sao trong chốn giang hồ long xà hỗn tạp, nhân sử chính phái mặc dù không ít, song ngoại đạo tà môn cũng là có khối người, mặc dù có thể ở trong đại hội võ lâm chiến đấu để đoạt vị trí Võ Hoàng Kiếm Thánh, nhưng là vẫn có người tâm địa không trong tưởng bỏ, nghĩ có thể trước thời gian đại hội động thủ động cước, lén lút giết người.

“Là nghĩ muốn thí nghiệm vận khí chính mình đi.” Võ Hoài Thiên cũng là nhàn nhã bình luận một câu, hoàn toàn không để tâm nhiều đến bọn ngu ngốc mộng tưởng đó.

“Huyền Phong, trở về Bảo điều người tới đây, lần này nhất định phải tiêu trừ sạch dư đảng Thừa Thiên phái.”

“Dạ.” Huyền Phong lĩnh mệnh.

“Không biết tình huống Thượng Quan như thế nào?” Lãnh Diệc Trần nghĩ đến nam võ lâm Kiếm Thánh, đột nhiên có chút đồng cảm. Dù sao địa vị Võ Hoàng Kiếm Thánh cao cả, người có tâm tranh đoạt thực không hề ít, huống hồ mấy ngày nay có không ít kẻ muốn gây bất lợi cùng ám sát Võ Hoài Thiên, phía bên kia hẳn cũng trong hoàn cảnh tương tự, năm nay còn là năm tổ chức đại hội, lại càng có thêm nhiều người có dã tâm ám sát hai người.

“Thượng Quan hẳn là đã ra Phi Hà đảo đi” Lãnh Diệc Trần nhớ tới Thượng Quan Ngự Kiếm, chính là một trận lạnh lẽo liên thối tới thân. Thượng Quan Ngự Kiếm cùng Võ Hoài Thiên hai người mặc dù quan hệ cá nhân không tệ, nhưng hẳn so với Võ Hoài Thiên càng thêm lạnh lùng, càng khó thân cận. Hơn nữa hẳn hỉ giận vô thường, tính khí cực kém, chịu không nổi có người đi theo phía sau, cho nên mỗi tuần theo lệ, đều là một người ra “Phi Hà đảo” (*đảo không sông? ==?!), tung tích hoàn toàn không biết rõ.*

“Người đừng nhiều chuyện.” Võ Hoài Thiên trừng mắt liếc hẳn một cái, Thượng Quan Ngự Kiếm nếu có thể an ổn ngồi trên vị trí Kiếm Thánh này, sẽ không phải là một nhân vật đơn giản, căn bản không cần bọn hắn phí tâm lo lắng. “Ở lại Cẩm Tú thành này một tuần trăng, trước giải quyết chuyện Thừa Thiên phái, đồng thời triển khai lệ tuần.”

“Ta là tướng, ngoại trừ Thừa Thiên phái, khẳng định còn nhiều kẻ khác rục rịch chuẩn bị ra tay.” Lãnh Diệc Trần giống như rất có “kinh nghiệm”, cứ mỗi ba năm một lần hẳn đều đắc ý ngồi xem một đám ngu ngốc không biết sống chết!

“Ngồi xem thôi.” Võ Hoài Thiên một khuôn mặt đăm đăm, đơn giản nói một câu kết thúc.

“Đúng, nếu dư nghiệt Thừa Thiên phái chưa thanh trừng xong, chỗ Trâm cô nương kia có phải hay không cũng muốn phái người tới canh gác?” Đề tài vừa chuyển, Lãnh Diệc Trần lại đem Trâm Thiên Hạm nói ra.

Khuôn mặt không biểu tình lại đắp lên, Võ Hoài Thiên không thêm đề ý tới lời của hắn.

Nhưng là Lãnh Diệc Trần không có bỏ cuộc, “chính sự” là cần phải thảo luận hoàn tất, tiếp tục tổng mấy “phế thoại” lúc trước trở lại. Đối với tâm tình thất thường trăm năm khó gặp của Võ Hoài Thiên, hắn tò mò thật sự a!

“Huyền Phong.” Vì muốn bức ra đáp án, hắn rất có tình nghĩa ném đồng lửa nóng hùng hực vào tay “bạn tốt”. “Người cũng đồng ý với ta đúng không? Mấy tên hắc y nhân kia trước mắt là không thể làm gì chúng ta, bất quá nếu tưởng Trâm cô nương kia đi cùng chúng ta lại bắt trời đem đi, xét về lực đạo đối với một thiếu nữ tử, chỉ sợ là rất dễ dàng.”

Im lặng -----

Nhưng là Lãnh Diệc Trần cũng tiếp tục không có bỏ cuộc, dù sao hai cái con người này, mắt lạnh khinh thường bắn về phía hắn, hắn sớm thừa nhận đến nghiệt rồi!

Cho dù Huyền Phong không thêm phụ trợ, hấn một người cũng có thể tự tung hứng xướng câu tiếp theo.

“Ta nói cũng không có sai a, hôm đó mười tên hai mắt (*tổng cộng là 20 mắt ;))* nhìn rõ nàng đi cùng chúng ta, khẳng định sẽ đem nàng coi thành cùng phe với chúng ta, nói không chừng còn lầm tưởng nàng là nữ nhân của gia ấy, đến lúc đó vì sau khi bị người diệt phái, liền sẽ hướng chỗ nàng báo thù.”

Vẫn không nhúc nhích? Hấn nói không đủ nguy hiểm sao? Vẫn không đủ kích thích? (*ha ha... *cười ngất nghễo* Ta thích anh này!*)

Huyền Phong xấu hổ trừng hấn liếc mắt một cái.

"Trầm cô nương ngày hôm đó là nữ phần nam trang." Huyền Phong một lời nói toạc ra.

Hơn nữa liếc mắt một cái cũng biết, nếu đối phương có thể tra ra thân thể của nàng, vậy chẳng phải quá lợi hại rồi đi.

Lãnh nhìn lại hai người càng thích hợp mang họ “Lãnh” (*lạnh*) hơn hấn, đột nhiên đổi thành hấn rất có cảm giác khinh thường nhìn hai người.

“Mạc phủ ở Cẩm Tú thành nổi danh như thế, có ai lại chưa từng nghe qua bốn vị tiểu thư Mạc gia kia? Chúng ta chính là đích thân “nghe” được bốn vị tiểu thư kia ở trong Cẩm Tú thành có biết bao danh tiếng, dù có là đi trên đường hay là ngồi trong tử lâu (*quán rượu*), đều có thể nghe tới những người ngồi bên cạnh đàm luận. Lại nói không sợ nhất vạn chỉ sợ muộn một a (*không sợ hàng vạn*

quân địch, chỉ sợ lạc chân muôn một bước), chúng ta nếu tính ở lại Cẩm Tú thành đến nửa tháng, nói vậy địch nhân cũng sẽ theo chân ở lại trong thành, như vậy chỉ cần không quá hai ngày cũng có thể tường tận rõ ràng mọi sự lươn nhỏ của mấy vị tiểu thư Mạc phủ, bao gồm cả vị tiểu thư chủ sự tú phường trong đó, thường thường sẽ nữ phần nam trang ra ngoài làm công chuyện.”

Một hơi nói thật dài, Lãnh Diệc Trần chính là muốn nhìn tâm tình Võ Hoài Thiên, song đối phương vẫn là cố tình trưng ra bộ mặt trấn định, khiến cho hấn trong lòng thật không thoải mái, rốt cuộc lại lên tiếng nói tiếp. “Nói thêm, Trầm cô nương hai ngày không trở về, trong quý phủ khẳng định phái người ra ngoài tìm kiếm nàng, cả Cẩm Tú thành khẳng định cũng có tin tức thành truyện truyền ra. Chỉ cần ghép nối mấy sự kiện này lại, đối phương lại có thể không nhận ra thiếu niên ngày hôm đó là Trầm Thiên Hạm? Lại càng không nói tới ngày hôm đó mười tên hai mắt đều nhìn rõ ngoại hình của nàng, chỉ cần phái một tên trong đó tới Mạc phủ theo dõi, lại có thể không nhận ra nàng sao?”

“Người như thế nào lại đối với chuyện của nàng rõ ràng như vậy?” Võ Hoài Thiên cuối cùng cũng có phản ứng, vừa nói hai hàng lông mày chau lại thật chặt, ánh mắt băng hàn bắn về phía Lãnh Diệc Trần.

“Nếu không người chỉ cần căng lỗ tai ra nghe một chút, liền cũng sẽ giống như ta biết được rõ ràng.” Từ khi bọn hấn tiến vào Cẩm Tú thành, chuyện về mấy vị tiểu thư Mạc phủ kia ở đâu cũng liền có người nói, nếu không phải Võ Hoài Thiên luôn luôn chỉ quan tâm việc chính sự mà không thích nghe mấy lời đàm luận vĩa hè, hấn khẳng định cũng biết tường tận.

“Chuyện về bốn vị tiểu thư Mạc gia kia, người ở trong Cẩm Tú thành tùy tiện tìm một người hỏi cũng có thể biết, đến nỗi không cần tưởng cũng óc thể biết.” Ngại biểu hiện của Võ Hoài Thiên còn chưa đủ “kích động”, Lãnh Diệc Trần tiếp tục lại “bỏ đá xuống giếng”:

“Đôi phương chỉ cần biết đến chuyện này, òn tính thêm thời gian trùng hợp, không hoài nghi đến Trầm cô nương mới là lạ. Nếu để bọn chúng biết Trầm cô nương là người ngày hôm đó đã cứu người, đem người khiêng đến trong sơn động trốn, làm hại bọn chúng tốn thật nhiều thời gian, hạ độc xong lại không giết được người, như thế mà lại có thể không tìm đến Trầm cô nương trút giận?”

Dự đoán hợp tình hợp lý này, lại có thể không dọa ngã hấn sao? Càng nghĩ càng vui vẻ, Lãnh Diệc Trần cũng càng nói càng thêm hăng: “Hơn nữa Mạc gần đây bận việc vui kia, vị tiểu thư thực sự duy nhất kia sắp lên kiệu hoa, thân là tổng quản tương lai kiêm tỷ muội thân thiết, Trầm cô nương khẳng định không thể không ra ngoài hành sự.” Kỳ thật hấn cũng không phải chỉ biết học y, đương nhiên cũng phải biết chút đường mật thám, nếu không cũng không thể đi theo chủ tử.

“Còn có, nghe nói sinh ý lần này của tú phường Mạc phủ tốt vô cùng, một chết nàng phải thưởng bốn bề chạy lo, chỉ cần trong vòng ba ngày ló đầu ra khỏi cửa, bọn hắc y nhân kia thể nào cũng gặp dịp tốt để mà xuống tay.” Lãnh Diệc Trần hơi dài nói xong bình lại khí tức, chờ đợi Võ Hoài Thiên không không chế được mà rống to, thần thái khản trương chuẩn bị nhận lệnh, muốn hấn đi bảo hộ Trầm Thiên Hạm được an toàn!

Chờ, chờ, đợi, đợi thêm lát nữa, đợi tới nửa ngày cũng không thấy phản ứng như trong tưởng tượng của hắn.

Võ Hoài Thiên chính là đối hắn nhìn không chút biểu cảm, sau khi lấy lại tuyệt đao từ tay Huyền Phong, lãnh đạm ném lại cho hắn một câu: “Chuyện của nàng không cần người quản.”

(“đương nhiên chuyện của nàng phải do ta quản, đâu đến lượt người!” Chính là vậy a~~~~ =)) khổ thân anh Lãnh mỗi miệng, tốn nước miếng nói từ này giờ =)))

“Cái gì?” Lãnh Diệc Trần lẳng lẳng nhìn bóng dáng chủ tử dần xa, không thể tin được gia cư nhiên lãnh huyết như thế, hắn nói đều nói đến Kahn cổ, cư nhiên không hề đại khí lấy một tiếng, cứ vậy quay đầu bước đi.

“Huyền Phong! Người xem như vậy còn có thiên lý hay không?!” Lãnh Diệc Trần phần tức chuyển hướng nhìn Huyền Phong mặt vô biểu tình. “Trầm cô nương người ta tốt xấu gì cũng đã cứu hắn một mạng, hắn cư nhiên có thể mặc kệ an nguy của người ta? Một mặt băng lãnh là muốn mang ra dọa nạt ai a? Hắn thật sự là tâm can đều phế rồi!”

Thật là tức chết đi được, rõ ràng cảm giác được Võ Hoài Thiên đối với “thiếu niên” kia có cảm tình đặc biệt, như thế nào phản ứng của hắn lại nằm ngoài dự kiến?

Khó nha, bộ không lẽ hắn hiểu nhầm? Sẽ không a.....

“Ngu ngốc.” Huyền Phong nhún nạy phun ra một câu.

“Ta ngốc? Người ngốc thì có!” Lãnh Diệc Trần xù lông cãi lại: “Cũng không biết là ai nói ra câu “Trầm cô nương nữ phần nam trang” kia mới thật sự là ngu ngốc!”.

Trải qua một trận yên lặng tuyệt đối, Huyền Phong cuối cùng cũng khắc chế được xúc động muốn giết người.

Không đáng. Vì cái tên nam nhân ngu ngốc kia xuất kiếm tuyệt không đáng giá!

“Uy! Người nói chuyện a!” Im hơi lặng tiếng thế kia, Lãnh Diệc Trần vẫn là không phục muốn tranh cãi cho ra công đạo. “Người nói a, ta làm sao ngốc!”

Huyền Phong đứng dậy, không nghĩ tiếp tục cùng tên ngu ngốc nói. Bất quá ngay trước khi bỏ đi, hắn rút cuộc lại tốt tâm trả lời vấn đề.

“Người tưởng gia lấy thiên tuyệt đao đi đâu? Ngu ngốc!”

Lãnh Diệc Trần lại ngốc lảng nhìn bóng người rời khỏi, trong não lúc này mới linh quang lờ lờ xuất hiện!

“Ác... Gia khẳng định là đi tìm Trầm cô nương!”

.

.

Phát kiến muộn màng này khiến hắn bị hù muốn chết. Lúc này, vì sao lại vô thức tay cầm chân đi “quan tâm” một chút?

Hắn thật sự phi thường ngạc nhiên sau khi nhìn thấy người.

Trầm Thiên Hạm liếc mắt một cái liền nhìn thấy hắn.

“Thiếu bảo chủ?” Nhìn hắn đi về hướng chính mình, nàng có chút ngạc nhiên. Nàng tưởng kể từ hôm đó từ biệt, sẽ không lại có dịp gặp mặt nhau.

“Người... Ổn chứ?” nàng không xác định vô thức hỏi, bởi vì dáng vẻ của hắn như là cố ý tìm tới nàng. Nhưng là, rìm nàng làm cái gì? Chẳng lẽ sinh ý ngày hôm đó với tú phùng gặp vấn đề? Bất quá xem hắn một thân trang phục, nàng như thế nào lại có cảm giác hắn là đang muốn giết người diệt khẩu?

Hình dáng hắn hôm nay, so với hắn ngày hôm đó bàn thương sự khác hoàn toàn.

Giữa đêm tối mái tóc dài thả tùy ý bay sau lưng, đôi vai to rộng lớn, thân thể cao lớn hơn người, phía sau đeo thêm cây đại đao, khiến người nhìn cảm giác vô cùng nguy hiểm. Ngũ quan nghiêm khắc mà khắc sâu, làm cho người không dám lơ đi, nhất là đôi con ngươi đen lợi hại như đao kia, nhìn không ra mang theo ý gì, tùy ý có thể dọa nạt người run sợ.

Xem ra, ngày ấy tiến vào Mạc phủ là thiếu chủ Kinh Thiên Bảo, còn hôm nay xuất hiện chính là “Võ Hoàng”!

Không giống với trang phục, ánh mắt kia khiến cho người nhìn vào không thể di dời đi. Ma nàng ở dưới cái nhìn lạnh yên chuyên

chú không lời của hắn, cảm giác đầu tiên xuất hiện trong nàng không phải khủng hoảng sợ hãi, mà là e lệ.

E lệ? Nàng lại xấu hổ cái gì a? Ngày đó vì cứu hắn cởi bỏ đến phân nửa quần áo của hắn ra, nhìn đến hắn một bộ ngực trần nàng không thẹn thùng, vì giúp hắn hạ nhiệt giảm sốt, dùng khăn tay chính mình chăm chút sát bên người hắn lau cũng không có thẹn thùng, vì để giúp sưởi ấm cho nhau, hai người kề sát bên nhau ôm chặt cũng không nghĩ gì mấy, như thế nào hiện giờ hắn ở trước mặt chính tề quần áo, nàng tự dừng lại... xấu hổ?

“Có việc sao?” Đợi nửa ngày không thấy hắn trả lời, chính là cứ như vậy im lặng nhìn nàng chăm chú, Trầm Thiên Hạm chịu không nổi kiểu yên tĩnh như vậy, đành phải lại lần nữa lên tiếng.

Cứ tiếp tục bị hắn “xem” như vậy, nàng sợ chính mình sẽ nhảy dựng lên đào tẩu bỏ chạy.

“Ta đến gặp ngươi, lại đây.” Không biết phải giải thích với nàng như thế nào, chính mình thấy nàng vừa bước ra khỏi Mặc phủ liền đi theo phía sau, đành phải tùy tiện tìm một lý do. “Ngươi phải về Cẩm Tú thành?”

“Đúng vậy, sự tình đều đã xử lý xong rồi.” Trầm Thiên Hạm cười cười trả lời, chờ hắn rời đi trước. Vậy nhưng sau một lúc lâu thật lâu, người trước mắt nàng nửa phần cũng không di động.

“Cái.... Còn có chuyện gì sao?” Nàng gượng tươi cười.

“Ta cùng đường, đi chung thôi.” ‘Lời nói vàng’ cuối cùng cũng mở lại, không đợi anngf phản ứng, hắn xoay người liền hướng cửa

thành đi, thuận tay dắt theo dây cương ngựa của nàng.

Trong tay đột nhiên trống rỗng (*ý chỉ anh lấy mất dây cương dắt ngựa của chị đi*), Trầm Thiên Hạm một người đứng ngốc tại chỗ, hai mắt trừng lớn nhìn thân ảnh cao lớn phía trước đang đi.

Này là như thế nào? Nàng có gật đầu đồng ý lúc nào mà không biết sao? Hay vẫn là hấn tự nói tự làm hết thấy?

Phát hiện nàng không đuổi kịp đằng sau, Võ Hoài Thiên dừng lại bước chân, tuấn mục híp lại.

“Người còn có chuyện gì?”

“Không có.” Trầm Thiên Hạm bị thân sắc lạnh lùng của hấn làm cho cả kinh, vội vàng lắc đầu, bước nhanh đuổi kịp hấn.

Dọc theo đường đi, nàng thỉnh thoảng đánh giá thân ảnh nam nhân bên cạnh, nghĩ dụng ý của hấn là sao? Nhưng mặc kệ nàng nghĩ nghĩ như thế nào, đều vẫn là kết không ra lý do, mà Võ Hoài Thiên cũng là một đường im lặng, cái gì cũng đều không nói.

Quái nhân! Trầm Thiên Hạm chỉ có thể lắc đầu cười cười, tạm thời tin này là bỗng nhiên khéo léo mà gặp. Nếu không thì biết tính sao?

Hơn nữa lớn lên từ nhỏ ở Mạc phủ, nàng trong lòng sớm đã nhận ra, những người xuất thân càng là tôn quý, gia thế càng không phải tầm thường, hơn phân nửa đều là quái nhân! Cũng giống như thiếu gia cùng tiểu thư nhà nàng, vị thiếu bảo chủ Kinh Thiên Bảo trước mắt này, so với hai vị nhà nàng kia, tình trạng bệnh còn là nhẹ.

Mà cũng nói, có thể nhìn thấy thương thế của hắn mau hồi phục như vậy, chính mình trong lòng cũng đã có thể thả lỏng, gặp mặt lại cũng không phải chuyện gì xấu.

Cứ như vậy, hai người im lặng, làm bạn đường cùng trở về thành.

Chương 5

Này tuyệt đối có vấn đề!

Một lần, hai lần, ba lượt.... Rồi vô số lần sau nữa, Trầm Thiên Hạm rốt cuộc không cách nào thuyết phục chính mình này bất quá là ngẫu nhiên gặp mặt!

Chỉ cần nàng vừa bước chân ra khỏi cửa, bất luận là đi xa hay gần, mười lần thì có đến tám lần sẽ gặp gỡ Võ Hoài Thiên. Nàng dù có ngây thơ, ngốc nghếch thế nào cũng biết này tuyệt không phải đơn giản là “vừa lúc nhìn thấy người nên đi chung” theo hắn nói.

Nhưng là nàng đã nghĩ đến nát óc vẫn không hiểu, hắn vì cái gì mà muốn đi theo nàng?

Cho dù nàng đối với chuyện giang hồ không hiểu biết, nhưng nàng cũng nghe qua được năm nay chính là đại hội võ lâm ba năm một lần, mang danh “Võ Hoàng” như hắn sao có thể ưu nhân như vậy nha, suốt ngày nhàn nhã lảng vảng trên đường, trong thành, ngoài thành cùng nàng “bất ngờ chạm mặt”, rồi lại ném một câu “cùng nhau đi thôi”, xong liền sóng vai cùng nàng?

Này rốt cuộc là như thế nào?

Nàng không tự giác nhìn Võ Hoài Thiên ngồi phía bên kia giữ lửa, mày liễu nhíu lại.

Đúng vậy, hẳn lại đang nướng gà rừng, bởi vì bọn họ hai người hiện tại lại dã ngoại qua đêm.

Bất quá lần này có khác, hai người cách Cẩm Tú thành đã có hai ngày lộ trình đi, tối này trời cũng không mưa, hơn nữa bởi sớm đoán được sẽ ở lại trong rừng qua đêm nên lần này nàng chuẩn bị lương thực đầy đủ, chính là hẳn vẫn như cũ đi bắt gà rừng về nướng, khiến cho nàng hai mắt không tự giác chiếu sáng rực rỡ lờ lờ. *(chị sướng thế còn gì, hai chap trước không nhớ anh mà nhớ gà giờ liền có cả hai=)))*

Còn nữa, hai người tạm trú ngụ lần này cũng không phải trong sơn động, mà là một gian sơn miếu.

Ăn ăn măm măm trước lấp đầy cái bụng, nàng lúc này mới chuyển lực chú ý từ miếng gà nướng hương sắc mùi vị hoàn mỹ sang, rốt cuộc nhin không được lên tiếng hỏi.

“Người vì sao lại đi theo ta như vậy?”. Sau nhiều lần “bất ngờ chạm mặt”, nàng đã thực thân quen mặt đối mặt hẳn, nói chuyện tự nhiên cũng không cung kính giống hồi mới đầu. Bất quá theo như quan sát của nàng, vị thiếu bảo chủ này cũng không vui vẻ khi nàng để ý thân phận sai biệt mà đối hẳn cung kính, có lẽ.

Đại khái chắc bởi hấn là người giang hồ, mọi việc đều hào phóng không câu nệ tiểu tiết đi, nàng cũng chỉ có thể thâm nghĩ như vậy.

Mắt to quay tròn chuyển chuyển động động, nàng bắt gặp tia nhìn của hấn rồi nhận thấy hấn cứng ngắc liếc ánh mắt đi. “Ta chỉ vừa mới ra khỏi cửa, gần như lần nào cũng đều gặp đến ngươi, hấn không phải không có việc gì đi, nếu không ngươi cũng sẽ không tần tần xuất hiện như vậy.

Thân là người thừa kế Bảo lớn nhất phương Bắc đồng thời còn kiêm nhiệm minh chủ bắc võ lâm, hấn phải bề bộn nhiều việc mới phải, vốn dĩ nàng tưởng hấn là có chuyện ở tú phường muốn tìm nàng bàn luận, nhưng sau nàng phát hiện hấn cũng không phải có ý tứ kia.

Mím lại môi, Võ Hoài Thiên không biết trả lời như thế nào, biết rõ lời nói của Lãnh Diệc Trần kia là cố tình dọa hấn mà thôi, nhưng là hấn thật sự không muốn để nàng lâm vào nguy hiểm, cho dù chỉ có một chút khả năng cũng không.

Nếu nói cho nàng biết mọi việc, nàng đại khái sẽ cảm thấy hấn đãi ngộ nàng ưu tiên đặc biệt đi, cho nên hấn chính là mặt vô biểu tình ném một câu: “Không có gì.”

“Không có gì?” Trầm Thiên Hạm hỏi lại, không tính nhận đáp án có lệ này. “Khéo léo như vậy, thời điểm ngươi ra khỏi cửa lại giống ta đến thế.”

Không cách nào tìm được câu trả lời hợp lý, Võ Hoài Thiên chỉ âm ừ không rõ ràng.

“Là vì hắc y nhân?” Nghĩ đi nghĩ lại, hắc đại khái chỉ có nguyên nhân này?

Lần này, hắc cứng ngắc lặng im một hồi, mới muộn muộn bày tỏ một câu: “Người không cần lo lắng.” Hắc sẽ bảo hộ nàng.

“Ta không lo a.” Nàng tự nhiên cười cười, “Bất quá ta phải nói, phương pháp này của người không đặc biệt tốt.”

Buông chiếc bánh bột trong tay xuống, nàng quyết định cùng hắc giải khai sự tình.

“Ta hàng năm đều ra ngoài xử lý sự vụ rất nhiều, người cũng không thể cứ đi theo ta như vậy?”. Hắc nhất định cũng có công việc của chính hắc, sao có thể cứ chạy bốn bề theo hành trình của nàng? “Người trực tiếp nói cho ta biết đối phương là ai, muốn làm cái gì, như vậy ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp tránh bọn chúng đi, vậy chẳng phải tốt hơn?”

“Không.” Hắc thản nhiên phát ngôn một chữ, không chịu đồng ý.

Hắc đương nhiên biết, nàng thường xuyên ra ngoài đen như thế nào.

Nàng vẫn là một cô nương, cho dù có nữ phần nam trang ra ngoài, cũng không nên một người đi quá khỏi thành trấn lân cận đi. Sau khi điều tra hắc mới phát hiện, tứ phương của Mạc phủ còn phân bố ở cả các thành trấn lớn nhỏ phía nam, Trầm Thiên Hạm ngoài định kỳ đi kiểm tra các tứ phương đó, không ít sinh ý Mạc phủ cũng đều giao cho nàng.

Hành trình cũng không phải chỉ vài ngày liền trở về, một lần đi tới hơn mười ngày mà nàng cứ nhiên đều chỉ một người một ngựa đi, đến cả một tùy tùng bên cạnh cũng không có.

Nàng tưởng nữ phần nam trang liền có thể vạn sự thái bình sao? Võ Hoài Thiên nghĩ tới đây, không ngoài ý muốn khí giận đã bắt đầu dâng lên, hắn đã sớm muốn cùng nàng nói cho ra lẽ vấn đề này!

“Không?” Trầm Thiên Hạm có điểm muốn cười, nam nhân này cũng không tránh khỏi rất bá đạo đi. “Thiếu bảo chủ, chúng ta bắt quá mới chỉ vài lần gặp mặt, ngươi thật cũng không cần vì ta phí công lo lắng đến thế.”

Cho dù nàng cứu hắn, kia cũng chỉ là việc nhỏ thuận tay mà thôi.

Biểu tình Võ Hoài Thiên trong nháy mắt biến lãnh, không vui với câu nói kia của nàng, “bắt quá mới chỉ vài lần gặp mặt”, cũng không đồng tình với dáng vẻ nàng vô sự thái bình.

“Có cần hay không là ta tự tính.” Hắn tăng thêm ngữ khí, lời nói thẳng làm cho nàng sững sốt ngạc nhiên, khí phách mười phần nói: “Ta muốn vì ngươi phí công lo lắng!”

Mà Trầm Thiên Hạm không chỉ sững sốt, kỳ thực hai má đã hồng hồng đỏ lên.

Hắn có biết chính mình đang nói cái gì hay không a? Câu kia từ miệng hắn nói nghe vào tai thực quý dị nha, hắn là suy nghĩ cái gì? Tuyệt không thể tuyên cáo đối với một “nam nhân” phí công lo lắng, thiếu bảo chủ này thật sự có tật xấu!

Nhưng là, trong lòng nàng, trái tim thỉnh thoảng đập thật mạnh, không dám nhìn hướng hắn.

Đối với lặng im của nàng, Võ Hoài Thiên mím mím môi, không liếc mắt một cái đưa gà đã nướng xong cho nàng.

“Đi?” Nàng có chút kinh hãi, rất thành thực cầm lấy mũ thực, đã quên mới vừa rồi còn ngượng ngùng ra sao, cũng may còn chưa quên chút khách khí, “Nhưng này là người....”

(giờ mới biết con đường tới trái tim của thiếu nữ cũng là cái dạ dày =.=! =))))

“Cầm.” Không vui nghe nàng cứ luôn muốn cùng hắn phân chia rành mạch, đem hắn trở thành người đứng xa lạ, Võ Hoài Thiên đem toàn nộ gà nướng đem tới trước mặt Trầm Thiên Hạm, còn chính mình vẫn ngồi tại chỗ, thỉnh thoảng đem củi khô ném vào đồng lửa, duy trì ánh sáng ấm áp quanh mình cùng nàng.

Hắn nội lực thâm hậu, hàn khí trong núi đối với hắn, một điểm ảnh hưởng cũng không có, nhưng nàng là một cô nương, ăn ngủ như vậy thế nào được!

“Đa tạ.” Trầm Thiên Hạm trong lòng có chút lo lắng, nhìn về phía hắn, ánh mắt không khỏi mềm mại ôn nhu, ngữ khí cũng chuyển nhẹ ấm áp: “Ta một người ăn không hết, cùng ăn nha?”

Hai chữ “cùng ăn” khiến con người đen của Võ Hoài Thiên đang yên lặng liền phiếm ánh sáng lấp lánh, gật gật đầu. *(dễ thương quá~~~~)*

Trầm Thiên Hạm lộ ra nụ cười rạng rỡ, cầm theo gà nướng đi tới bên cạnh hắn, chia cho hắn một nửa, không chú ý tới cử động thân mật này của mình.

Gần một tháng nay, bản thân chính nàng cũng không hề biết, bản thân sớm đã thành thói quen với sự tồn tại của hắn bên cạnh.

“Ta nói là thực sự.” Ngồi bên cạnh ăn thực tự nhiên, nàng cười đến thực rạng rỡ, hài lòng, cũng không quên nhắc lại lời lúc trước. “Ta thường thường đều phải ra khỏi cửa, một chuyến đi cũng hơn chục ngày, người nếu cứ đi theo bảo vệ ta như vậy, chắc chắn sẽ rất mệt.”

Lúc trước vì hôn sự Mạc Nguyên Thiển, nàng chạy đôn chạy đáo khắp nơi trong phủ để xử lý chuỗi vật phẩm xuất giá dài nhất kia, cho dù ra cửa cũng chỉ đi tới thành trấn bên cạnh, trong ngày liền có thể trở về, hiện Mạc Nguyên Thiển đã xuất giá, nàng cũng khôi phục về những công tác ngày thường, ngày ngày đi đi lại lại khắp nơi, chỉ sợ đến bốn bề đều chạy hết. Hắn muốn đi cùng nàng, khẳng định vô cùng mệt.

“Hơn nữa bản thân người cũng có việc riêng đi. Ta nghe nói mùa thu năm nay ở núi Nhị Tô tổ chức đại hội võ lâm, triệu tập nhân sĩ ở khắp nam bắc, hơn nữa còn có sự vụ ở Kinh Thiên Bảo, như thế nào còn thời gian chiếu cố đến ta?” Lại càng chưa nói tới, hắn bảo hộ như vậy là có thể bảo hộ đến bao lâu? Hắn bắt quá cũng chỉ ở lại Cẩm Tú thành bàn sinh ý, chung quy xong việc là phải trở về phương Bắc đi.

“Này không cần ngại lo.” Hấn nuôi nhiều thủ hạ như vậy cũng không phải để chúng nhàn nhã ngồi chơi, đương nhiên sẽ có người lo chu toàn. “Người đã nhắc tới, ta cũng liền nói. Người một thân nữ tử như vậy, ra ngoài một mình, không an toàn.” Mặc dù hôm nay không có bọn hắc y nhân, hành vi của nàng như vậy cũng quá lớn mật!

Nữ..... Trầm Thiên Hạm không cần thận sắc nước.

“Không sao chứ?” Hấn ninh mi, tự nhiên vươn tay vòng qua nàng vỗ vỗ lưng.

“Không... Khụ...” Trầm Thiên Hạm lắc lắc đầu, vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hắn, lúc này mới chú ý tới hai người dựa sát vào nhau có bao nhiêu gần gũi.

Gần đến mức, nàng có thể xem được ánh lửa lấp lóa trong con ngươi đen kia, cùng với bạc môi mỏng lạnh của hắn.

Hai người bốn mắt chạm nhau, không khí nhất thời trở nên ái muội.

Võ Hoài Thiên không chút cấm kỵ nhìn sâu thẳng vào đáy mắt nàng, trong con ngươi có vẻ hồ hững lại như ẩn ẩn cảm xúc ôn nhu mãnh liệt, giống như đang nhìn bảo vật trân quý gì.

Hai má phút chốc lại hồng đỏ lên.

Hấn... hắn nhìn nàng như vậy, khiến cho thân thể nàng cả người bỗng dâng lên một trận nóng nóng, má hồng tim đập! Nàng hoảng loạn cúi xuống mái đầu, không dám lại nhìn hướng hắn.

Thình thịch.... Bàn tay nam tính nâng lên chiếc cằm trắng nhỏ, nàng hơi hơi nâng ánh mắt lên, lại lần nữa mắt đối mắt nhìn hấn.

“Người sợ ta?” Hấn truy hỏi, cả người cao lớn dính sát bên nàng, khí tức nam tính liền mật mật bao vây quanh nàng, làm cho nàng có cảm giác an tâm tuyệt đối trước nay chưa từng có.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã sớm thành thói quen có hấn làm bạn bên cạnh.

“Không.” Giống như bị hấn làm cho say mê, Trầm Thiên Hạm không hề trốn tránh, chính là nghe lời, dễ bảo ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn, trả lời vấn đề hấn đặt ra.

“Tốt lắm.” Một chút đậm cười, xóa đi hoàn toàn nghiêm khắc trên mặt hấn.

Trầm Thiên Hạm bị tươi cười đột nhiên của hấn mê hoặc, không khỏi cũng lộ ra nhẹ nhàng mỉm cười, rồi ngay sau đó, nàng mới phát hiện chính mình đã bị hấn ôm vào trong ngực từ lúc nào. (;;)
*mê mẩn bởi nụ cười mỹ nam, có ai hèm bị hèm? *chóp chóp*)*

“Võ.....” Nàng cả kinh, vừa mới định lên tiếng, môi hấn đã ấn lên trên môi nàng.

Hai cánh tay cường tráng chặt chẽ kiềm trụ thân hình mảnh mai của nàng, bàn tay lớn đã đi tới đằng sau gáy nàng, chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào trong khoang miệng thơm tho, ngang nhiên công thành chiếm đất.

Tay trắng nhỏ bé của nàng đặt trong lồng ngực hần rộng rãi lớn, trái tim cùng nhịp thở không tự chủ được tăng tốc, mùi vị nam tính cùng khí tức của hần khiến nàng có chút mơ màng, lâng lâng.

Võ Hoài Thiên bỗng cảm thấy khó có thể khắc chế, hôn mút, quần quýt, triền miên, tiếp xúc càng thân mật giữa hai người, hỏa nhiệt chậm rãi dâng dần lên..... Thẳng cho đến khi thanh âm rên rỉ dật ra từ phía nàng, nụ hôn mới ngừng lại.

Lãnh mâu (*mắt lạnh*) nheo lại, hài lòng nhìn nàng hồng đỏ toàn bộ hai má, con ngươi đen lấp lánh nước sau khi hôn càng thêm mị thần, nếu không phải thời điểm không thích hợp, hần tuyệt không tính kết thúc nụ hôn này.

“Ngươi....” Trầm Thiên Hạm vẫn còn thở gấp, nàng không biết đến tột cùng mọi thứ là như thế nào, chỉ hiểu được cảm giác chính mình tuyệt không chán ghét.

Vậy ra, này chính là hôn sao? Một người đã hạ quyết tâm cả đời không lấy chồng như nàng, vốn dĩ tưởng chính mình sẽ không có khả năng cảm thụ đến loại cảm giác này, dù thế nào cũng không ngờ đến, thiếu chủ Kinh Thiên Bảo sẽ lại là người cho nàng nếm trải một mặt này.

Nhưng là..... Hần như thế nào lại có thể đối nàng như vậy!

“Ngươi vừa làm cái gì?!!” Nàng vừa lấy lại được hơi thở, vội vàng đẩy hần ra, lui về sau tạo cự ly với hần.

“Hôn ngươi.” Võ Hoài Thiên thần sắc tự nhiên, tuyệt không cảm thấy chuyện này có cái gì dị thường. Hần đã sớm nghĩ làm như thế,

chính chỉ là không gặp được dịp. (à..... Raaaaa vậyyyy....;)))

“Ngươi!” Đối với hắn nói to không biết thẹn, Trầm Thiên Hạm há hốc mồm. Vì cái gì không ai cảnh báo nàng, thiếu chủ Kinh Thiên Bảo lại là một tên đẳng đồ tử tùy ý khinh bạc nữ tử? *(đâu có... chỉ tùy ý “chạm” lung tung chị thôi *hắc hắc*;))*

Hạo cảm đối với hắn vừa nãy kia, phút chốc nước cuốn gió bay.

“Thiếu bảo chủ.” Nàng cắn răng, trong đôi mắt đẹp dấy lên ngọn lửa. “Thỉnh ngươi tự trọng!”

“Chân gà của ngươi rớt.” Hắn hoàn toàn không đem tức giận của nàng coi vào trong mắt, ánh mắt thản nhiên dừng tại chân gà nướng vì nụ hôn mới vừa rồi mà rơi trên mặt đất. “Đổi lấy cái này, cầm.” *(hôn con gái nhà người ta xong rồi mà nói năng vẫn rất kiệm lời =.=!)*

Chân gà nướng là là mỹ vị như thế nào, cũng không bình ổn được khí giận sôi sùng sục của Trầm Thiên Hạm lúc này.

“Ngươi rớt cuộc suy nghĩ cái gì?!” Phẫn bức, tức giận bỏ tay hắn ra, Trầm Thiên Hạm khí giận càng tăng. Trong mắt hắn, nàng là loại nữ nhân tùy tiện sao? Vì cái gì trên mặt hắn, một điểm biểu tình lo sợ, áy náy cũng không có, lại còn tự nhiên như không có gì lấy chân gà mới cho nàng?

Võ Hoài Thiên chia chân gà nhét vào trong tay nàng, lần này không đùa bỡn thật sự trả lời nàng.

“Suy nghĩ lúc nào tới Mạc gia nói chuyện cưới hỏi thì thích hợp.”

“Cưới hỏi?” Trầm Thiên Hạm trừng lớn mắt, vô thức nhận lấy chân gà từ tay hắn. “Ai?”

Không khí trở nên trầm trầm khó hiểu, Võ Hoài Thiên sau một lúc lâu im lặng nhìn nàng mới không tình nguyện trả lời lại.

“Đương nhiên là người.”

‘Ba’ một tiếng, một cái chân gà khác tiếp tục kể nghiệp đời trước nhằm mặt đất rơi!

Trầm Thiên Hạm trừng lớn mắt, không dám tin nhìn chăm chăm nhìn hắn.

Có nghiêm trọng như thế sao? Bọn họ bắt quá là..... Bắt quá là... nho nhỏ hôn một chút, phải biết cũng không cần hắn phụ trách nhiệm cưới nàng đi?

Tình huống xem hoàn toàn trở nên điên đảo, Trầm Thiên Hạm trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Hắn vừa mới không phải một bộ dáng không có gì sao? Như thế nào lập tức trở thành như thế...?

Cưới hỏi? Hắn cùng nàng? Đây hoàn toàn làm người ta không thể nhận nha!

“Chúng ta.... Không có khả năng.” Nàng hoảng hốt không biết phải nói gì, theo trực giác lắc đầu, không cách nào tiếp nhận lời nói của hắn, “Đó là tất yếu.”

Nàng vốn không giống nữ tử bình thường, đối với việc nam nữ hoàn toàn không thèm để ý. Hơn nữa nàng đã hạ quyết tâm cả đời không lấy chồng, cùng lắm cứ coi như một phút chẳng may phát sinh chuyện, này không phải cách giải quyết tốt nhất sao?

Lại càng chưa nói hai người bọn họ, thân phận khác nhau một trời một vực, như thế nào có thể nói chuyện hôn sự?

“Qua mấy ngày nữa, ta sẽ tới Mạc gia xin hỏi.” Võ Hoài Thiên không tiếp tục chờ nàng trả lời nữa, tự mình nói lên tính toán của mình, này cũng là vấn đề hắn gần đây luôn luôn nghĩ.

“Khoan khoan, chờ một chút. Trầm Thiên Hạm cảm thấy một trận trời đất đảo điên, nhìn hắn đáng vẻ mười phần châm thật. Nhưng là nàng chưa có chuẩn bị tâm lý a! “Người trước dừng lại đã.”

“Người không mong muốn?” Hắn nhướn mày, chú ý tới đáy mắt nàng sau khi mất dần kinh ngạc trở thành phức tạp.

Gả cho hắn, là chuyện nàng không muốn?

Trầm Thiên Hạm hai má hồng giống như hỏa thiêu, này bảo nàng phải nói như thế nào a! “Người làm thế nào biết ta là nữ?”

Vấn đề này nàng đã nghĩ thật lâu, nàng nhớ kỹ rất rõ ràng, lúc đầu với hắc y nhân ở sơn động thì hắn đã biết sự thật.

“Người phát hiện từ lúc nào?” Nghĩ đến chính mình ra vẻ hào phóng cùng hấn ở trong động quá hai đêm, giờ nhớ lại, lúc ấy nhìn hết hấn trần trụi thân trên, nàng đã nghĩ im lặng bỏ trốn về.

Hấn có thể hay không nghĩ nàng rất phóng đãng không biết xấu hổ a?

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết.”

“Không có khả năng!” Trầm Thiên Hạm âm thầm rên rỉ, kia không phải có nghĩa là ở trước mặt hấn, nàng từ đầu đến cuối đều được nhìn là một “cô nương”, vậy mà nàng lại toàn có những cử chỉ không hợp lễ giáo..... Trời ạ!

“Người như thế nào nhìn ra được?” Nàng chưa từ bỏ ý định truy vấn, không rõ chính mình nữ phần nam trang luôn luôn hoàn mỹ, sao có thể có người liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Người có mắt đều nhìn ra được.” Hấn nhìn nàng hai má hồng hồng đáng yêu, trong lòng lại bất bình với trang phục của nàng, hai hàng mi bất giác rũ xuống, trong đáy mắt ngập một tầng lo lắng không yên.

“Rất có nhiều người đều có mắt mà một người cũng nhìn không ra a!” Nàng kháng nghị thấp kêu, bộ dáng kia thực giống một nữ oa nhi đang làm nũng, so với nàng ngày thường quý củ khôn khéo hoàn toàn khác xa. “Ta từ hồi mười sáu tuổi đã bắt đầu nữ phần nam trang ra cửa tới các phường bàn việc làm ăn, chưa từng có người lạ nhận ra thân thể.”

Nàng chủ ý nữ phần nam trang chỉ để được bình an khi làm công chuyện cho Mạc phủ, miễn đi nhiều rắc rối phiền phức không đáng phát sinh, này mọi người đều biết Trầm Thiên Hạm Mạc phủ luôn nữ phần nam trang ra cửa, song tất cả đều chưa từng thấy qua nàng trong trang phục nữ nhân, tự nhiên bởi vậy cũng không thể biết được thân thể khi mặc đồ nam của nàng.

Cho nên dù là ở tửu lâu lớn nhất Cẩm Tú thành, tiểu nhị ca nhìn thấy nàng vẫn không một chút chần chừ gọi nàng một tiếng “công tử” a, mà đâu thể nói dân chúng trong thành đều chỉ có một con mắt?!

Mạc Nguyên Thiển bởi vì nàng mỗi khi thay đồ đều rất giống nam nhân, cho nên mỗi lần cần đến đều để nàng mặc nam trang dẫn ra ngoài.

Vỏ bọc năm nào cũng thành công, cư nhiên lại bị một nam tử lạ lẫm từ nơi xa đến dễ dàng đánh vỡ, vậy chẳng khác gì nói kĩ thuật phần nam trang của nàng quá kém cỏi đi!

“Mười sáu tuổi?” Hắc châu lại đôi mày, lặng lẽ nhìn nàng thay đổi biểu tình trên mặt. Bị hắc phát hiện thân phận nữ nhi, thực sự khó chấp nhận đến thế sao?

Nhưng là vừa nghĩ đến nàng mới mười sáu tuổi đã một người bốn bề đông tây nam bắc chạy, hắc liền nhin không được mím chặt môi.

“Mạc phủ đều không có ai sao?” Cư nhiên để một cô nương như vậy bốn ba khắp chốn.

“Người có ý gì?” Trầm Thiên Hạm héch mặt lên, không hề tránh né ánh mắt hắn, đã quên hai người lúc trước ái muội như thế nào, chỉ còn bất mãn với lời nói của hắn.

Như thế nào? Một cô nương thì không thể tự mình xử lý công việc sao?

“Một cô nương như người một thân một mình ở bên ngoài lo mọi việc như vậy, không an toàn.” Hiện tại mặc dù là thời thái bình thịnh thế, nhưng diện mạo của nàng không tầm thường, người thường độc thân độc vãng đi đã còn là gặp nhiều phiền toái.

“Ta làm việc cẩn thận, nào có cái gì không an toàn .” Nàng không phục cãi lại, không vui khi mọi người bởi vì nàng khác biệt mà bỏ qua cố gắng của nàng.

Nàng hồi đó cũng là mất bao công sức lý lẽ, lại được Mạc Nguyên Thiên cùng Hoài Hương bên ngoài trợ giúp, mới thuyết phục thành công lão gia cùng tổng quản cho phép nàng ra ngoài cửa, mà hơn nửa nguyên nhân khiến lão gia đồng ý, kỳ thật chính là vì thiếu gia duy trì yêu cầu trợ lực của nàng.

Mà trong cái “duy trì” của thiếu gia, đương nhiên không thể thiếu lời lẽ từ Nhạc Nhạ. *(thế là tất cả đều nhảy vào thuyết phục rồi còn gì=.=!!)*

Này một năm trôi qua, mọi người cũng dần dần hiểu rõ chân tình của nàng, năng lực của nàng, nhưng ở trong mắt người ngoài không rõ, vẫn là như cũ chỉ biết hoài nghi.

“Ta nói không an toàn chính là không an toàn, lần này sau khi trở về Mạc phủ, người liên ngoan ngoãn ở lại bên trong đừng chạy loạn, chờ đến khi đại hội võ lâm kết thúc, ta liền đưa người tới Kinh Thiên Bảo.” Võ Hoài Thiên nói chắc như đinh đóng cột, vài ngày nữa hẳn phải tới núi Nhị Tô, để cho nàng một thân bên ngoài chạy loạn, gặp phải tặc nhân thì làm sao bây giờ?

Trầm Thiên Hạm trừng lớn mắt, xem như nhìn rõ được hẳn bá đạo như thế nào.

“Thiếu bảo chủ.” Nàng cố ý cường điệu giọng nói, phân định rõ ràng quan hệ hai người. “Mặc dù ngài là thiếu bảo chủ cao quý của Kinh Thiên Bảo, nhưng lương ta lĩnh là của Mạc phủ, phải biết là không cần nghe theo lệnh của ngài!”

Võ Hoài Thiên nhú lại hai mắt, như là không chấp nhận phản kháng của nàng.

“Ta cưới người, người liên phải nghe theo ta nói.”

“Ta lại chưa bao giờ đáp ứng gả cho người!” Người này, hẳn tưởng hết thảy đều nằm trong tầm tay bản thân sao? Nàng căn bản chưa từng nói sẽ gả cho hẳn a!

“Người sẽ gả.” Hẳn có mười phần chắc chắn.

Trầm Thiên Hạm sung khí, hẳn sao lại có thể tự tin lớn đến thế a?

“Cho nên nghe theo lời ta, ngoan ngoãn ở lại trong Mạc phủ, tránh lo xử lý sinh ý tứ phường, chờ ta trở về tiếp người.” Võ Hoài Thiên đột nhiên dừng lại, như là nhớ tới nàng hiện tại chưa phải là

người của chính mình, vẫn còn một chủ tử khác, “Ta rồi sẽ cùng Mạc Tĩnh Viễn bàn chuyện tốt.”

“Nói cho cùng, người chính là cảm thấy nữ nhân phải biết cố thủ trong nhà, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước.” Nàng sầu muộn, trong tâm đau nhói.

Vốn tưởng chính mình sớm đã thành thói quen với định kiến của người ngoài, thật không nghĩ tới từ miệng hắn nói ra điều kia, nàng vẫn như cũ tự đắm vào chính mình một vết thương.

Nhìn khuôn mặt nàng cúi xuống im lặng, khác hẳn thần thái ngày thường, Võ Hoài Thiên mím môi, nghiêm khắc trên khuôn mặt chậm rãi tan đi, thay thế trên đó một chút sắc nhu hòa.

Nàng giống như một đóa nhỏ kỳ vọng được khen, trong sáng đơn thuần chứ không như người người tưởng tượng, hắn đương nhiên nhìn ra được nàng là một nữ tử bình thường, không tự giác ngày càng quan tâm.

Một lần nữa vẫn nghe thấy hắn không nói câu nào, tưởng rằng hắn là cam chịu, Trầm Thiên Hạm tò mò nâng đầu lên, nghĩ đến sẽ gặp khuôn mặt không tán đồng với quan điểm của nàng, không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu, dịu dàng của hắn, khiến trái tim nhỏ bé không khỏi đập thục nhanh.

Nàng ngẩn ra, cảm giác chính mình sa vào trong đôi mắt đó, mặc hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lồng ngực rộng.

Tiếng nói trầm thấp nhu hòa, có một chút khác lạ trong trẻo mà lạnh lùng, ở trên đỉnh đầu nàng vang lên: “Người có thể làm bất kỳ

điều gì người muốn, chỉ là không được một người ra khỏi cửa.”
Dừng lại một chút, hắn rút cuộc thừa nhận tâm ý chân chính của mình, “Ta sẽ rất lo lắng.”

Đáy lòng bất bình bởi vì hắn “lo lắng” mà trôi đi biến mất, vòng tay hắn ôm chặt thực ảm áp bình yên, mà lời hắn nói làm người ta vô cùng cảm động.

Hắn không phải nghĩ trói buộc nàng bằng lễ giáo, cũng không phải không nhìn nhận cố gắng của nàng, hắn chính là lo lắng.

Nhất thời mãnh liệt tâm động, nàng duỗi hai cánh tay ôm lấy thân mình hắn, lắng nghe trái tim hắn đập, cảm giác chính mình tất cả đều bình tĩnh, một chút khí giận vừa nãy cũng đều không có.

Khóe môi gợi lên nụ cười tươi, trong lòng không ngừng nhắc đi nhắc lại lời hắn nói -----

Ta sẽ rất lo lắng.

Trong tâm không ngừng di động bất chợt hiện lên mất mát, những đêm này trong rừng rét lạnh, hắn ôn nhu ôm chặt nàng trong lòng, làm cho nàng trở nên lưu luyến, nhưng ngày sau hắn phải rời đi....

Cùng đi thôi? Hắn luôn như thế đối với nàng nói, rồi mới tự chủ động tiêu sái bước ở phía trước nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy, nếu có thể với hắn “cùng nhau đi” như vậy mãi, kỳ thật cũng không phải chuyện xấu gì.

“Này không công bằng.” Lãnh Diệc Trần bắn ánh mắt bất bình về phía Võ Hoài Thiên ngồi ở không xa, lại cường điệu thêm một câu. “Này một điểm đều không công bằng!”

Võ Hoài Thiên bị chỉ trách không chút nào bị ảnh hưởng, vẫn từ tốn nhăm nháp chén trà, hoàn toàn không thèm ngó ngang tới Lãnh Diệc Trần giống một oán phụ trừng trừng hăn kêu thán.

“Huyền Phong! Người nói đi!” Sớm dự đoán được sẽ phản ứng như vậy, Lãnh Diệc Trần chán nản quay đầu tìm bằng hữu tốt.

“Đường đường là thiếu chủ Kinh Thiên Bảo, cư nhiên đem mọi công sự đều ném tới đổ lên đầu chúng ta, bản thân thì chạy đến bên Trầm cô nương tình nồng ý mật, có thể như vậy sao? Rất không công bằng! Hơn nữa lúc trước còn nói cái gì, “tạm lưu lại nửa tháng”!, kết quả càng lưu lại càng lâu, một tháng đều đã nhanh trôi qua!”

Huyền Phong không thèm ngó ngang tới, coi hăn như vịt gà cục tác kêu to, mặt không biểu tình đối với Võ Hoài Thiên báo cáo.

“Mọi chuyện ở Kinh Thiên Bảo đã xử lý hoàn tất, các tài liệu quan trọng ta trước đã trở về Bảo đưa cho Vương tổng quản, năm nay đã bắt đầu đi lệ tuần các môn phái, trước là tới núi Nhị Tô.” Huyền Phong không giống Lãnh Diệc Trần đi quản chuyện nhằm chán như vậy, cũng không nghĩ đi tìm hiểu tiến triển cảm tình giữa Võ Hoài Thiên cùng Trầm Thiên Hạm. Cái việc tư nam nữ kia, biết

thêm chỉ thêm phiền phức, hấn chỉ cần phụ trách thật tốt công chuyện Võ Hoài Thiên giao phó là được rồi.

“Lệ tuần?” Lãnh Diệc Trần hừ xuy, giễu cợt không chút nào lưu tình.

“Hấn nếu có thể rời xa Trầm cô nương, liền cũng đã không ở lại trong Cẩm Tú thành, đối Trầm cô nương đều trước sau dính sát bảo hộ, cũng đã không đem mọi chuyện công tác ném lên người chúng ta!”

Nếu không phải sự tình thật sự đã và đang phát sinh, Lãnh Diệc Trần hoàn toàn không thể tin được, Võ Hoài Thiên luôn luôn ngoan cố mang trên mình tầng tầng trách nhiệm cư nhiên có thể đưa ra loại quyết định chờ đợi kia, đem tất cả công chuyện của Kinh Thiên Bảo giao cho bọn hấn đi xử lý, có lẽ chờ lát nữa hấn sẽ đem luôn công việc Võ Hoàng lệ tuần cũng ném cho hai tên trợ thủ này!

Rõ ràng dư đảng Thừa Thiên phái đã sớm bị đè bẹp ở mười ngày trước, hấn vậy nhưng vẫn đối với Trầm cô nương trước sau sáp lại, chỉ sợ người ta không biết tâm ý hấn không bằng.

“Nếu không rời khỏi đây, sẽ không tới kịp đại hội võ lâm.” Huyền Phong thân nhiên nhắc nhở.

Võ Hoài Thiên nhú mày im lặng, không có đáp lời.

“Gia nếu là lo lắng cho Trầm cô nương, ta đã an bài người tới canh gác bảo vệ, tuyệt đối có thể chu toàn an nguy của Trầm cô nương.” Huyền Phong biết hấn là do dự cái gì, cũng đã sớm chuẩn bị tốt lắm.

Võ Hoài Thiên nhìn trợ thủ đắc lực của chính mình, hiểu rõ Huyền Phong luôn luôn xử lý công việc ổn định, nếu đã nói ra miệng tức là cũng đã xong xuôi hoàn tất. Hơn nữa nếu hắn còn đi theo Trầm Thiên Hạm, chỉ sợ càng gây thêm nguy hiểm cho nàng, dù sao mỗi dịp trước đại hội, đặc biệt nhiều người muốn mạng hắn.

Chính là..... Tâm tư cứ không yên.

Hắn muốn nhìn thấy nàng, muốn ở bên cạnh kẻ bên nàng, cho nên mới cố tình lấy lý do bảo hộ đi theo nàng như vậy.

“Ta biết.” Hắn chính là không mong muốn.

“Nếu còn chờ thêm, sẽ hỏng sự.” Huyền Phong nói ngắn gọn, trực tiếp mà không lưu tình.

“Ta nói gia a, người sẽ không vì Trầm cô nương mà quyết định ở đại hội võ lâm lần này, để cho Kiếm Thánh một người chủ trì đi?” Thấy hắn im lặng hồi lâu, Lãnh Diệc Trần cùng nhin không được.

Do dự không quyết như vậy, thực không giống Võ Hoàng hắn từng biết.

“Không có khả năng.” Lạnh lùng liếc hắn một cái, Võ Hoài Thiên rất nhanh sửa sang lại tâm tình chính mình, tương tự trong lòng tạm nhét đi chỗ khác.

Hắn đã vì Trầm Thiên Hạm phá lệ, ở lại Cẩm Tú thành thật lâu, lúc này cần phải rời khỏi.

“Kẻ sẽ đi bảo vệ nàng là ai?” Hấn hỏi, vẫn là không yên lòng. Hơn nữa hấn suýt nữa đã quên cuộc nói chuyện lần trước trong rừng, mãi cho đến khi trở lại Cẩm Tú thành rồi nhưng nàng vẫn chưa có đáp ứng, chuyện nàng sẽ ngoan ngoãn ở trong Mạc phủ.

Thật sự là khiến người không yên lòng!

“Ta đã điều trình Tam Khúc, Đại Hòa, ngày mai liền đến.” Để cho Võ Hoài Thiên an tâm, Huyền Phong đã truyền thư nhanh, điều hai người trong ngũ đại đệ tử tới giúp.

“Ân.” Võ Hoài Thiên nhẹ gật đầu, tìm lại lý trí chính mình. “Phát thư thông tri tới các môn phái, mười ngày nữa lệ tuần!”

Mặc dù lo lắng an nguy Trầm Thiên Hạm, song hấn cũng không thể trốn tránh trách nhiệm chính mình. Đợi cho đến khi mọi công chuyện của đại hội võ lâm xử lý xong xuôi, sẽ trở lại Cẩm Tú thành, tới Mạc phủ xin hỏi cưới.

Phải đợi hơn một tháng, sẽ được gặp lại nàng.....

Lại càng chưa nói tới Trầm Thiên Hạm luôn nữ phần nam trang, có thể khiến cho tình địch của hấn không biết mà xuất hiện ảo giác. (=))) *ha ha ha..... chịu anh luôn!*

Chương 6

Mạc Tĩnh Viễn tựa má vào cửa sổ, mắt phượng nửa mở nhìn ra bên ngoài, diện mạo tuấn nhã, khí chất cao quý trời sinh, gấp phiến (*quạt*) trong tay phẩy phẩy một chút.

“Không có chuyện gì, thiếu gia ngài lại cười?” Đôi mắt với vị đại thiếu gia Mạc gia này, Trầm Thiên Hạm vừa kính vừa sợ. Kính trọng hẳn biết cách dùng người, cũng không bởi nàng thân là nữ nhi mà khi dễ. Sợ là tính tình đại thiếu gia kia âm âm không đoán chừng được, luôn luôn chỉ cần hưng trí là trêu đùa người.

“Không có đi?” Lười biếng nhìn về phía nàng, mắt phượng xinh đẹp đầy một tia đùa cợt. “Nam nhân cả ngày đối người trước sau bảo hộ kia, là ảo giác của ta sao? Lại càng chưa nói nam nhân kia rất có danh tiếng.”

Lần đầu tiên phát giác thiếu gia quan sát cũng quá tốt đi, xác định được nam nhân giang hồ kia, cũng là người hẳn đã thấy mặt qua lúc bàn sinh ý, Võ Hoài Thiên.

Biết nói như thế nào về quan hệ hai người! Không lẽ nói dối là có hứng thú với tú phượng đi?

Nằm mơ! Trầm Thiên Hạm chỉ có thể im lặng mím miệng tuyệt đối, lo sợ đại thiếu gia, kia nàng đã bị nắm chớp rồi.

“Coi người cẩn thận như vậy, ta hình như là người xấu phá nhân duyên không bằng?” Mạc Tĩnh Viễn cười nhạo. Hắn còn đang ước vọng nàng được gả ra ngoài, như vậy Nhạc Nhạn chỉ còn có thể dính sát bên hắn, cả tâm cả mắt cũng chỉ nhìn hắn một người, thật tốt!

“Thiên Hạm không có nghĩ thế.” Trầm Thiên Hạm vội vàng phân minh, “Chính là.....”

Lời mới nói được một nửa, xe ngựa đột nhiên một trận rung lắc. Trầm Thiên Hạm sắc mặt biến đen, vội vàng vén lên màn tre xem xét, chỉ thấy xe ngựa đã bị một đám người bịt mặt vây chặt.

Sẽ không đi, nàng lúc trước đều cảm thấy Võ Hoài Thiên nói quá, không ngờ tới nàng thật sự lại đụng đầu bọn chúng thật!

“Thiếu gia thỉnh cẩn thận.” Hộ vệ tùy tùng Vương Thượng đã đối đầu đánh chiến cùng bọn hắc y nhân, nhưng quả là không thể địch lại bọn chúng, thế trận vốn không cân bằng lại càng thảm.

Trầm Thiên Hạm buông màn tre, nhìn thấy Mạc Tĩnh Viễn vẫn là một bộ nhàn nhã tự đắc, động cũng không động chỉ phẩy phẩy gấp phiến trong tay, nửa điểm thần sắc kinh hoảng cũng không có.

“Thiếu gia.” Nàng thật sự rất muốn thán trời mà, thiếu gia tính tình không biết sợ trời sợ đất này tuyệt đối cần sửa đổi, “Địch thủ số lượng không ít, ta sợ Vương Thượng đánh không lại, giờ phải làm sao đây?”

Mặc dù công phu của Vương Thượng không kém, nhưng lấy ít địch nhiều như vậy không ổn.

“Cứ ở trên xe, tùy bọn hắc y đi.” Mạc Tĩnh Viễn thấu suốt, thanh âm bình đạm chém nhau ngoài xe không ngừng truyền tới, cũng dễ dàng nhận thấy chiến sự kịch liệt, hai người lúc này mà ra ngoài xe, cũng chỉ khiến chúng dễ nhìn thấy mục tiêu mà thôi.

“Thiếu gia!” Trầm Thiên Hạm thật sự là nhìn không được bộ dáng nhàn hạ này của hắn.

“Bình tĩnh, phải biết quan sát phán đoán làm việc.” Mạc Tĩnh Viễn liếc mắt cảnh cáo nàng một cái, người tựa sát bên cửa sổ, im lặng ngồi giống như một chút cũng không đem tình hình ác đấu ngoài kia vào trong tai.

Bất quá, hai người an tĩnh được một lúc không lâu lắm, một tên bị mặt tách được khỏi Vương Thượng rất nhanh tiếp cận xe ngựa, đao vung chém rách màn -----

Mạc Tĩnh Viễn ánh mắt sắc sảo liếc Trầm Thiên Hạm một cái, phi thân ra ngoài xe ngựa, tuần mâu (*mắt đẹp*) vừa nhắc, liền nhìn thấy tên bị mặt đã bay đến trước mắt.

“Thiếu gia cẩn thận!” Trầm Thiên Hạm nghĩ cũng không nghĩ chạy tới che trước người hắn, mắt thấy đao sẽ chém lên người mình, nàng cắn răng, mặc kệ bất cứ giá nào nhắm chặt hai mắt.

Cơ mà chờ mãi không có thấy đao hạ xuống, nàng thông thả trợn mắt mở ra, liền thấy được bóng dáng cao lớn quen thuộc.

Võ Hoài Thiên trên lưng mang thiên tuyệt đao vừa phi ra, quyền tung ra liền tương kẻ bị mặt đã bay. Lại lần nữa xuất hiện trước mặt nàng, nhưng là khuôn mặt hắn hiện mang theo biểu tình như muốn dọa người, tuyệt tình nghiêm khắc.

Trầm Thiên Hạm âm thầm nuốt ực một cái, nhớ chính mình không có phải người chọc giận hắn, không có gì phải sợ.

Mới tưởng tưởng nghĩ nghĩ người trước mặt, người phía sau kỳ thực mới là kẻ trách cứ nàng trước.

“Thiên Hạm!” Tà áo bay bay, một bàn tay giơ đến, phiến quạt gấp lại ở trên đầu nàng gõ “cốc!” một cái, “Lần sau không được che trước mặt ta, chẳng may bị thương, người gặp phiền toái lại là ta.”

Hắn thực phải đề phòng cái người nữ nhân sẽ bởi vì chuyện này mà giận hắn hết ba ngày ba đêm, không cho hắn lên giường ngủ cùng, vậy thà rằng hắn chính mình chịu thương còn tốt.

Hơn nữa, bọn họ hình như đều đã quên? Thân là con trai độc nhất của thủ phủ phía nam, có biết bao nhiêu người nghĩ muốn gây bất lợi cho hắn, hắn từ nhỏ liền đã bá cao thủ vì sư luyện võ, không thích động thủ không có nghĩa hắn không có năng lực tự bảo vệ bản thân.

“Đã biết.” Nàng xoa xoa đầu, cười khô.

Nàng không phải không biết, sự tình này là vì nàng mà ra, mục tiêu của bọn chúng chắc hẳn là nàng, cho nên hắn mới không chút nghĩ ngợi phi thân đến cứu.

Mặt Võ Hoài Thiên vì đoạn hội thoại này mà trở nên còn băng lãnh hơn vừa nãy. Mạc Tĩnh Viễn thong thả bước tới trước mặt nam nhân quý khí tuần nhã, đối với thái độ lạnh lùng cùng ánh mắt đầy sát khí kia coi như gió thoảng mây trôi.

“Võ huynh, đa tạ đã cứu giúp, tại hạ có chút mệt mỏi, xin được cáo lui trước.” Ngoài miệng đáp lễ nói xong, hắn chuyển hướng thủ hạ nhà mình, hảo tâm nói nhỏ: “Chính người giải quyết, ta trước về phủ.”

Đôi mắt to cùng đôi mắt nhỏ chăm chăm chiếu nhau kia, hấn nhìn qua cũng biết chẳng may phát sinh sự tình gì, mắt phượng thoáng liếc, hộ vệ tùy thân lập tức dắt xe ngựa tới cạnh.

“Mà Thiên Hạm, buổi chiều nay cũng không có công việc gì, cho nên người cũng không cần gấp gấp trở về phủ.” Hấn lớn tiếng thông báo, xong cũng không thèm nhìn lại một cái liền rời khỏi.

“Thiếu gia!” Trầm Thiên Hạm hai má đều hồng, thiếu gia rõ ràng đã coi nàng cùng Võ Hoài Thiên là một đôi.

Còn đang định hô gọi người lại, một bóng đen lướt qua trước mắt, thân mình mảnh mai bỗng chốc bay lên không trung. Nàng sợ đến câu tóm chặt người trước mặt, lúc này mới phát hiện khuôn mặt hấn tuần dung căng cứng, cùng với đáy mắt là khí giận bùng bùng.

Hấn thực sự tại vì nàng mà tức giận? Nhưng là nàng có làm gì đâu nha!

Bên tai nghe tiếng gió ào ào cuồng thổi, Võ Hoài Thiên chính là thi triển khinh công tuyệt giai, Trầm Thiên Hạm cho dù có cả một bụng bất mãn muốn hỏi, cũng chỉ có thể chặt chẽ ôm lấy hấn, chôn đầu ở trong lồng ngực hấn thật rộng.

Không biết “bay” như vậy qua bao lâu, tận cho đến lúc Võ Hoài Thiên ôm nàng phi vào trong một gian phòng ốc, thả nàng xuống giường, Trầm Thiên Hạm nghẹn trong ngực mới dám thở phào một hơi.

Nhẹ nháu mày, vừa mới nhắc đầu nghĩ hỏi hấn, đầu vừa ngẩng liền bị hấn hôn trụ.

Khác với nụ hôn lần trước nhiệt tình mà vẫn ôn nhu, hấn lần này hôn bá đạo lại phóng đảng, vừa thâm sâu vừa mạnh mẽ, lưỡi cường bạo cứng rắn xâm nhập vào trong khoang miệng nàng non mềm, hấp thu toàn bộ hương vị ngọt ngào gây ngất.

Hấn cử động thô lỗ làm đau nàng, Trầm Thiên Hạm vùng vẫy nghĩ cách đẩy hấn ra, không hiểu hấn vì cái gì lại không khống chế được bản thân như thế.

Cứ như vậy một hồi sau, nàng lão đảo không vững ngã về sau ngã xuống, lúc này mới phát hiện chính mình nằm ở trên đệm chăn nhu mềm.

Võ Hoài Thiên hơi hơi lui ra, đáy mắt là đục tình mây mưa lại thực âm lãnh.

“Người làm cái gì!” Trầm Thiên Hạm hai tay chống ở trước ngực hấn, cố gắng đẩy xa cự li hai người, nhìn thần sắc hấn thô bạo, bị nụ hôn bá đạo kia của hấn làm cho phẫn tức.

Hấn là bị cái gì?!

Võ Hoài Thiên trừng mắt nhìn nàng một hồi lâu, mới cắn răng lên tiếng, “Người tư tình với hấn?”

Một câu hỏi thực đơn giản, Trầm Thiên Hạm suy nghĩ, suy nghĩ một lúc sau, vẫn không hiểu cái từ “hấn” là chỉ ai.

“Ai?” Xem vẻ mặt của hắn, vấn đề này hình như rất quan trọng, nhưng là nàng nghe hoàn toàn không hiểu a.

“Mạc Tĩnh Viễn.” Ba âm tiết này phảng phất dường như căn hắn không bằng, khiến cho sắc mặt hắn càng thêm khó coi. Mà vừa nghĩ đến nàng khi nãy cư nhiên không thèm để ý đến an nguy bản thân, lao người ra trước Mạc Tĩnh Viễn che chở, hắn liền tâm phùng lửa giận.

Lại càng chưa nói tới, nàng lúc sau còn hai má hồng đỏ nhìn theo Mạc Tĩnh Viễn rời đi! Chết tiệt, hắn chính là cảm thấy ghen tuông cả người!

“Chính là bởi vì hắn, ngươi mới không muốn gả cho ta sao?” Hắn không quên lần trước nói muốn xin cưới hỏi, nàng trong mắt phức tạp muôn phần. Hay là trong lòng nàng sớm đã có chủ, cho nên khi chính mình yêu cầu như thế, mới là tạo cho nàng phức tạp?

“Không phải như vậy.” Hiểu được ý của hắn, Trầm Thiên Hạm vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Tư tình với đại thiếu gia? Đây mới chỉ tưởng tượng trong đầu thôi đã khiến nàng cảm thấy phi thường đáng sợ. *(ha ha ha.... ta muốn đọc truyện của anh đại thiếu gia này với Nhạc Nhạn ghê cơ! =))*

“Ngươi không cần nói lung tung, hắn là thiếu gia Mạc phủ, là chủ tử của ta, ta sao lại có khả năng tư tình với hắn.” Nàng vội vàng cao giọng, tỏ vẻ hai người chỉ có quan hệ chủ tớ, cứ như thế này chỉ sợ bị người hiểu lầm, hại nàng lại thêm chuyện đau đầu nữa.

Đại thiếu gia kiêu căng tùy hứng lại ác ma âm hiểm như vậy, chỉ có Nhạc Nhận mới có biện pháp thu phục hắn.

“Chủ tử của ngươi?” Võ Hoài Thiên chau mày, ghét thân phận này của Mạc Tĩnh Viễn, ước gì có thể ngay lúc này tới Mạc gia cùng Mạc Tĩnh Viễn lấy đi khế ước của nàng, đem hai người này càng tách riêng quan hệ.

“Ngươi không có tình với hắn?” Võ Hoài Thiên hí mắt, khẩu khí thoáng run run.

“Hắn là chủ nhân, đối với ta có ơn tri ngộ, ta là tôn kính hắn.” Trong tâm nhẹ nhõm, Trầm Thiên Hạm cuối cùng cũng hiểu hắn vì cái gì lại bất thường.

Hắn, này là ghen sao? Hắn hiểu lầm nàng có tư tình với thiếu gia, cho nên mới bá đạo cường hôn nàng như vậy?

Trong lòng tràn dâng ngọt ngào, biểu tình tự nhiên cũng nhu hòa mềm đi, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn chủ động phủ lên gương mặt hắn cương nghị, nhẹ giọng giải thích: “Trừ ngươi ra, không có ai khác.”

Nhìn nàng đột nhiên nhu kiêu, Võ Hoài Thiên căng cứng người lại, thuận theo tâm ý lại hôn lên nàng.

Nụ hôn lần này quyến luyến mà triền miên, như là mang theo tình ý vô tận, cũng có thích thú cùng mừng như điên, ẩm ẩm mật mật, ôm nàng trọn dưới cánh tay vững chãi.

Trầm Thiên Hạm nhắm mắt, nhu thuận ngẩng mặt lên đón nụ hôn, tay nhỏ bé vốn đang phủ trên hai má hần thực tự nhiên vòng ra sau gáy ôm, quấn quýt giao thiệp.

Nàng nhu thuận tự động đón lấy nụ hôn khiến Võ Hoài Thiên phi thường hạnh phúc, lưỡi càng mạnh mẽ tham nhập trong miệng nàng, lướt qua hàm răng, duyên lòng khắp khoang miệng thơm mềm cùng hai cánh môi mọng đỏ, hấp thu kia nước bọt ngọt ngào nhất.

Hương vị tràn đầy xung quanh nàng là khí tức dương cương của hần, Trầm Thiên Hạm cảm thấy chính mình vui sướng giống như vừa được thưởng thức cả một bát lớn rượu ngon, một trận nhiệt lan khắp toàn thân nàng, say mà quên hết tất cả.

Rồi sau đó môi hần càng hôn càng sâu, khiến nàng càng lúc càng mê man trong bế dục, cả người nhuyển ra không còn nửa điểm sức, nàng cảm thấy lửa nhiệt hỏa thiêu như bùng cháy khắp người, khiến nàng dần dần không thể hô hấp, không cách nào động đậy tay chân, trong mắt cùng đáy lòng tất cả đều là hần, cũng chỉ có hần.

Nàng không biết chính mình nên làm như thế nào, chỉ có thể thuận theo bản năng, không cam tâm bản thân bị động, hai cánh tay dùng sức ôm trụ hần, cánh môi phấn nộn học theo hần cũng hôn mút bạc môi mỏng lạnh, hải lòng phát hiện thần sắc hần càng trở nên âm, khí tức hít thở cũng không ổn định giống nàng.

Thâm tâm hạnh phúc như vậy, nàng yêu hần.

Tình huống càng lúc càng không khống chế được, song Trầm Thiên Hạm tuyệt không nghĩ muốn ngăn cản, tùy ý bàn tay lớn nhẹ cởi xuống ngoại bào nam trang trên người nàng, áo trong, lộ ra chiếc yếm màu phấn hồng cùng đường thêu tinh tế.

Nàng lúc trước một chút cũng không nghĩ tới chính mình sẽ cùng một nam nhân thân mật như vậy, nhưng khi đối phương là hấn, nàng dù một chút nhỏ nhất cũng không muốn cự tuyệt, thậm chí cảm thấy thế như điều đương nhiên.

Ngoại trừ hấn, còn có thể là ai đâu?

Yếm nhỏ màu phấn hồng rơi xuống, Võ Hoài Thiên mê mẩn nhìn thân thể xinh đẹp hiển hiện trước mắt, tay to sung mãn không hề khắc chế bao lấy kiều nữ tuyết trắng của nàng, vuốt ve da thịt non mềm trơn nhẵn.

"Không..." Trầm Thiên Hạm xấu hổ hồng má, hai tay nhỏ bé theo trực giác nghĩ che lấp thân mình, mắt đẹp nhắm chặt, không dám nhìn hướng hấn.

“Đừng che, để ta nhìn nàng.” Võ Hoài Thiên âm giọng vì tình dục mà thoáng khàn khàn, hấn nhẹ nhàng dùng bàn tay chế trụ hai cổ tay mảnh dẻ của nàng, nhìn bộ dáng nàng xấu hổ mà thiên phần xinh đẹp.

Nam trang ngày thường cởi bỏ ra cùng mái tóc đen dài xõa xuống, hình dáng nàng lúc này, rõ ràng là một cô nương phi thường xinh đẹp, chắc chắn không có ai tin nàng là nam tử tuần tú mới vừa này.

“Đừng nhìn.” Trầm Thiên Hạm gần như muốn cầu xin. Cho dù nhắm chặt hai mắt, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hắc dùng tại thân thể chính mình, độ nóng hỏa tình kia làm cho nàng cả người cũng phát nóng....

“Nàng rất đẹp.” Hắc cúi thấp đầu, nhẹ hôn lên hai mắt nàng đóng chặt, dụ dỗ: “Mở mắt ra nhìn ta, không sao.”

Giọng nói hắc trầm thấp câu dẫn như có ma lực làm người ta không cách nào kháng cự được, làm thân mình Trầm Thiên Hạm buông lỏng dần ra, từ từ run run mở hai mắt.

Nàng ngây ngốc ngẩn đầu, liền nhìn đến đáy mắt hắc bùng cháy một ngọn lửa.

“Võ....” Nàng lên tiếng, thanh âm nghẹn lại trong cổ họng. Lúc này phải nói cái gì nha? Võ Hoài Thiên hiển nhiên cũng nhận ra lên tiếng lúc này là không cần thiết, cúi đầu phủ hôn lên môi nàng, bàn tay che lấp trên bông nhũ non mềm bắt đầu nhu động ái muội không thôi, nắn nắn vuốt vuốt, cảm thụ xúc cảm ấm áp mềm mại.

“Ách .. a.....” Bầu ngực bị hắc ôn nhu vuốt ve lại tà tứ nắn áp, Trầm Thiên Hạm trong người có loại cảm xúc xa lạ không nói thành lời ào ạt dâng lên, nàng không hề phản kháng kêu ngâm.

“Nghe thật tốt.” Võ Hoài Thiên mê mẩn nghe thanh âm của nàng có chút thấp nhẹ so với nữ tử tầm thường, lúc rên rỉ lại càng câu hồn nam nhân. “Ta muốn nàng....”

Ý nghĩ này, đã tồn tại trong đầu hắc từ lâu. Từ khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên, hắc từ dưới đáy lòng liền đã muốn nàng.

(0.o!!??!!...)

Dựa ở một bên cạnh nàng, hấn tán thưởng nhìn thân hình nàng hoàn mỹ vô nhược đầy dụ nhân, ngón tay phát qua nhũ tiêm hồng hồng trên bầu nhũ trắng nõn xinh đẹp, nhẹ nhàng ấn một cái, liền dẫn tới khinh suyễn của nàng.

“Không....” Trước ngực truyền tới khoái ý kỳ diệu khiến Trầm Thiên Hạm nhẹ lắc đầu, không rõ này là như thế nào, nàng không tự giác cong người uốn lên, làm cho hai bông đảo mê hồn hoàn toàn nở rộ trước mắt hấn.

Hấp dẫn như vậy, bảo Võ Hoài Thiên làm thế nào dừng lại?

Ánh mắt hấn thâm trầm, không chút nào chần chờ hàm trụ một bên nụ hoa phấn nộn, chiếc lưỡi linh hoạt tha hồ thưởng thức tư vị ngọt ngào tuyệt diệu kia.

“Ngô....” Trầm Thiên Hạm chính là cảm thấy trong đầu đều trống rỗng, không còn có thể tự hỏi điều gì.

Nàng cắn môi dưới, cố gắng khắc chế thanh âm chính mình, thân mình thon nhỏ vì hành động của hấn mà dâng lên trận trận tê dại, cảm giác càng lúc càng nóng, không giống chính nàng, chưa từng có trước đây!

“Lạ... lạ như vậy...” Nàng sợ hãi nhỏ tiếng, tay nhỏ bé khẩn trương nắm chặt vải đệm dưới thân, hai hàng lông mi hơi hơi chớp động, như là bướm lượn trong gió thu.

“Đừng sợ.” Hấn khàn khàn thấp giọng an ủi, bạc môi vẫn là mút liềm nhũ tiêm non mềm, lấy đầu lưỡi liềm lộng.

“A.....” Rốt cuộc không thể nhịn dật ra kiêu thanh, Trầm Thiên Hạm không ngừng xoay xoay đầu, muốn bình ổn cảm giác tê dại loạn động từ đáy lòng kia. Nàng không biết hấn đã hạ chú ngữ gì trên người mình, chỉ biết cả người nóng bừng phát nhiệt, phân không ra cảm giác hiện giờ đến tột cùng là vui thích hay thống khổ.

“Ngừng....” Nàng rên rỉ xin tha.

Trong nháy mắt, nàng tưởng hấn thực sự tha qua chính mình. Nhưng là ngay sau đó, nàng liền phát hiện Võ Hoài Thiên không biết từ khi nào đã trút bỏ quần áo thân dưới nàng, ngón tay dài không còn trở ngại, đi tới giữa hai đùi của nàng -----

Này này..... Như thế nào có thể! Nàng xấu hổ hồng má, theo trực giác khẩn cấp khép lại hai đùi, cự tuyệt để hấn tiếp xúc nơi nhạy cảm bí mật kia.

“Buông lỏng.” Hấn cúi đầu mệnh lệnh, bàn tay lớn bị nàng khép chặt chuyển chuyển động động, ngón giữa hơi cong, tại cửa u cốc tư mật kia nhu nhu nhẹ.

“A....” Trầm Thiên Hạm chấn động ngạc nhiên, hai chân tự động mở.

Bàn tay được rộng rãi tự do trở nên càng thêm lớn mật. Hấn ôn nhu hôn nàng, an ủi nàng bất an, ngón tay dài lần lần đi vào trong gian động hoa lệ, tìm kiếm hoa hạch động tình của nàng, có ý định

lộng hành xâm nhập vào trong, dẫn mật dịch phiếm sáng ra ngoài hoa huyết.

“Không.... Không cần....” Âm giọng Trầm Thiên Hạm thấp nhu bởi cử động của hắn mà càng thêm khàn nhỏ, nàng vô thức xoay động thân mình, ý định trốn tránh tiếp xúc thân mật kia của hắn.

Nhưng bộ dáng nàng yếu ớt kia ánh vào trong mắt Võ Hoài Thiên, lại chính là càng kích thích hắn càng thêm trầm khát vọng, ngón tay dài thuận tiện đem mật dịch ẩm ướt, từ tốn đẩy vào trong hoa kính nàng nhỏ hẹp, bắt đầu ra ra vào vào nhẹ nhàng trườn động, khi thì hăng hái, khi thì thông thả, gần như muốn bức hết dịch vọng người dưới thân ra.

“Thiên....” Trầm Thiên Hạm cắn cắn môi, hô hấp loạn loạn. Nàng nhăn nhăn mi, không rõ khát vọng hư không sâu trong hoa huyết kia từ đâu mà ra, chỉ hiểu được thân dưới của mình vì hắn cử động mà trở nên dần hóa mềm, hơn nữa khi ngón tay hắn ra vào, làm cho nàng nổi lên khoái ý mê hồn hoan du.

Này chính là việc nam nữ sao? Xấu hổ như vậy, hỏa nhiệt như vậy! Nàng thực hoài nghi chính mình còn có thể tiếp nhận thêm nữa!

“Có thoải mái?” Võ Hoài Thiên tham lam nhìn thân mình nàng trắng nõn hồng lên, thấp thanh đạm hỏi.

“Ngươi.... đừng có hỏi.” Nàng muốn tránh ra, nhưng là nằm trong tay hắn trốn không nổi.

“Xấu hổ?” Thanh âm trầm thấp tựa hồ mang theo ý cười, hắn cúi tới bên tai nàng, tà khí nhỏ tiếng, “Ta thích nhìn nàng xấu hổ như vậy, nàng có biết lúc này bộ dáng nàng có bao nhiêu xinh đẹp... Thân mình có bao nhiêu hấp dẫn.”

“Người.... A....”

Trầm Thiên Hạm còn chưa kịp bày tỏ ra khỏi miệng, Võ Hoài Thiên đã thêm một ngón tay đi vào trong động hoa làm loạn, không lưu tình chút nào đùa bỡn, gọi lên tầng tầng đục vọng nơi nàng, hài lòng nghe nàng rớt cuộc áp chế không được kiêu thanh rên rỉ, khiến người ta mê mẩn lòng say.

“Gọi tên ta.” Hắn bá đạo yêu cầu, động tác ngón tay lại nhanh thêm một chút.

“A.... Hoài Thiên!” Bị hấn làm càn kích động, Trầm Thiên Hạm đã sớm không cách nào tự hỏi, ngoại trừ rên rỉ kiều ngọt ra, cái gì cũng đều làm không được!

Nàng ngượng ngừng phát hiện từ hoa huyết xuất hiện thật nhiều mật dịch, theo cử động ngón tay của hấn lưu tiết ra, lây dính khắp bàn tay lớn, tuôn chảy cả trên đùi chính mình. Tùy cho hấn không ngừng luật động, nàng cảm thấy thân dưới có cổ áp lực không ngừng kéo lên, làm cho nàng căng thẳng không tài nào nhẫn nại, hai má hồng đỏ xem xét Võ Hoài Thiên.

Thần thái kia làm cho Võ Hoài Thiên trong lòng khẩn trương gấp, nơi khổ hạ sớm bộc phát đục vọng càng thêm khó nhịn, hấn rút về ngón tay, rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người chính mình.

“Hoài Thiên?” Hấn rời khỏi khiến cho nàng cảm giác một trận hư không mãnh liệt, mở to hai mắt, nàng liền nhìn thấy một thân hấn trần trụi.

“Ta ở đây.” Võ Hoài Thiên mở rộng hai đùi nàng, vòng lại quanh thắt lưng bản thân.

“Ngươi....” Trầm Thiên Hạm cả người hồng lên, không dám nhìn hướng thân mình hấn, chính là cảm giác được có một vật cứng kiên đỉnh hỏa nhiệt đặt ở cửa hoa huyết chính mình, xoa xoa dính dính hoa dịch mới vừa rồi chảy ra khỏi dũng đạo, lại động động qua lại hai bên cọ xát.

“Đó là?” Nàng cả người có chút cương lên, còn chưa kịp hiểu được cái gì, thanh âm khàn khàn của hấn đã vang lên bên tai nàng.

“Nhấn một chút.” Cẩn cẩn miết miết cánh môi mọng đỏ của nàng, Võ Hoài Thiên động thân, vật kiên đỉnh đột nhiên đâm tiến vào trong hoa huyết kiều nộn, khai mở dũng đạo hẹp mềm.

“Đau....” Trầm Thiên Hạm trắng bạch má, đau đón xé rách trong nháy mắt làm nàng hụt hơi, nín thở thừa nhận hấn thật lớn xâm nhập.

“Hư, không sao.” Nhìn thần sắc nàng thống khổ, Võ Hoài Thiên trong ngực nổi lên một trận co rút đau đớn, xin lỗi hôn lên mi mắt nàng, hôn lần xuống cánh môi đỏ mọng.

“Ta....” Hấn ôn nhu, ngược lại khiến Trầm Thiên Hạm càng thêm yếu đuối, nàng dương đôi mắt to ánh nước, đáng thương hề hề xem xét hấn.

“Ông trời!” Võ Hoài Thiên đau lòng nhìn nàng, cảm thấy chính mình thực tiến thoái lưỡng nan.

“Ta thật sự không muốn làm đau nàng.” Hắc nhỏ tiếng tự trách, nam căn kiên đỉnh chôn trong cơ thể nàng không dám vọng động nửa phần, cho dù hoa huyết ấm nóng khẩn trương co rút áp bách khiến hắc vạn phần khát vọng, hắc cũng cường ngạnh cố gắng áp hạ dục vọng, chỉ sợ thương tổn nàng.

Nhìn bộ dáng hắc khó chịu, thông khổ, Trầm Thiên Hạm nhẹ cắn môi dưới, không chút nghĩ ngợi nhẹ nhàng nói: “Ta không đau.”

“Nàng....” Võ Hoài Thiên dờ khóc dờ cười, dịu dàng quan tâm của nàng khiến cho hắc cảm động.

“Thật sự.” Nàng buông hạ hàng mi, không dám nhìn hướng hắc.

“Nàng thực là.....” Võ Hoài Thiên đáp lại là hung hăng hôn trụ nàng, bộ dáng kia giống như mẫu nữ vị tha hết thấy, hy vọng chính mình kết hợp cùng hắc.

Trầm Thiên Hạm “ừm” thanh một tiếng, nhu thuận hứng lấy hắc nhiệt tình, không biết dục vọng đang lặng lẽ dâng lên trong cơ thể, khiến nàng không tự chủ nhẹ đu đưa thất lưng.

“Đáng chết!” Võ Hoài Thiên rời khỏi môi nàng, cảm giác vật nam tính phía dưới một trận dao động mãnh liệt. Nàng có biết chính mình xoay xoay thất lưng như vậy, là khảo nghiệm hắc, tra tấn hắc a!

"Hoài Thiên?" Trầm Thiên Hạm đương nhiên không hiểu, cho nên nàng chính là lẳng lẳng nhìn Võ Hoài Thiên đột nhiên căng thẳng tuần nhan. "Thế nào vậy?"

Võ Hoài Thiên không lên tiếng, trực tiếp lấy hành động trả lời!

Hơi hơi rút về sau, rồi mãnh lực đâm về phía trước, một lần nữa mở rộng động hoa phần nộn vào trong cơ thể nàng.

"A...." Trầm Thiên Hạm nhẹ kêu, cảm giác hấn xuyên qua thân thể chính mình, tiến nhập đến nơi sâu nhất bên trong, hai người kết hợp là hoàn mỹ như thế, thân thân mật mật vừa không có một tia khe hở.

"Thanh âm thật đẹp." Một lần lại một lần đâm vào rút ra hoa huyết non nớt, bên tai nghe nàng kiều mị rên rỉ mềm mại đáng yêu, Võ Hoài Thiên cả người đều bị mê hoặc.

Hắn hôn không ngừng lên cần cổ trắng nõn cùng xương quai xanh của nàng, đuôi lông mày rậm chạm lên cánh môi ẩm áp, bên dưới vật nam tính không ngừng luật động ra vào hoa huyết mát hồn, hai bàn tay lớn che lấp hai bên bầu ngực, không ngừng xoa nắn tuyết nhũ no đủ kia, đùa bỡn nhũ tiêm hồng đỏ bên trên.

"A a...n..." Bị kích thích cùng một lúc nhiều nơi, Trầm Thiên Hạm chỉ có thể chặt chẽ ôm lấy hắn, miệng nhỏ một lần lại một lần dật ra thanh âm phóng đảng rên rỉ.

Nàng cảm thấy chính mình cũng sắp bị khoái cảm bức muốn điên, đau đớn lúc trước sớm đã biến mất không còn bóng dáng, thủ nhi đại chi (*điển tích điển cố, đơn giản nghĩa là thay thế*) là một

trận tê dại sung sướng khoái cảm. Còn nữa, một cảm giác chờ mong kì lạ giống như vẫn luôn ngưng tụ trong hoa kính nhỏ, tại lúc hẳn không ngừng tiến vào rút ra, triệt để bộc phát.

Khoái cảm cao trào nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, khiến nàng cảm thấy hồn phách chính mình như bay lượn lên tầng không, cả thân mình không ngừng run rẩy, bất giác thanh khóc nhẹ bật ra khỏi miệng.

Nàng sợ! Sợ loại thể nghiệm thống khổ lại kỳ diệu hoan du này, càng sợ cảm xúc xa lạ không hiểu kia sẽ cắn nuốt hết nàng.

Võ Hoài Thiên nhanh chóng hôn môi nàng, cánh tay hữu lực ôm nàng chặt chẽ vào trong ngực, xem nàng giống như đứa trẻ làm nũng, ôn nhu ấm áp ôm vào thân mình.

“Hoài Thiên, Hoài Thiên, Hoài Thiên.....” Trầm Thiên Hạm thấp giọng gọi tên hắn, một lần lại một lần, tựa như này là chú ngữ có thể làm nàng an tâm.

Võ Hoài Thiên sủng ái nở nụ cười, dưới thân hùng mãnh một lần lại một lần luật động ra vào nơi non mềm, thẳng đến khi dục vọng nhiệt liệt tích lũy đến không thể khống chế, dật ra găm nhẹ, thêm vài lần hữu lực cường động, chính mình tiến vào nơi thâm sâu mềm mại nhất của nàng.

Này một lần, hai người lên tới đỉnh dục vọng điên phong.

Chương 7

“Còn đau sao?” Võ Hoài Thiên nhẹ hôn lên mái đầu nhỏ rúc trong ngực mình, nhìn nàng lại lần nữa hồng hết hai vành tai trắng trắng, có thể tưởng tượng ra, khuôn mặt mũ mạo kia nhất định cũng lại nhiệt thiêu đỏ hồng.

Tựa sát sao trong vòng tay hắn, Trầm Thiên Hạm dùng chân bao trọn thân thể trần trụi chính mình, đồng thời khuôn mặt cũng đỏ rần lên, còn có chút cảm xúc mơ hồ không đúng lắm.

Những gì vừa mới phát sinh, hết thảy đều rất khiến người không thể tin được! Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới chính mình sẽ làm ra cái loại chuyện như vậy. Nhưng kỳ diệu là, tất cả này đều là phát sinh vô cùng tự nhiên, hơn nữa ngoại trừ xấu hổ không cách nào đối mặt hắn, nàng tuyệt không cảm thấy hối hận!

Nàng giống như đã thuộc về hắn, đáng lý hợp tình nằm trong lồng ngực rộng lại vững chãi kia, nhận tình ý yêu thương của hắn.

“Sao lại không nói gì?” Hắn vén lên lọn tóc vương vẩn trên mặt nàng, nhin không được hôn vào vành tai nhỏ nóng nóng, “Có phải ta rất....”

Hắn nói chưa hết câu, một bàn tay ngọc trắng nõn đã bung kín miệng hắn, còn chủ nhân bàn tay nhỏ bé đó thì hai má hồng đỏ như muốn thiêu, chỉ sợ ngăn cản chậm một chút, hắn sẽ bày tỏ ra lời xấu hổ gì.

“Ta không sao.” Chỉ nói ba chữ, khăn trương xấu hổ quăn bách nghẹn trong cổ họng rốt cuộc cũng phát ra thanh âm, “Người đừng có hỏi lại.”

Hắn mà còn hỏi nữa, nàng chỉ sợ sẽ trốn tránh chui toàn bộ vào trong chăn bông (*ax! editơ đang nóng ngốt chết vì mùa hè lên đc >.<!*), , trực tiếp “thôi miên” chính mình quên đi, này nếu không ở trước mặt hắn sẽ xấu hổ đến không biết phải làm thế nào mất.

“Hảo, ta không hỏi nữa.” Nhìn thấy hai má nàng nhuộm đỏ hết cả, Võ Hoài Thiên cũng không nữa hỏi nhiều. Hắn ngồi dậy, thuận tay kéo nàng cùng ngồi lên, dựa vào trong lồng ngực chính mình. “Ta ngày mai có việc phải rời khỏi đây một thời gian, chờ ta trở về liền tới Mạc phủ xin hỏi.”

Trầm Thiên Hạm mới còn đang buồn bã việc hắn rời khỏi, một câu nói liền tới ngay sau làm nàng sợ đến trong đầu nhỏ chỉ còn lại đúng này một sự kiện ----- cưới hỏi.

“Cưới hỏi?” Nàng khó khăn lên tiếng, phát hiện sự kiện này so với việc hắn khi nãy dò hỏi cũng không tốt hơn bao nhiêu

“Nàng không chịu?” Võ Hoài Thiên nhú mày, sự tình phát triển cùng với hắn tưởng tượng có chút không đúng, hắn tưởng nàng nếu đã nguyện ý trao thân mình cho hắn, tất nhiên cũng đã hạ quyết tâm gả cho hắn rồi. Như thế nào biểu tình của nàng hiện giờ, lại giống như thành thân là chuyện cực kì nan khó?

“Ta phải suy nghĩ lại việc này.” Nàng cúi thấp đầu, không biết làm sao.

“Suy nghĩ lại?” Võ Hoài Thiên hiển nhiên không thể tiếp thu loại đáp án này. “Trong sạch của nàng đều đã trao ta, không lấy ta còn có thể gả cho ai?”

Má đen lại, hắn phản ứng trực giác nghĩ đến một vị tuần nhã quý khí: “thiếu gia”.

“Không thể là vì nàng vốn muốn gả nam nhân kia?” Nghĩ đến tranh cãi lúc trước của hai người, nàng sẽ không phải là lừa hắn đi? Sự thật trong lòng nàng quả nhiên có người khác!

“Kia?” Trầm Thiên Hạm bị khí giận của hắn đột nhiên bùng lên dọa nạt, đầu vùi trong chăn bông quay lại nhìn hắn, trong mắt toàn là dấu hỏi cùng dấu hỏi.

“Thiếu gia Mạc phủ!” Võ Hoài Thiên vừa nghĩ đến thân phận nam nhân kia liền không có chút khẩu khí tốt.

Thiếu gia Mạc phủ, cũng là chủ nhân trước mắt của Trầm Thiên Hạm!

Quy định đối với nô bộc dưới Thịnh Hoàng triều thập phần nghiêm khắc, chỉ cần là có khế ước bán thân, nô bộc đều phải nghe theo mọi an bài của chủ nhân, bao gồm cả hôn sự!

“Nàng nói xem, nàng có phải muốn gả cho Mạc Tĩnh Viễn?”

“Không có khả năng!” Trầm Thiên Hạm vì ý tưởng kì dị từ trên trời rơi xuống của hắn mà trợn to hai mắt nhìn. “Ta rõ ràng đã nói, ta chỉ coi hắn là thiếu gia thôi a.”

Nàng hoàn toàn không có cái khái niệm đó trong đầu, cũng không dám có ý niệm đó, chỉ mới nghĩ tới thôi, cả người nàng liền đã phát run mãnh liệt.

“VẬY vì cái gì mỗi lần ta nhắc tới hôn sự, nàng lại chỉ một biểu tình không nguyện ý?” Võ Hoài Thiên không ngờ tới chính mình lần đầu tiên từ khi sinh ra đối với nữ nhân động tâm, mới nói đến hôn sự liền bị cự tuyệt!

“Ta không phải không nguyện ý.” Trời ạ thực oan uổng a, nàng không phải không nguyện ý, nàng chính là..... Chính là chưa từng tính tới việc thành thân, hơn nữa đối tượng còn là hắn!

“Không phải, vậy nghĩa là nàng nguyện ý?” Võ Hoài Thiên nhướn mày. “Ta đây một tháng nữa sẽ tới Mạc phủ bàn chuyện của hai người chúng ta.”

Chờ một tháng sau thật vẫn quá chậm, vẫn là nên sớm đính ước cùng nàng, miễn cho đêm dài lắm mộng. Hơn nữa để nàng một thân ở lại Cẩm Tú thành, hắn thật sự không thể yên lòng, ai biết nàng có thể hay không lại đông đi tây chạy, để nàng chìm trong việc quản lý sản nghiệp Mạc gia, vẫn là nên để người trông giữ bảo hộ thay thế.

“Nàng mang theo ngựa tới trú ở đây, ta sẽ phái người bảo hộ an nguy của nàng, chờ ta xử lý xong chuyện đại hội võ lâm liền mang nàng về Kinh Thiên Bảo!”

“Người khoan đã!” Trầm Thiên Hạm vội gọi, hắn là như thế nào vậy, đột nhiên tuôn ra một chuỗi kế hoạch dài, cũng chưa hỏi qua ý tứ của nàng liền định hết, không lẽ nàng là người qua đường không tồn tại ở đây sao?

“Còn phải đợi cái gì?” Võ Hoài Thiên chuyển mắt thoáng nhìn, có một chút dự cảm không tốt.

Trầm Thiên Hạm ỉu xiu, thanh âm thật nhỏ như muỗi kêu, “Chờ.... đương nhiên là chờ a, ta lại chưa đáp ứng người, cũng chưa có nói nguyện ý.”

Võ Hoài Thiên trầm xuống, đối với câu trả lời này của nàng vô cùng bất mãn.

“Nàng rút cuộc nghĩ cái gì? Trong sạch của nàng đều đã sớm trao cho ta, chỉ riêng chuyện hai ngày đêm chúng ta ở trong sơn động, ta đã đáng cưới nàng!” Mặc dù đối với hai ngày kia không có nhiều kí ức lắm nhưng Võ Hoài Thiên rất rõ ràng, dưới tình huống vừa lạnh lại hắt mang bệnh kia, nàng vì cứu hắn tất nhiên đã có những hành động không hợp lễ. Cũng như hắn đêm đầu tiên vì muốn sưởi ấm nàng mà không đoái hoài đến lễ giáo, đem nàng ôm trọn trong lòng ngực, lấy thân thể sưởi ấm lẫn nhau.

Lại càng chưa nói tới, nàng hiện cả người trần trụi nửa ngồi trước ngực hắn, nàng không lấy hắn còn có thể gả cho ai!

“Lại không ai biết.....” Trầm Thiên Hạm không còn cách trả lời nào khác.

“Nếu nàng là nghĩ cái này, vậy ta bảo người thỉnh thiếu gia nàng tới đây, nhìn xem ta cùng nàng hiện đang làm cái gì!” Võ Hoài Thiên nói xong liền muốn đứng dậy, thắt lưng liền bị nàng chặt chẽ ôm lấy!

“Không cần!” Trầm Thiên Hạm giật mình sợ hãi, sợ hắn thật sự làm vậy, kia nàng cũng không cần làm người!. “Người.... Người rút cuộc nghĩ gì chứ!”

“Ta nghĩ cái gì? Phải hỏi là nàng nghĩ như thế nào đi!” Võ Hoài Thiên bùng nổ giận khí buông ra cánh tay trắng mềm, tự mình đi xuống giường bắt đầu chinh trang. Nếu còn duy trì tư thế mới vừa rồi, hai người căn bản không thể nói chuyện được. *(không biết ta có hiểu đúng nghĩa của việc không thể đàm thoại trong tư thế... kia không ;))*

“Nàng rút cuộc lấy hay không lấy ta?” Rất nhanh mặc trang phục hoàn tất, hấn ngồi ở trước bàn, lạnh lùng nhìn Trầm Thiên Hạm.

Nàng cắn cắn môi, không được tự nhiên dùng tấm chăn bao lấy thân mình càng khẩn cấp, cảm thấy trong lòng có tơ thương tổn. Nàng đem trong sạch chính mình giao cho hấn, hấn lại đối xử với nàng như vậy, thần thái giống như là phạm nhân, càng như là hung ác.

Không nói một lời, Trầm Thiên Hạm vươn tay lấy quần áo chính mình, buông rèm lụa.

“Nàng làm cái gì?” Võ Hoài Thiên vi lăng, nhìn cử động của nàng như là ngoài ý muốn.

“Mặc quần áo.” Thanh âm Trầm Thiên Hạm từ sau rèm lụa truyền tới, rất nhanh cũng mặc xong, quyết định rời khỏi chỗ, không nghĩ lại nghe hấn nhắm nhí linh tinh.

“Nàng đi đâu?” Võ Hoài Thiên ở trước cửa ngăn lại nàng, không dám tin nàng cư nhiên không đếm xỉa đến tồn tại của hấn, cứ như vậy muốn đi là đi.

“Về Mạc phủ.” Trầm Thiên Hạm không chuyển mắt, cố ý không nhìn về phía hắn. “Thời gian đã khuya, ta nên trở về Mạc phủ, thiếu bảo chủ thỉnh buông tay!”

“Nàng gọi ta là gì?” Võ Hoài Thiên cau chặt đôi mày, bàn tay giữ nàng hơi hơi dụng lực.

Thiếu bảo chủ? Hai người đã “gần gũi” như thế, nàng cứ nhiên lại xưng hô với hắn như vậy! Nàng tưởng hắn là loại người gì, lại cũng đem chính mình trở thành cái gì? Một hồng cô nương kỹ viện nghênh hướng sao?!

“Kính Thiên Bảo cùng Mạc phủ đang có sinh ý hợp tác, gọi người một tiếng thiếu bảo chủ là việc nên làm.” Trầm Thiên Hạm cứng rắn không thán khí không kêu đau, chính là mắt hơi hơi thoáng nhìn rồi lập tức chuyển đi. “Thỉnh buông tay, ta sẽ về phủ chậm, khó hướng chủ tử phân minh.”

“Chủ tử, chủ tử! Nàng chỉ luôn để ý Mạc Tĩnh Viễn như thế sao?” Võ Hoài Thiên cả người đều bị nàng chọc tức điên, trời biết hắn lần trước đại phát giận ra ngoài như thế là vì sao. “Nàng mới cùng ta vậy liền khẩn cấp tưởng nhớ trở về bên thân hắn?”

“Võ Hoài Thiên!” Trầm Thiên Hạm cũng là nhin không được rống giận, dùng lực đẩy mạnh tay hắn ra, không nghĩ lại nghe hắn dùng lời lẽ khi dễ vũ nhục người. “Ta là hạ nhân Mạc phủ, không phải người của Kính Thiên Bảo, cho dù người thân phận cao quý cũng không có tư cách quản chuyện của ta!”

“Ta không tư cách?” Võ Hoài Thiên bởi vì lời nói của nàng mà hai mắt bốc hỏa. “Chuyện gì vừa mới phát sinh nàng đều đã quên?

Có cần ta đem nàng trở lại trên giường chứng tỏ, nàng là người của ai?”

“Người.... Vô si!” Trầm Thiên Hạm kinh hoàng trắng xanh mặt.

Võ Hoài Thiên trong lòng biết chính mình đã nói lời không phải làm thương tổn nàng, nhưng là giận khí bùng phát hấn căn bản không chế không được, chỉ cần nghĩ đến Trầm Thiên Hạm lúc trước không đoái hoài đến chính mình, phi thân đến chắn một đao cho Mạc Tĩnh Viễn, hấn còn có xúc động muốn giết chết kẻ kia.

“Đừng đi.” Hấn giữ chặt nàng, chỉ cần nghĩ đến nàng sắp trở về bên cạnh Mạc Tĩnh Viễn, hấn như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Thả ra.” Trầm Thiên Hạm lạnh lùng nói hai chữ.

“Nàng nghe ta nói, ở chỗ này, chờ ta trở về.” Sắc mặt hấn cũng không tốt hơn, âm trầm như muốn dọa nạt người. “Chỗ Mạc phủ ta sẽ xử trí.”

Nàng đã là người của hấn, nói gì hấn cũng không có khả năng để nàng trở về bên cạnh một tên nam nhân khác được.

“Ta nói ta không cần!” Trầm Thiên Hạm thật sự rất muốn lấy gậy gộc đập hấn một phát, vì cái gì cứ luôn tự biên tự diễn như thế? Tuyệt không nghe ý kiến của người ta chút nào!

Võ Hoài Thiên trừng mắt nàng, như là ngay sau đó liền sẽ cuồng nộ bế nàng lên trên giường.

“Đưa ta lý do.” Hấn quyết tâm nhẫn nại giận khí, khuôn mặt căng thẳng áp sát mặt tái nhợt của nàng, như thế nào cũng không thể lý giải vì sao nàng cự tuyệt. Nàng đã nguyện ý đem trinh tiết quý giá nhất của nữ nhân trao cho hấn, vì cái gì lại nhất quyết không chịu nữa?

“Ta không tính thành thân.” Trầm Thiên Hạm nắm chặt bàn tay, cổ lấy dũng khí trừng mắt nhìn thẳng hấn, chọn ra lý do hấn không thể phản bác lại. “Lúc hai mẹ con ta gặp nguy cấp, Mạc gia ở đằng sau không do dự vươn tay viện trợ, thu lưu chúng ta, còn thỉnh đại phu điều trị thương thế cho nương ta. Trước lúc lâm chung nương ta đã dặn, ta phải tận lực tận sức trong khả năng có thể hồi báo ân nhân, cho nên ta đã sớm quyết định chung thân không lấy chồng, liền ở lại phủ lý, tận lực làm việc cho Mạc gia.”

Võ Hoài Thiên đầu mi vì nguyên nhân này lại càng thêm cau vào, biểu tình cũng càng thêm khó coi.

“Chung thân không lấy chồng?” Hấn nhin không được chế trụ cổ tay nàng, âm ngoan trừng mắt. “Nàng đều đã là người của ta, nói cái gì chung thân không lấy chồng!”

“Hai chuyện này khác nhau.” Nàng cúi thấp đầu, không nghĩ nhìn xem hấn tức giận. “Chuyện hôm nay, thậm chí là chuyện ở Thường Sơn lúc trước, đều là lòng ta cam tâm tình nguyện, người không cần vì thế đối ta phụ trách, ta cũng là không nhận nổi.”

“Cái gì không nhận nổi?” Võ Hoài Thiên nhẹ nâng lên má nàng, không ngờ tới nàng có suy nghĩ này.

“Người là người thừa kế Kinh Thiên Bảo, mà ta bắt quá chỉ là nô bộc Mạc gia, thân phận chúng ta căn bản không xứng.” Thân không tránh được má cũng không quay đi, Trầm Thiên Hạm bị bắt mắt đôi mắt nhìn hấn, tự nhiên cũng dẫu không được nơi đáy mắt kia đầy những sầu bi (*sầu thương, bi ai*).

Nàng không phải chưa từng nghĩ qua, cứ như vậy đi theo hấn, nhưng là nhớ tới nương trước lúc lâm chung vẫn như cũ quan tâm đến việc trả ân tình, nàng liền cách nào cũng không thể làm theo tâm ý chính mình. Hơn nữa thân phận hai người cách biệt quá lớn, cho dù hấn đối với nàng có tâm, nhiều nhất cũng là thu nàng làm thiếp.

Kết cục của nương vì trở thành thiếp thất người ta đã khắc sâu trong kí ức nàng, nàng thà không lấy chồng cũng không nguyện ý làm thiếp, cho nên từ nhỏ liền đã quyết ở lại Mạc phủ, cả đời không bàn chuyện hôn sự.

“Là không xứng hay vẫn là không mong ý?” Giận giữ cực điểm, Võ Hoài Thiên căn bản nghe không vào lý do của nàng, chỉ biết rằng nàng không ngừng, không chút do dự cự tuyệt hấn!

Trầm Thiên Hạm lặng yên sau một lúc lâu, thản nhiên lên tiếng, "Này có gì khác nhau?"

Dù sao kết quả là hai người không có kết cục, nói nhiều lời lại có ích lợi gì đâu.

“Nàng!” Võ Hoài Thiên nhin không được dụng thêm lực, nhìn thấy biểu tình nàng đau đớn lại nhin không chút lên tiếng, nhanh chóng bỏ ra tay nàng. “Nàng đi đi!”

Hắn quay người đi, khí phẫn không tài nào bình ổn nắm chặt đấm tay, có thể nào cũng không ngờ tới trong cuộc đời đối với một nữ nhân cầu thân, liền rơi vào cự tuyệt.

Trầm Thiên Hạm nhìn bóng dáng hắn cao lớn không ngừng phập phồng, trong lòng kỳ thực cũng đau xót không thôi, nhưng là nghĩ đến lời nương, lời muốn nói lại nghẹn trong cổ rớt cuộc tự nuốt xuống.

“Thiếu bảo chủ, khả bảo trọng.” Lưu lại lời này, nàng tham luyện nhìn bóng lưng hắn, vô thnăh vô tức thở dài, xoay người bước đi.

Không dám nhìn thấy nàng, đương nhiên cũng không nhận thấy ánh mắt quyến luyện không cam tâm đằng sau.....

.

.

.

Đại hội võ lâm ngày càng đến gần, trên núi Nhị Tô, khắp các sơn trang võ lâm nam bắc bắt đầu ào ạt tiến tới. Có các chương môn nhân, bang chủ môn phái lớn, cũng có các hiệp khách độc hành tính tình cổ quái dị lạ, đương nhiên cũng có hai vị chủ trì đại hội: bắc Võ Hoàng nam Kiếm Thánh.

Đứng ở trong sân sơn trang, Võ Hoài Thiên hơi cau mi, nhìn hảo hữu đã lâu chưa gặp.

“Người bên kia năm nay cũng không gió bình bề lặng?”

“Có chút chuyện.” Thượng Quan Ngự Kiếm nói chuyện luôn luôn giống Huyền Phong ngắn gọn súc tích, chính là lý do lại khác nhau rất lớn.

Huyền Phong thực tế là không thích nói lời phê thoại, còn Thượng Quan Ngự Kiếm cao ngạo tùy hứng là không nghĩ muốn nói. *(khác nhau rất lớn thật sao? =. =!)*

“Chút chuyện kia của người có nghiêm trọng?” Võ Hoài Thiên nhìn vẻ mặt của hắn, trực giác cảm thấy sự tình không giống dĩ vãng đơn thuần, bởi vì nếu như Thượng Quan Ngự Kiếm đã nhắc tới, ngữ khí mặc dù bình thản vô vị, trên người vẫn là hiện lên sát ý. “Người đã tra ra thân phận đối phương?”

“Không có.” Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn hắn một cái, nói nhiều thêm một câu. “Ta sẽ không tha nhóm người kia.”

Nhìn giận khí hảo hữu trong nháy mắt nổi lên rồi biến mất, Võ Hoài Thiên cho dù tâm sự cũng thật nhiều, vẫn nhìn không được dò hỏi chuyện lạ. “Đối phương không phải một người?”

Chiều theo tục lệ từ trước tới nay, sự tình nhất định là phải tra rõ, chính là Thượng Quan Ngự Kiếm vốn luôn không thích nhiều chuyện, trước giờ toàn muốn hắn vượt quá giới hạn xử lý thay, lần này sao lại bàn bạc tích cực như thế? Thượng Quan Ngự Kiếm cố ý bỏ lại câu kia, rõ ràng là đang cảnh cáo hắn (*Hoài Thiên*), đừng thay hắn (*Ngự Kiếm*) làm việc lần này.

Hắn từ lúc nào mà tính cách biến đổi lớn như vậy? (*chính anh cũng thay đổi đó thôi :)))*)

Thượng Quan Ngự Kiêm phát hiện chính mình lắm lời, không tình nguyện đáp lại, “Bọn chúng làm thương người bên cạnh ta.”

Hắn không trả lời còn may, một câu như thế càng khiến người càng tò mò kì dị. Thượng Quan Ngự Kiêm luôn luôn độc lai độc vãng, đến cả một hộ vệ bên cạnh cũng không thêm, như thế nào lại có “người bên cạnh”?

“Ta biết rồi!” Lãnh Diệc Trần vốn đang ngồi bên cạnh nhàn nhã đột nhiên vỗ tay, linh quang trong mắt chợt lóe, “Là một tiểu thiếu niên đi sát bên người đi.”

Lại là tiểu thiếu niên? Lãnh Diệc Trần nói xong nhin không được góc lảng, phát ra tiếng kêu kinh ngạc bưng tỉnh đại ngộ.

“Kia không phải cũng lại là một tiểu cô nương nữ phần nam trang đi? Như thế nào thời buổi ngày nay lại hưng thịnh cái việc này a? (*mốt đó ;)))*) Hay là các cô nương phương Nam đều lớn mật như thế?”

Lời vừa dứt, bốn đạo ánh mắt dày đặc sát ý từ hai phương bắn về hắn, làm cho hắn một trận lạnh lẽo rùng mình rợn sống lưng.

“Ta chỉ là thuận miệng nói nói, không cần phải như vậy đi.” Hắn vội vàng cầu tha.

Nói giỡn, một Võ Hoài Thiên hắn đã không đánh được, lại còn thêm một Thượng Quan Ngự Kiêm, hắn cũng không nghĩ muốn

chết ở sân sơn trang này.

Thượng Quan Ngự Kiếm khinh hừ một tiếng quay đi, còn Võ Hoài Thiên vì lời phế thoại kia mà lại nhớ tới thân ảnh nơi Cẩm Tú thành. *(sao mà lời anh Lãnh đều bị coi thành phế thoại vậy =))))))*

Không biết nàng có tốt hay không? Kể từ ngày ấy chia tay trong bầu không khí nặng nề tệ hại, hắn cũng không nghe được bất kì tin tức nào của nàng. Vừa nghĩ tới lời nàng cự tuyệt, trong tâm vẫn tránh không được bị đâm một nhát thật thâm sâu.

“Biểu tình của các người nhất định phải khó coi như thế sao?” Lãnh Diệc Trần thật sự là cảm thấy vô cùng khó hiểu, hai tên đại cao thủ chưa biết sợ cái gì lại bị “việc nhỏ” kia làm cho phức tạp đến thế.

Thượng Quan Ngự Kiếm lạnh lùng liếc mắt trừng hắn một cái, tựa hồ tên kia làm cho mặt mũi Võ Hoài Thiên _ thân là gia chủ mất hết không còn chút gì.

“Chuyện bên này ta sẽ tự xử lý, chính người cứ chiều cổ bắc võ lâm của người đi. Mặc kệ là đối thủ phương nào, ta nghĩ ở trước đại hội vẫn cứ bình tĩnh.” Thân phận chí tôn võ lâm này phiền phức như thế nào, bọn họ hai người đã thành thói quen, chính là Thượng Quan Ngự Kiếm nhớ tới người bên cạnh chính mình luôn có thể gây ra họa lớn, bảo thế nào cũng không nghe vẫn thích loăng quăng bốn bề giúp vui, là một đối tượng xuống tay không thể nào tốt hơn của địch thủ!

“Nữ nhân phiền phức!” Hắn nhìn không được thấp giọng thán, rơi vào trong tai Võ Hoài Thiên vốn đang cùng tâm tư lại phi

thường rõ ràng.

“Người tốt nhất giữ chặt lấy nàng.” Võ Hoài Thiên thực tốt tâm đề nghị.

Thượng Quan Ngự Kiếm không trả lời, cả tâm tình sớm đã bay tới bên người con ma phiền phức luôn không an phận, không nói một chữ đứng dậy rời đi.

Nhìn hình dáng hảo hữu vội vàng vậy, Võ Hoài Thiên biết chính mình cũng quan tâm như thế nào, Thượng Quan Ngự Kiếm hiển nhiên thực hiểu được tính nguy hiểm trong đó. Chính là, hắn thì sao? Nhìn Trầm Thiên Hạm ở Cẩm Tú thành mặc dù có thủ hạ Kinh Thiên Bảo bảo hộ, nhưng có thật sự an toàn hay không?

Trong lúc nhất thời, Võ Hoài Thiên phi thường nghĩ muốn thực sự ném tất cả mọi chuyện sau lưng, giục ngựa ngày đêm đuổi trở về Cẩm Tú thành.

“Ta nói, nếu như không yên lòng, sao không cai người đi hỏi thăm người ta a, bản thân hai người cũng không phải nữ nhân, có cái gì mà xấu hổ?” Lãnh Diệc Trần ở một bên xem kịch nhin không được lại phát ngôn, nhìn sắc mặt gia kia lúc đen lúc trắng, chỉ biết nhất định là lại muốn tới bên cạnh Trầm cô nương.

“Nói thật sự, ngày khai mạc đại hội võ lâm cũng sắp đến, theo như kinh nghiệm từ trước tới nay, những ngày càng tới gần đại hội, động thái bọn tiểu nhân lại càng nhiều.” Hắn một khuôn mặt đồng tình mang theo điểm thú vị nói: “Bất quá mọi người đều biết hiện người ở võ lâm sơn trang, cao thủ gần như đều ở nơi núi Nhị Tô

này, địch thủ cho dù muốn làm chuyện không minh bạch, phải biết cũng không thể xuống tay trực tiếp, cho nên.....”

Nói đến đó liền dừng lại, thiếu bảo chủ vốn thông minh không tầm thường, hẳn tin tưởng gia hiểu rõ ý tứ.

Võ Hoài Thiên là biết, nhưng là không tính biểu hiện ở trước mặt hắn đi, để cho hắn hài lòng như được xem chuyện cười lớn.

Cho nên, hắn chính là chuyển ánh mắt, tỉ mỉ xem xét duyệt cuốn thư chia cặp đấu, lại đem đối chiếu một cuốn riêng bắc võ lâm một bên, âm thầm tinh tế suy tính biến động thế lực so với nội dung công ước.

Lãnh Diệc Trần nhìn thấy hắn như thế, cũng chỉ có thể lắc lắc đầu, tự thân tự động lui đi.

Thật là, chuyện hai người đều đã rõ ràng như thế, có cần thiết phải ở trước mặt hắn giả vờ đeo mặt nạ? Rõ ràng vô cùng nhớ Trần cô nương, mong ước trở về Cẩm Tú thành bảo hộ nàng, vậy nhưng còn cố bao chính mình một cái vỏ bọc vô sự không có gì, hắn đương nhiên không phải phiền lụy gì nhưng là xem rất chướng mắt, không còn thú vị a!

Quên đi, nếu gia không đi thăm hỏi, vậy tự ta đi tìm hiểu thông tin, đợi đến khi tin tức truyền trở về, để xem hắn còn có thể giữ được cái vỏ bọc nhẵn nài, không muốn biết kia không.

Lãnh Diệc Trần nghĩ đến đây tâm tình liền phấn chấn, vội vàng về phòng mình viết thư truyền đi.

Chương 8

Chạng vạng, Trầm Thiên Hạm mệt mỏi trở lại phủ, trước về phòng chính mình rửa mặt chải đầu, sau lại đi lo toan người làm bữa tối.

Sau khi thay nữ trang, vòng tay ngọc bích trên cổ tay liền bỏ ra, nhìn trạc tử hình bông tuyết màu ngọc bích, nàng nghĩ tới ngày hôm đó, Võ Hoài Thiên thân thủ đeo cho nàng.

(Trạc tử: bạn trẻ nào biết nói giùm mình nó là cái gì cái T^T)

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng thực không thể nào tin được một nam tử hán cứng rắn, tuấn nghiêm, lãnh đạm như hắn, lại cũng có thể có vẻ mặt ôn nhu đến vậy, làm cho tâm nàng rộn ràng mãnh liệt không thôi.

Trạc tử mang ý nghĩa gì nàng đương nhiên hiểu được, nhưng là nàng không thể nhận. Hắn mang trên mình thân thể hiển hách, còn nàng chỉ là một gia phó nhỏ nhoi, lại càng chưa nói tới nàng vốn không tính rời Mạc phủ.

Nhớ tới nguyên nhân ngày ấy khiến hai người bất hòa, nàng trong lúc tức giận bỏ đi, cũng đã quên đem trạc tử trả lại cho hắn. Vô thức nắm chặt trạc tử, mặc dù biết nó chung quy không thuộc về mình, nàng vẫn là không nỡ bỏ đi, giống như chỉ cần đeo trên bàn tay chính mình, là có thể tự dối lòng nói hai người là một đôi.

Nếu như không có vương mắc thân phận, cũng sẽ không có tranh cãi ngày đó.

Nhẹ nhàng vuốt ve trạc tử ánh ngọc bích, nụ cười ảm đạm trên khuôn mặt hiện lên rồi biến mất đi.

Ở thời khắc đem chính mình toàn bộ giao cho hắn, nàng thật sự muốn cùng hắn đồng hành suốt cuộc đời này, song tạo hóa trêu người không đường chọn lựa, nàng cùng hắn là không có khả năng.

Sâu kín thở dài một hơi, bỗng từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

“Thiên Hạm! Thiên Hạm! Người ở đâu?”

Nhận ra thanh âm của Nhạc Nhạn, Trầm Thiên Hạm hoàn hồn, đứng dậy mở cửa.

“Ta ở đây, phát sinh chuyện gì sao?” Nhìn đến Nhạc Nhạn vốn luôn bình tĩnh tươi cười, lúc này lại một bộ dáng rối loạn hoang mang, Trầm Thiên Hạm cũng trở nên bất an cùng linh cảm chẳng lành, “Người đừng vội, từ tốn nói.”

Vừa thấy vị tỷ muội thân thiết hoảng loạn, Trầm Thiên Hạm đang hồn vía lằng lằng cũng không khỏi tập trung lo lắng. Thiếu gia vừa mới ra ngoài bàn sinh ý ở xa, trước khi đi khỏi cửa đều luôn an bài tốt cho nàng ấy, nếu như Nhạc Nhạn đúng lúc hắn rời phủ mà gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì, kia khẳng định mọi người đều đã nguy to.

Nhưng nàng thực không hiểu, đến tột cùng là phát sinh chuyện động trời gì, lại có thể khiến Nhạc Nhạn bối rối đến thế?

Nhạc Nhạn một phen bắt lấy tay nàng, không nói một câu liền kéo nàng xông xộc chạy đi.

“Nhạc Nhạn?” Trầm Thiên Hạm nhíu mày, bị hành vi khác thường này của Nhạc Nhạn làm cho càng lúc càng bất an, “Người trước nói cho ta rốt cuộc là phát sinh chuyện gì a?!”

Sẽ không phải... là Võ Hoài Thiên chứ?

Nhạc Nhạn phút chốc dừng lại bước chân, quay người nhìn nàng.

“Nhạc Nhạn?”

Nhạc Nhạn sắc mặt tái nhợt, hé môi mấp máy vài lần, cuối cùng cũng phát ra thanh âm: “Đã xảy ra chuyện.”

Có chuyện gì không may? Xem dáng vẻ của nàng cũng biết là đã xảy ra chuyện, nhưng vấn đề là chuyện gì mới được?

“Là chuyện gì?” Trầm Thiên Hạm không biết làm sao hỏi lại.

Nhạc Nhạn im lặng, hít thật sâu vài hơi lớn bình ổn lại mới lên tiếng.

“Tiểu thư đào hôn.”

“Cái gì?!!” Trầm Thiên Hạm đại kinh!

“Nàng sao có khả năng?”

Mạc Nguyên Thiển xuất giá đã hơn một tháng trời, cho dù nàng ấy thực sự đào hôn, tin tức như thế nào lại tới tận bây giờ mới truyền về?!

“Người cũng biết lão gia cùng phu nhân tự mình lên kinh thành thăm hỏi, mới phát hiện người lúc trước được gả đi căn bản không phải tiểu thư.”

Chuyện hoang đường này, cũng khó trách làm cho Nhạc Nhạn hoảng.

“Không phải tiểu thư?” Trầm Thiên Hạm sau khi sửng sốt xong, sắc mặt cũng trắng bạch thậm không kém. “Sẽ không là.....”

Nhạc Nhạn cắn cắn môi dưới, gật gật đầu.

“Tiểu thư muốn Hoài Hương mạo danh gả thay, hiện đã bị vạch trần.” Nàng ngừng một chút thở mạnh, tiếp theo nói: “Nghe nói Nhan gia vô cùng tức giận, Hoài Hương nàng ấy.... vẫn phải ở lại Nhan phủ, đối phương không thả nàng.”

Trầm Thiên Hạm một trận đầu chóng mặt hoa, trời đất xoay chuyển, cũng may Nhạc Nhạn đỡ được nàng.

“Đi. Chúng ta đi tìm lão gia cùng phu nhân.” Trầm Thiên Hạm không nói nhiều lời, bám lại cánh tay Nhạc Nhạn giữ chặt, thẳng hướng tiền sảnh bước tới.

Tiểu thư, người lần này đã gây ra họa lớn!

~~~~~

Lãnh Diệc Trần bước nhanh vào trong tiền sảnh nghị sự sơn trang, thần sắc vui vẻ, bước chân nhẹ mau, như là đã phát sinh việc vui thật lớn gì.

Đến tiền sảnh, vừa lúc gặp mấy vị lão đại tam phái tứ bang bắt võ lâm lũ lượt kéo nhau ra, mỗi người đều như con gà cục tác, đầu tóc cúi sầm không nhắc dậy nổi.

“Không lẽ lại phát giận?” Hắc hướng người cuối cùng bước ra khỏi cửa, Huyền Phong, nháy mắt.

Huyền Phong mặc dù nhìn đã quen bộ dáng tung tung kia của hắc, rốt cuộc vẫn là lên tiếng nhắc nhở, chỉ sợ hắc lại đổ thêm dầu vào lửa khiến tâm trạng Võ Hoài Thiên càng thêm buồn bực, chính hắc muốn đi tìm nước dập lửa rồi cũng vô phương cứu chữa, chỉ sợ còn sẽ liên lụy thêm một đám người.

“Người tốt nhất đừng vào, nhân tài tam phái tứ bang mới vừa rồi cũng bị đuổi hết đi.”

“Ồ?....” Lãnh Diệc Trần nghe xong vẫn không tính dừng lại bước chân. “Muốn xem hài kịch một chút không? Muốn liền theo ta đi vào, đảm bảo vô cùng phấn khích.”

“Lãnh Diệc Trần.” Huyền Phong nhấn nhin tóm tay hắc giữ lại. “Người có nghe ta nói không?”

Lãnh Diệc Trần nhướng mi. “Ta lại không phải kẻ điếc, đương nhiên có nghe.”

“Vậy ngươi còn vào!”

Thật là không biết xem tình huống, ngu ngốc! Hắn lại một lần nữa hồi thúc tên kia nhận ra vấn đề, càng hoài nghi chính mình cư nhiên có thể chịu đựng được tên này nhiều năm như vậy.

“Ngươi yên tâm. Ta có thông tin tốt! Đảm bảo thiếu gia sau khi nghe xong, tâm tình lại tốt lên.”

Lãnh Diệc Trần tin tưởng khẳng định, chỉ thiếu mỗi việc vỗ tay lên ngực hô hào minh chứng.

Bất quá, cho dù hắn có thực sự vỗ thì Huyền Phong cũng không tài nào tin tưởng nổi.

Nhìn ra ánh mắt hoài nghi của Huyền Phong, Lãnh Diệc Trần cũng không tiếp tục nhiều lời cùng hắn tranh luận, sau khi ném lại cho hắn một ánh mắt liên tục tiếp mở cửa bước vào trong.

“Ngươi bước vào làm gì?” Cửa gỗ vừa mới mở ra, thanh âm lạnh lẽo liên vang lên từ khuôn mặt như diêm la tối sầm u ám.

Huyền Phong không còn cách nào khác tiến vào theo, tính trước khi Lãnh Diệc Trần kịp đại đột vượt lồng hồ, lôi kéo hắn tha ra ngoài!

“Ta có chuyện cần nói với người, gia.” Lãnh Diệc Trần liếc mắt nhìn một cái khuôn mặt đen sầm, hàn băng vô biểu tình kia, cố lấy

lại mục đích ban đầu nói: “Ta nhận được thư truyền tin, là người phụ trách bảo hộ Trầm cô nương gửi đến.”

Một câu nói đơn giản, liền hấp dẫn toàn bộ tâm tư nặng nề của Võ Hoài Thiên, ba chữ “Trầm cô nương” kia đánh thật sâu vào óc.

“Có chuyện gì?” Võ Hoài Thiên giả trang lạnh nhạt, rốt cuộc vẫn là dấu không nổi nóng vội trong lòng.

Lãnh Diệc Trần cười đến chói mắt, ánh mắt thị uy hướng Huyền Phong liếc một cái, đại biểu lời nói của chính mình không phải giả, xem bộ mặt thiếu bảo chủ quả nhiên biến sắc đi.

“Không có gì, chính là Trầm cô nương lại nữ phần nam trang, một người ra khỏi cửa đi xa.” Lãnh Diệc Trần như là không biết hấn lo lắng, chậm chạp nói ra vấn đề.

“Ra ngoài đi xa?” Võ Hoài Thiên nhíu chặt hai đầu lông mày, vẻ mặt càng thêm khó dò, u ám.

Đã nói với nàng một thân một mình không nên đi xa, chính là nước đổ lá khoai vẫn không chịu nghe! Sinh ý của Mạc phủ đối với nàng trọng yếu tới vậy?! Khiến cho nàng không thềm đoái hoài đến an nguy bản thân cứ bốn bề bôn ba?

Mặc dù trong lòng bởi vì lời nói của nàng mấy ngày trước mà giận dữ, nhưng trong đó càng là có nhiều lo lắng không yên.

“Nàng đi đâu?” Cuối cùng hấn vẫn là nhịn không được hỏi.

“Ác, nàng đại khái là năm ngày trước rời khỏi Cẩm Tú thành, nghe nói là ngày đêm giục ngựa chạy đuổi trên đường không chút nghỉ ngơi, thân mình thoát nhìn thấy ôm đi, hư nhược, như là tùy lúc đều có thể ngã xuống.” Lãnh Diệc Trần cố ý đáp lại lệch khỏi trọng tâm câu hỏi đặt ra, đem những gì cần cho hắn biết nói.

Lời này quả nhiên dẫn tới tâm trạng Võ Hoài Thiên càng thêm tức tối!

“Ngày đêm đều đi? Nàng là muốn đuổi kịp cái gì?!” Võ Hoài Thiên không chút chú ý tới vẻ mặt rõ ràng có tính kế của Lãnh Diệc Trần, tràn ngập trong lòng đều bị nội dung lời nói vừa rồi chiếm cứ.

Trời ạ, năm ngày, cả ngày lẫn đêm giục ngựa trên đường chạy, thân thể của nàng làm sao có thể trụ vững? Rốt cuộc là phát sinh chuyện lớn gì mà khiến nàng liều mình như vậy? Mạc Tĩnh Viễn thì sao? Cứ nhiên để cho nàng lao đao cực khổ như vậy?

“Không được!” Hắn đập mạnh lên bàn, căn bản không có cách nào hạ hỏa xuống!

“Nàng hiện đang ở đâu? Đem ngựa đến đây cho ta!”

Hắn mặc kệ tất cả! Mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, cứ tuyệt như thế nào, thiếu của Mạc gia ân tình gì lớn lao, hắn muốn nàng bên cạnh! Chỉ cần nghĩ tới nàng một người bên ba bên ngoài chịu khổ, hắn có thể nào cũng tỉnh táo không được!

“Nàng hiện đang ở đâu?”

Lãnh Diệc Trần lại lộ ra tươi cười thần thần bí bí, hoàn toàn không đếm xỉa tới ánh mắt sát nhân kia của Võ Hoài Thiên, cùng với Huyền Phong bên cạnh là một bộ biểu tình phi thường muốn đem hấn tha ra bên ngoài.

“Lãnh Diệc Trần!!!” Ngay lúc này, Võ Hoài Thiên chân thực muốn đem vị đại huynh đệ từ nhỏ đã luôn kề vai sát cánh này, đá bay ra ngoài! Nhìn hấn luôn ung dung tự tại, cười cười ngốc ngốc, cả ngày im lặng ra là có chủ ý!

“Ai, ta tưởng một chút cũng không ra nha? Thật sự là phi thường nôn nóng.” Lãnh Diệc Trần cười đến thiên đại sáng lạn, bất quá có đùa cũng không dám vượt qua giới hạn kéo chết. “Ta nói, Trầm cô nương ngày đêm đi như vậy, tính tính ra thì cũng đã đến tiểu trấn dưới chân núi Nhị Tô.”

“Cái gì?!” Võ Hoài Thiên sững sốt, câu trả lời này so với phế thoại ngày thường của hấn chẳng hơn! Trầm Thiên Hạm sao có khả năng hướng tới chỗ này? Địa điểm phụ cận quanh núi Nhị Tô này căn bản không có sản nghiệp của Mạc gia a, nàng đến nơi này làm cái gì?

“Ta là nói, xem phương hướng Trầm cô nương đi, tựa hồ mục đích đúng là chỗ chúng ta, chính là cũng không biết nàng tới đây làm gì.” Lãnh Diệc Trần trong miệng mặc dù nói không biết, nhưng là ánh mắt bất kham làm càn kia, rõ ràng lại không ngừng hướng tới trên người Võ Hoài Thiên liếc lên liếc xuống. “Ai, cũng không biết là tìm ai nhỉ?”

Võ Hoài Thiên hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái. “Nàng ở đây?”

“Ta không phải vừa mới nói sao? Tính toán thời gian, đại khái là đã đến chân núi.” Lãnh Diệc Trần một bộ dáng không nhanh không chậm nói, tâm tình hoàn toàn là đang đem kịch, khiến Võ Hoài Thiên lo lắng lại càng mãnh liệt hơn.

Võ Hoài Thiên nghe xong, cũng đành phải dờn ánh mắt, bỏ qua vẻ mặt muốn đánh kia, cầm lấy tuyệt đao một bên nhanh chóng bước ra ngoài.

Nhìn hắn đi đường đều trực tiếp thi triển khinh công “bay” đi, Lãnh Diệc Trần nhìn không được cười ngặt nghẽo, vì mưu kế thực hiện được mà vô cùng vui vẻ.

“Người xem, ta đã nói rồi đi, ta là có tin tức tốt!” Hắc đắc ý hướng Huyền Phong ở một bên bảo, Trầm cô nương thật sự là vật hộ mệnh a, nếu không phải nàng, hắc đại khái đã sớm bị đánh thành trọng thương rồi, “Gia không chỉ sẽ không phát giận, ngược lại còn không nói một câu liền “bay” ra ngoài.”

Huyền Phong liếc hắc một cái, cũng chỉ có thể lắc đầu lưu lại một câu, “Người còn không biết sống chết như vậy, tổng sẽ có một ngày trêu đùa phải mệnh chính mình!”

Nhìn hắc đầu cũng không quay lại rời khỏi, Lãnh Diệc Trần chính là thu lại nụ cười, mím mím môi.

Trêu đùa phải mệnh chính mình? Không có khả năng. Hắc nói như thế nào cũng là truyền nhân thần y, chỉ cần còn một hơi thở, tuyệt đối có thể tự cứu sống chính mình!

-
-
-

Tiểu điểm, trà lâu (*nhà nghỉ, quán trà*) dưới núi Nhị Tô, những ngày gần đây bởi vì đại hội võ lâm giang hồ mà vạn phần náo nhiệt. Trầm Thiên Hạm tìm một góc trà lâu ngồi xuống, dung mạo mềm mại ẩn đằng sau khuôn mặt tuấn nhã, tuy là đi đường mệt mỏi vô cùng nhưng cũng vẫn khiến cho người người đổ ánh mắt nhìn theo.

Nàng mệt chết không còn hơi sức để ý, sau khi kêu tiểu nhị mang trà lên, nhin không được thu mình nhắm mắt lại nghỉ ngơi, song lỗ tai vẫn là tự động thu vào câu chuyện của mấy tiếng thảo luận gần cạnh.

Đại hội võ lâm ba năm một lần sắp đến, trong trà lâu tràn ngập người người bàn tán góp vui đại sự kiện này, đương nhiên trong đó có hai kẻ được nhắc tới nhiều nhất, không ai khác ngoài Kiếm Thánh cùng Võ Hoàng.

Trầm Thiên Hạm nắm chặt chén trà nóng ấm trong tay nhỏ, không khỏi nhớ tới Võ Hoài Thiên.

Từ sau ngày đó chia tay trong bầu không khí nặng nề, bất luận nàng là đi xa hay loanh quanh trong thành Cẩm Tú, bên cạnh đã không còn một người nói câu “cùng nhau đi thôi”.

Vừa nghĩ đến, hóa ra nàng đã luôn vô thức chờ đợi thân ảnh luôn bỗng dưng không lịch sự xuất hiện kia, chỉ tới khi giật mình nhớ ra để rồi lại càng nhớ, hắn đã rời khỏi. Nàng tự nói với chính mình vậy cũng tốt, hai người vốn dĩ đã không thích hợp cùng nhau, xa ra như vậy cũng tốt. Chính là mỗi khi ngẫm lại, trong lòng vẫn nhin không được xót xa đau đớn, vừa bước ra khỏi cửa, vẫn là ngốc lẳng chờ mong thân ảnh vốn luôn im lặng cạnh giữ cạnh bên xuất hiện.

Mà càng tới gần núi Nhị Tô, nàng lại càng nhớ hắn, trong lòng không khỏi loạn nhịp thấp thỏm chờ mong, liệu có thể hay không bất ngờ gặp gỡ hắn, dù sao hắn chính là đang ở nơi này.

Không tự giác luôn tay vào cổ tay áo, chạm vào trạc tử lục ngọc, tâm tình có chút nói không thành lời.

Cho dù thật sự gặp mặt, lại có thể nói cái gì đâu? Có lẽ không hề gặp mặt mới là tốt nhất, thân phận hai người cách biệt không cách nào vượt qua, như thế nào cũng sẽ không có kết quả tốt, gặp mặt cũng chỉ khiến chính mình càng khó buông tay, không có gì mơ mộng sẽ trở thành hiện thực.

Mặc dù tự nói với bản thân như vậy, nhưng là..... Nàng vẫn vô cùng nhớ hắn a!

Nàng không biết, hóa ra từ khi nàng còn chưa phát hiện, trong lòng sớm đã khắc sâu ba chữ “Võ Hoài Thiên”, sớm đã thành thói quen có hắn làm bạn bên cạnh, sớm.... Yêu thương hắn.

Mà thôi, cho dù không cách nào gặp mặt hắn đi chăng nữa, bên tai nghe đến chuyện của hắn, biết hắn gần đây như thế nào, cũng đã

tốt rồi.

Mới nghĩ thông xong lại dương tai nghe ngóng tiếp, nàng mới phát giác cả trà lâu đều là tuyệt đối im lặng.

Phát sinh chuyện gì?

8.2

Nàng mở hai mắt ra, liền nhìn đến thân ảnh đang đè chặt trong tâm, người đã xuất hiện ở trước mắt nàng. (*thiên thế* =. =!)

“Không có khả năng.....” Nàng không dám tin nhỏ tiếng.

Nhìn hình dáng nàng tiêu tụy, Võ Hoài Thiên mím chặt môi, sợ chính mình không khống chế được sẽ dọa nàng.

“Ngươi?” Trầm Thiên Hạm thân thủ giờ tay tưởng chạm vào hấn, bất chợt kinh ngạc đứng sững lại giữa không trung. Không đúng, nàng không phải đã quyết định không dính dáng đến hấn bất kì điều gì sao?

Võ Hoài Thiên nheo nheo mắt, cầm lấy bàn tay nàng không kịp thu hồi lại, dụng chút lực liền đem nàng ôm vào trong lồng ngực chính mình, không hề để tổn một khắc giây nào phi thân rời đi.

Thẳng đến khi thân ảnh hai người đã hoàn toàn biến mất, từ trong trà lâu mới tuôn ra kinh hô không ngừng.

“Là Võ Hoàng -----”

“Kia rớt cuộc là chuyện gì?”

“Vị tiểu ca kia là ai a?”

Nhiều người chụm đầu vào bàn tán không dứt, vừa hưng phấn vừa kinh ngạc.

Không cần mất nhiều thời gian, một đại đại tin tức rung đất động trời từ trà lâu truyền ra, khiến Lãnh Diệc Trần vốn đang nghỉ ngơi trong biệt viện sơn trang, đắc ý cười nghiêng ngả ngã khỏi ghế dựa

-----

Võ Hoàng có đoạn tay áo chi phích!

(là điển tích điển cố, aizz Yukio lười quá hà, hiểu đơn giản thời nay chúng ta gọi là “gay” đó, rất thông dụng trong danmei cổ đại, ai có hứng thú tìm hiểu thêm có thể search “google thần chương” or comment hỏi Lucy iu dẫu :))

.

.

.

Lại bị hấn dùng khinh công “phi” đi đem vào sân sơn trang, Trầm Thiên Hạm quá mức mệt mỏi căn bản chịu không được loại chóng mặt hoa mắt này, mềm nhũn ngã vào trong lòng hấn.

“Nàng là muốn làm thế nào!” Võ Hoài Thiên thấy thế tâm cả kinh, vội vàng ôm nàng phóng tới trên giường đặt xuống. “Nàng

sao không chịu chiếu cố chính mình? Phát sinh chuyện động trời gì mà khiến nàng ngày đêm chạy trên đường như vậy?”

Chợt nghe đến nàng cư nhiên ngày đêm giục ngựa chạy về hướng núi Nhị Tô, Võ Hoài Thiên trong lòng vừa là vui sướng khôn nguôi lại vô cùng tức giận. Vui là nếu nàng đi tìm hắn, tất nhiên là hạnh phúc chết đi được; giận là, có tất yếu phải chạy trên đường như vậy không đoái hoài đến chính mình? Trong trà lâu dưới chân núi sau khi nhìn thấy nàng, hình dáng nàng mệt mỏi tiêu tụy gần như muốn bức chết hắn.

“Ta... Ta.....” Trầm Thiên Hạm kinh ngạc nhìn hắn, cho đến khi rung động trong lòng vì gặp được hắn khôi phục lại, cái miệng nhỏ nhắn liền mím chặt không biết nói cái gì.

Nàng vừa mới cương quyết quyết định hai người không gặp mặt nhau, hắn lại đúng lúc xuất hiện trước mặt nàng, này muốn nàng làm thế nào phản ứng? Nàng không có một chút chuẩn bị tâm lý, không biết nên đối mặt hắn như thế nào a!

Võ Hoài Thiên xem nàng nửa ngày không nói ra được một câu hoàn chỉnh, cũng không lại truy vấn, chính là tham lam nhìn con người đã hơn tháng nay không được gặp, bàn tay lớn phủ lên hai má nàng nhìn qua thật gầy và tái nhợt, lại giận nàng không chịu chăm sóc bản thân thật tốt.

“Nàng....” Khuôn mặt nghiêm khắc nhìn đến bộ dáng nàng đáng thương hề hề kia, toàn bộ lời muốn trách đều nuốt trở lại trong bụng. Nếu không thể nói ra, kia hắn chỉ có thể thay đổi phương thức.

Bàn tay lớn rời xuống lưng áo gầy nhỏ của nàng, đem nàng ôm vào trong lồng ngực chính mình, cúi đầu hung hăng hôn lên làn môi nàng, chứng minh toàn bộ nỗi mong nhớ qua hành động trực tiếp.

Trầm Thiên Hạm hoàn toàn không phản ứng kịp, hô hấp toàn bộ đều bị hắn đoạt đi, khí tức xa lạ lại quen thuộc bao vây quanh nàng, khiến nàng thỏa mãn đóng lại hai mắt, ngoan ngoãn để hắn tùy ý ở trên người chính mình đẩy lên ngọn lửa.

Như là muốn bù đắp lại khoảng thời gian xa cách kia, Võ Hoài Thiên đưa chiếc lưỡi linh hoạt quyến luyến, dây dưa cùng nàng, dường như vĩnh viễn cũng hôn không đủ.

“Ân.....” Nàng bật ra thanh âm mỏng manh, ý thức phiêu phiêu trong hôn trầm mê loạn, chỉ có thể vươn hai cánh tay ôm trụ lấy gáy hắn, khí tức gấp gấp lại loạn, cả người đều nóng nhiệt bùng lên.

Võ Hoài Thiên lúc này mới rời khỏi môi nàng, chuyển nụ hôn hướng tới vành tai nhỏ khéo léo, cả thân hình cường tráng đè trên nàng, bàn tay to ôn nhu lại nóng từ thắt lưng nhỏ của nàng, một đường nhẹ lướt phủ lên đằng trước, cách một lớp nam trang màu xám nắm lấy no đủ kiêu xảo của nàng, nhẹ nhàng lộng hành nhu vuốt.

Hai má nàng dần hiện nhiệt khí, trên khuôn mặt có chút tái nhợt dần hồng đỏ lên, nàng nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra, nhẹ giọng phát ra rên rĩ.

Đôi môi nóng ắm lại nhớ tới khuôn mặt nàng, Võ Hoài Thiên hôn lên hai mắt nàng, má của nàng, trán của nàng, cử động ôn nhu yêu thương không ngớt, trong tâm tiềm ẩn suy nghĩ cùng xúc động mãnh liệt muốn đem nàng nhập vào thân thể chính mình.

Hắn quên không được từng cử chỉ, hành động của nàng, cùng với nỗi nhung nhớ nhức nhối trong tâm, hắn không nghĩ chính mình cứ nhiên đã muốn buông xuôi tình cảm thâm sâu như thế. Chỉ là nhìn đến nàng thôi, liền đau lòng tâm động đến không cách nào tự khắc chế được, thậm chí đem nàng an trí ở dưới sự bảo hộ của chính mình, trở thành nữ tử chặt chẽ luôn bên hắn sống ai.

Hắn muốn nàng!

Ngón tay linh hoạt gọn gàng mở ra thắt lưng của nàng, ngoại bào, trung y, từng kiện từng kiện y phục để hắn cởi ra, liền ngay cả nội y cũng không lưu lại, hắn muốn trực tiếp cảm nhận xúc cảm từ thân thể nàng.

Lạnh lẽo truyền tới trên người rất nhanh bị độ ắm nơi bàn tay hắn thay thế, Trầm Thiên Hạm kim lòng không đậu mở mắt lộ ra con ngươi đen, liền đối diện với đôi mắt chứa đầy hỏa nhiệt dục tình của hắn.

“Người...” Lại lần nữa xấu hổ hồng má, nàng chỉ hận chính mình vì cái gì muốn mở mắt ra.

Hắn thở nhẹ mang theo mùi phân tà khí, làm cho trên khuôn mặt nàng nhiệt khí càng tăng lên, trực giác lại khẩn trương nhắm chặt mắt, xấu hổ kháng nghị.

Đối với phản ứng của nàng cảm thấy không hài lòng, Võ Hoài Thiên tăng thêm lực đạo nơi bàn tay, càng lấy ngón tay thon dài trực tiếp đưa nhũ tiêm mẫn cảm, làm cho nụ hoa xinh đẹp khéo léo kia ở trước mắt mình cương lên nở rộ.

“A....” Trầm Thiên Hạm nhin không được bật ra tiếng ngâm, khăn trương nắm lấy ngực áo hắn, cảm giác dòng hỏa nhiệt càng lúc tỏa rộng ra từ tay hắn, tràn lan chiếm cứ khắp thân mình nàng.

Nàng bất an xoay xoay thắt lưng, lại không biết hành động này của chính mình làm cho đôi bông nhũ theo đó động động, như là thỉnh mời câu dẫn, dụ người càng tiến lên thêm. Võ Hoài Thiên cúi đầu hôn lên bầu ngực tuyết trắng, lại nhẹ nhàng cắn liếm nụ hoa kiều nộn, như là thưởng thức hương vị tươi đẹp nhất.

Trầm Thiên Hạm trong lúc nhất thời thở không nổi, hô hấp gần như bị khóa cảm tê dại trước ngực đoạt hết đi, nàng thấp thanh rên rỉ nho nhỏ, bàn tay nhỏ tiến vào trong lòng ngực hắn, muốn ngăn cản hắn không được tiến lên. Run rẩy, nàng cảm giác thân thể chính mình hoàn toàn phát nóng, cảm giác tê dại ngọt ngào kia giống như một bước dài (*đáng lẽ là so sánh giống dòng điện, cơ mà thời cổ đại lấy đâu ra điện mà so sánh, cho nên so sánh này có phần nghe không quen tai*), lan truyền một đường từ ngực tới giữa hai đùi nàng, khiến nàng bất an khẩn cấp khép hai đùi lại, chính là vẫn không ngăn được dòng hỏa nhiệt bùng lên tại đó.

“Người đừng như vậy.....” Cảm giác chính mình sắp không khống chế được, nàng nắm lấy mái tóc đen của hắn, không rõ hành động đó là đang đẩy hắn ra hay càng kéo gần thêm vào.

“Nàng không muốn?” Hấn khẽ nâng đầu, đôi mắt lãnh lệ ngày thường lại trở nên nhu hòa đầy tình ý, khiến cho nàng sa vào, chìm đắm bên trong.

“Ta.....” Nàng hé miệng, nhưng là không cách nào trả lời.

Từng trải qua một lần kinh nghiệm cho nàng biết, cứ như vậy tiếp tục đi xuống sẽ phát sinh ra sự tình gì. Nếu như nàng lý trí, phải biết giờ là lúc nói cự tuyệt, nhưng một điểm nhỏ nàng cũng cự tuyệt không được.

Võ Hoài Thiên cũng không tính để nàng cự tuyệt, đầu lưỡi linh hoạt lại cứng rắn xâm nhập vào trong hai làn môi nàng, câu dẫn trên đầu cái lưỡi đỉnh hương, bá đạo cuốn lấy không để cho nàng trốn, hai bàn tay lớn cũng không hề nhàn hạ, hai ba động tác liền đem toàn bộ quần áo trên người cả hai cởi bỏ hết ra.

Trầm Thiên Hạm chưa kịp cảm thấy lạnh lẽo, lập tức đã bị hấn ôm vào thân thân mật mật, hai thân thể trần trụi áp sát vào nhau không hề có nửa điểm khoảng cách, lồng ngực cường tráng của hấn áp vào đôi bông đào mềm mại mê người của nàng, chỉ cần hơi chút cử động, liền tạo ra ma sát dăng lên dục hỏa kinh người.

Tay nàng di chuyển tới bờ vai hấn, hai cánh tay không tự giác ôm lấy thân thể tráng kiện của nam nhân, nhưng nhớ như sóng triều lấp đầy tâm niệm, rốt cuộc nhìn không được hôn lại hấn, như ký thác khát vọng cùng cả tuyệt vọng, một lần nữa dẫn thân vào trong giao hoan.

Nàng nhiệt tình đáp lại Võ Hoài Thiên, dẫn đến bàn tay lớn mang theo ngọn lửa dờn xuống thắt lưng nàng, chậm rãi tham nhập vào

giữa hai đôi môi trắng, đầu tiên là nhẹ nhàng như miết mát xa cơ thể căng thẳng của nàng, sau khi dụ dỗ nàng mở hai môi ra, mới tiếp xúc đến đóa hoa non mềm mại người bên dưới.

Bàn tay vì luyện võ mà có phần thô ráp mở ra cửa thủy động, đùa bỡn cùng hoa hạnh vì dục tình sung huyết nổi lên, một ngón tay tham nhập vào trong hoa huyết giao động ra xuân triều, khiến cho nàng cùng hắn cuồng phong trong bể dục.

“Ân.....” Trầm Thiên Hạm khó khăn nhẫn nại xoay xoay thắt lưng, hoan du kia là mãnh liệt lại trực tiếp như thế, gần như muốn vượt qua cực hạn khả năng thừa nhận của nàng.

Nàng hoảng loạn muốn trốn tránh hết thảy, hắn nhưng lại không để cho nàng nguyện ý, vừa lui đi lại lập tức tiến vào, để hắn hân hoan thưởng thức cảnh đẹp động động trước ngực nàng kia, câu dụ hắn lại cúi đầu ngậm lấy nụ hoa trên châu phần hồng, liếm lộng lại hút, ngón tay thon dài tùy ý ở trên thân mình nàng làm loạn, khiến cho nàng không cách nào kháng cự, thân phục xụi lơ trong lòng ngực của hắn, rên rỉ mị ngâm.

“Thanh âm thật đẹp.” Thanh âm nàng có phần trầm thấp hơn nữ tử bình thường, mỗi lúc như vậy lại càng thập phần mê người khiêu khích.

Trầm Thiên Hạm ngượng ngùng định đưa tay che lại miệng, hắn lại một phen ngăn tay nàng đẩy ra.

“Đừng, ta thích nghe.” Xem nàng xấu hổ đến khần trương, Võ Hoài Thiên tươi cười hạnh phúc.

Nàng nhất định không biết, hình dáng này của nàng có bao nhiêu làm hấn tâm động. Cũng bởi vậy, hấn lại càng cố ý ở bên tai nàng thấp giọng nhỏ tiếng: “Xem, ta mới chạm vào nàng như thế, nàng liền biến thành bộ dáng này, khẳng định là thập phần nhớ ta.” Ngón tay dài dừng lại động tác trên người nàng như là muốn chứng tỏ lời nói không phải giả, rồi lại động động giảo ra từ trong hoa huyết càng nhiều xuân triều. “Nói, có phải rất muốn ta?”

Trầm Thiên Hạm làm sao có thể trả lời, ở dưới động tác không ngừng đùa bỡn của hấn, nàng chỉ có thể cảm thấy giữa hai đùi mình là một mảnh hỏa nhiệt nóng bỏng, từng đợt khoái cảm tê tê dưới hạ thân không ngừng tích lũy, như là muốn đem nàng nổ tung, chỉ có thể làm duy nhất một cử chỉ, run rẩy gọi lên tên của hấn.

“Hoài Thiên....”

“Ừm.” Võ Hoài Thiên chuyển mắt nhìn mắt nàng mờ sương mù, hai má hồng đỏ làm khuôn mặt càng thêm diễm lệ, cảm giác hoa kính của nàng truyền tới từng đợt co rút, như là đang chờ đợi, mời gọi hấn.

Đôi mắt mang theo chút buồn bã, hấn cởi bỏ nốt khó hạ, giải phóng dục vọng bản thân đang kêu gào.

“Hoài Thiên?” Cảm giác được ngón tay hấn rời khỏi, từng trận hư không nổi lên khiến Trầm Thiên Hạm nhú mi, hoa huyết toan ma khó chịu làm nàng uốn cong người. “Ta....”

“Ân?” Bàn tay lớn mở rộng hai đùi nàng, không nghĩ lại trêu chọc nàng cũng như không nguyện tra tấn bản thân, trong nháy mắt, dục vọng thô dài đã để ngay trước cửa huyết non mềm, nhu thuận xoa

xoa ma sát dính lấy mật dịch. Rồi một cử động đâm vào trong động hoa kiều nộn của nàng.

“A...” Nàng tiêm kêu, bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy hấn, vong tình nhẹ cắn lên bả vai trắng kiện, nhịp tim cùng hô hấp vì cử động của hấn mà dồn dập không thôi.

Võ Hoài Thiên tùy ý nàng túm cắn, bàn tay to nhu miết trêu đùa bông đảo tuyết nộn của nàng, yêu vô cùng bông nhũ mềm mại trắng hồng kia, hấn đầu tiên là thông thả đảo lộng trong hoa huyết ấm nóng của nàng, rồi sau đó dần tăng nhanh tốc độ, lần lượt rút khỏi, tiến vào, hoàn toàn chiếm lấy nàng.

“A....” Nàng không làm được gì khác ngoài kiều mị rên rỉ, đu đưa thất lung thuận theo luật động tiến vào của hấn, cảm giác chính mình cũng sắp lên tới đỉnh điểm, từ hoa huyết truyền tới từng sóng triều khoái ý, tùy ý hấn cường mãnh, cứng rắn luật động, tạo nên khoái cảm càng ngày tích lũy khiến nàng có điểm sợ hãi.

Nàng nghẹn ngào thanh âm, giống như một con mèo nhỏ thút thít, có cảm giác như muốn bùng nổ.

“Dừng lại....” Nàng sợ. Ý thức đã bắt đầu hôn trầm, mệt mỏi gục ngã nàng, khiến cho nàng phiêu phiêu chìm trong mê man, bật ra tiếng khóc nhẹ.

“Hum.....” Võ Hoài Thiên cúi thân xuống, ở bên tai nàng nhẹ giọng an ủi, lập tức hôn lên đôi môi hồng nộn của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tham tiến vào trong miệng nhỏ ấm, dẫn dụ nàng an tâm.

Trong nháy mắt, lớp bao bọc tầng khoái cảm nơi hoa huyết kia bị hấn phá tan, khoái ý tê dại như thủy triều tràn ra chiếm cứ khắp thân thể, không bỏ sót một tấc, khiến nàng phát ra tiếng kêu thật lớn rồi chìm vào hôn mê.

Võ Hoài Thiên yêu thương nâng lên má nàng in lại dấu hôn, dương cương dục vọng dưới thân tăng thêm tốc độ, ở lần đâm vào cuối cùng, giải phóng toàn bộ.

Chôn đầu bên cổ nàng một hồi, Võ Hoài Thiên rút cuộc bình ổn lại nhịp đập hô hấp, nhẹ nhàng rời khỏi bên trong thân thể nàng, xoay người ngã ra một bên.

Nhìn đến nàng nhắm chặt hai mắt, bên dưới hốc mắt có một làn màu xanh ảm đạm nói rõ nàng có bao nhiêu mệt mỏi, lại thêm hấn nhiệt liệt cầu hoan, chắc chắn đã lấy đi mọi khí lực của nàng. Yêu thương hôn lên đôi mắt nàng, Võ Hoài Thiên không khỏi tự trách bản thân mới vừa rồi quá mức vô tiết chế.

Nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn nàng ngủ say không tự giác hướng đến chính mình ỉ ôi dụi dụi, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười.

Ngọt ngào kéo nàng trọn vẹn bao lấy, Võ Hoài Thiên quyết định để nàng cảm thấy ngủ ngon nhất. Người trong lòng là chân thật như thế, khiến cho tâm hấn trở nên nhu mềm vô hạn, cùng với dục vọng chiếm lấy trước nay chưa từng có.

Nhịn không được tham luyện liêm hôn bờ môi mọng, dục vọng muốn hấp thu toàn bộ hương vị ngọt ngào của nàng, tâm tình nổi

lên trong đầu kia gần như muốn đem hấn nuốt hết, thăm nghĩ cứ như vậy ôm lấy, không bao giờ thả nàng ra!

Hắn sẽ không bao giờ lại buông tay nàng!

Chương 9

“Đã hai ngày trời rồi mà người vẫn chưa tỉnh lại, người cư nhiên vẫn nói không sao!” Thanh âm nam nhân hàn lãnh bất mãn, như là tức giận ai.

“Chính là chỉ một thành ốm, đương nhiên không sao a.” Một thanh âm của nam nhân khác vang lên, hơn nữa còn ả ả trong đó chút ý cười. “Cô nương người ta mấy ngày đêm một đường bên ba, thân mình vốn đã hư nhược, ai bảo người không biết thương hương tiếc ngọc, dám ngay lúc đó lập tức ăn người ta, họa vô đơn chí, đương nhiên nguyên khí hao tổn quá nhiều, dù thế nào cũng phải nghỉ ngơi nhiều ngày mới khôi phục lại được.”

“Nghỉ ngơi nhiều ngày đến tột cùng là muốn mấy ngày? Người hai ngày nay chỉ biết nói một câu đó, người rốt cuộc là thần y hay dung y (*lang băm*)!” Thanh âm nam nhân lạnh lẽo càng thêm lớn cùng tuyệt tình.

“Cho dù ta là thần y hay dung y, thứ Trầm cô nương cần căn bản không phải một đại phu mà là được nghỉ ngơi thật tốt. Ngủ cho đủ rồi tỉnh dậy ăn thật nhiều vào, đảm bảo nàng không bệnh không đau.”

Trầm cô nương? Người bọn họ đang thảo luận là nàng?

Thần trí dần dần thanh tỉnh, Trầm Thiên Hạm đầu tiên là cảm thấy đau nhức, xương cốt toàn thân cao thấp đều như muốn tan ra, khiến cho nàng nhìn không được “ai” một tiếng.

Ngay tức khắc một bóng người bay tới bên giường nàng, nàng vừa mới mở hai mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt Võ Hoài Thiên vô cùng lo lắng.

Hắn như thế nào lại ở đây?

Sau khi giật mình, kí ức trước khi ngủ cũng dần dà trở lại, hai má phút chốc liền hồng đỏ lên.

“Người xem, ta đều đã nói đi, chờ nàng ngủ đủ tự nhiên sẽ tỉnh, vậy mà cứ không tin, lão đại yêu quá mất khôn rồi.” Xem thấy nàng đã tỉnh, Lãnh Diệc Trần lá gan cũng to ra, triệt để cười nhạo không bỏ sót nửa điểm sức.

Dù sao cũng còn dịp nào có thể nhìn thấy bộ dạng Võ Hoài Thiên thất thố cùng bối rối đến thế? Không nắm thật chắc dịp này để chơi thì để đi đâu -----

“Người ra ngoài.” Võ Hoài Thiên trên khuôn mặt có chút hồng hồng khả nghi, ngữ khí vậy nhưng vẫn là lạnh như băng, ánh mắt bắn về hướng hắn lộ rõ, không chấp hành nhanh sẽ có hậu quả gì.

“Ta biết ta biết.” Lãnh Diệc Trần vẫy vẫy tay, rất phối hợp đi hướng ra cửa. Hảo hán không chấp nhận, hơn nữa hắn còn phải chờ xem đỉnh điểm vở kịch, chỉ cần có Trầm cô nương ở đây, không

cần phải vội vàng! “Ta sẽ sai người đem dược bổ khí cường thân đến đây, Trầm cô nương người nhớ kỹ phải uống hết.”

“Đa tạ.” Nhìn không thấy mặt mũi, Trầm Thiên Hạm chỉ nghe đến hần nhắc ra tên mình, cũng chỉ theo trực giác nói lời cảm ơn.

Võ Hoài Thiên mắt lạnh đảo tới, Lãnh Diệc Trần ngoan ngoãn câm miệng, quay người rời khỏi phòng.

Chờ tới khi người hoàn toàn biến mất, ánh mắt Võ Hoài Thiên mới lại lần nữa quay trở lại trên giường, tinh tế đem cả người nàng từ đầu đến chân xem xét một phen, chỉ sợ có gì ngoài ý muốn.

“Ta... Có cái gì không đúng sao?” Trầm Thiên Hạm nháy mắt, theo ánh mắt hần từ trên xuống dưới nhìn bản thân, không rõ rốt cuộc là phát sinh ra chuyện gì.

“Nàng có chỗ nào không thoải mái?” Hần chau chau mày, khuôn mặt đầy lo lắng chân thật.

“Chỉ là thân mình có chút đau, không cần lo lắng.” Hai má nàng hồng lên, nhớ tới đối thoại lúc trước giữa hần với Lãnh Diệc Trần, xem ra hần làm tưởng nàng sinh bệnh. “Ta không sao.”

“Không sao?” Võ Hoài Thiên cũng không cảm thấy như thế. “Ngủ liên tiếp hai ngày đêm còn kêu không sao?”.

“Ta ngủ hết hai ngày?” Trầm Thiên Hạm khó dấu nổi ngoài ý muốn, thảo nào nàng có cảm giác chính mình dường như đã ngủ rất lâu, đã lâu rồi nàng chưa có một giấc ngủ yên ổn cùng hương vị ngọt ngào như thế.

Vừa nhắc đầu đối diện khuôn mặt hấn căng thẳng, nàng lộ ra một chút đậm cười, “Không sao, ta đại khái chỉ là quá mệt mỏi thôi.”

Mấy ngày nay nàng một đường chạy về phía nam, gần như không có nghỉ ngơi chút nào, cũng khó trách sẽ ngủ say đến hai ngày, hại hấn phải vì nàng lo lắng quá.

“Quá mệt mỏi?” Hấn thâm trầm chuyên chú nhìn nàng, khó có thể đồng tình nói: “Có sự cố lớn gì mà khiến nàng làm hư thân thể chính mình, không quản ngày đêm chạy đi?”

Cho dù có thật là khẩn cấp tìm hấn, cũng không cần như thế a! Nàng không biết hành vi như vậy chính là càng khiến hấn lo lắng đam tâm sao?

Trầm Thiên Hạm mân mân cánh môi, im lặng không trả lời.

“Nàng thực coi cơ thể bản thân là mình đồng da sắt sao?” Nhìn thấy nàng một bộ dáng quật cường, Võ Hoài Thiên nhẹ thán khí, không cách nào giận giữ mắng nàng .

Dù sao hấn cũng rất muốn được gặp nàng, mà thực ra nhìn theo một góc độ khác, hành động này của nàng lại thỏa mãn hư vinh cùng hy vọng xa vời nơi hấn.

“Chờ được được đem đến, nàng ngoan ngoãn uống đủ cho ta.” Bỏ qua chuyện kia, dù sao nàng đã tới bên cạnh hấn, hấn muốn hảo hảo chăm sóc thân mình hư nhược của nàng tốt lên. “Mấy ngày này nàng trước hết cứ ở lại đây, chờ sau khi đại hội võ lâm kết thúc, ta cùng nàng sẽ trở về Cẩm Tú thành tìm Mạc Tĩnh Viễn.”

“Tìm thiếu gia?” Nàng nghe có chút mơ hồ, không rõ chủ đề đối thoại như thế nào lại chuyển tới Cẩm Tú thành cùng thiếu gia đi. “Vì sao?”

Hắn đưa ánh mắt chỉ trích nhìn nàng một cái, như là vấn đề nàng hỏi quá mức xuân (*ngốc*).

“Nàng hiện vẫn là gia phó ở Mạc gia, đương nhiên muốn tìm hắn để lấy khế ước bán thân của nàng.” Luật pháp hoàng triều Thiên Thịnh rất chặt chẽ, hôn sự của nô bộc cũng là từ chủ tử ban cho, mà mọi quyền làm người đều nằm trong khế ước.

“Khế ước?” Nàng trợn hai mắt to, không rõ vì sao lại nhắc tới việc này. “Tìm thiếu gia lấy khế ước bán thân của ta làm cái gì?”

Nàng cẩn thận đánh giá thần sắc hắn, phát hiện hai đầu lông mày rậm kia sắp kéo lại thành một đường.

Võ Hoài Thiên nhướng cao mày, thẳng tắp nhìn nàng không chớp mắt.

“Nàng tìm ta, không phải là đã thay đổi tâm ý, chuẩn bị cùng ta về Kinh Thiên Bảo?” Nếu không nàng cần gì phải một đường chạy về phía nam như vậy, chạy tới núi Nhị Tô không có chút liên quan, dính dáng tới Mạc phủ làm gì? Lại càng chưa nói tới, trên tay nàng vẫn đeo trạc tử lục ngọc kia!

“Ta.....” Nàng quanh co nói, nhin không được nhìn lên sắc mặt người kia, xem hắn tỏ vẻ không kiên nhẫn, nàng rút cuộc đành phải cố lấy dũng khí nói ra, “Ta không phải là tới tìm ngươi!”

Võ Hoài Thiên đương trường ngốc lảng tại chỗ. “Vậy nàng ngày đêm gấp gấp chạy tới núi Nhị Tô làm cái gì?”

Trầm Thiên Hạm nhìn biểu hiện kì dị của hắn (*kì dị là do ai chớ? ==*”), bất chợt nhận ra có hiểu lầm gì, trong lòng trực giác không ổn, nhin không được thán trời trong đầu, xong mới bày tỏ mục đích chân chính.

“Là tìm thiên kim tiểu thư Mạc gia, Mạc Nguyên Thiển.”

.

.

.

Một thân nam trang, Trầm Thiên Hạm dạo bước qua đình viện đằng sau sơn trang lớn, có cảm xúc bất lực bó tay.

Võ Hoài Thiên kiên quyết không nhường người, không chịu để nàng độc thân hành động, theo như hắn nói, đợi đến khi đại hội võ lâm kết thúc rồi sẽ đưa nàng về Cẩm Tú thành.

Vậy thì chuyện của Hương Hương phải làm sao bây giờ? Võ Hoài Thiên mặc dù đã phái người đi tìm tiểu thư, song nàng vẫn không tài nào yên tâm nổi. Vị tiểu thư của nàng kia tính tình quái hơn quỷ, chỉ sợ người của hắn rồi sẽ quay lại truy vấn nàng, “Người có thấy qua vị tiểu thư nào như thế sao?”

Thời gian kéo dài càng lâu, tình cảnh của Hương Hương lại càng nguy hiểm. Nghĩ đến tin tức trước lúc đi nhận được, nàng đau lòng không thôi. Rốt cuộc nên làm sao bây giờ mới tốt?

Xúc động đá đá đám lá vàng dưới chân, đột nhiên nàng nghe thấy phía trước truyền đến thanh âm một nam một nữ nói chuyện. Mà tiếng nói nữ tính kia ----- thập phần thập phần quen tai!

Nàng tiêu sái bước nhanh tiến đến, không dám tin nhìn nữ tử trong đình. *(này có thể nói là “xa ngàn vạn dặm, gần ngay trước mắt” không nhỉ?)*

“Thiên Hạm?” Mạc Nguyên Thiển đứng trong đình cũng nhìn thấy nàng, kinh hỉ vội vàng tiến lên, một phen ôm chặt lấy nàng, hoàn toàn không chú ý tới khuôn mặt sắt đá của nam nhân bên cạnh ra sao. “Người như thế nào lại ở đây?”

Xem rõ bộ dạng hưng phấn cười vui của Mạc Nguyên Thiển, Trầm Thiên Hạm mới phản ứng lại, một phen đẩy nàng ra, trước biểu tình khó hiểu kì lạ của Nguyên Thiển, tặng nàng một cái bạt tai.

“Thiên Hạm?” Mạc Nguyên Thiển ôm lấy bên má bị đánh, giật mình kinh ngạc.

Thượng Quan Ngự Kiếm một bên biểu tình trùng xuống, nghĩ cũng không nghĩ liền ra tay giáo huấn tiểu tử không biết trên dưới kia, Võ Hoài Thiên bỗng dưng từ đâu hiện thân phi tới, rất nhanh đánh hạ chiêu thức của hắn, ôm lấy Trầm Thiên Hạm lui đi ba bước lớn về sau.

“Thượng Quan, vị này là Trâm cô nương.” Võ Hoài Thiên trước khi hấn kịp ra chiêu thức thứ hai vội giải thích, không hy vọng hảo hữu sẽ ngoại lệ ra tay với một thiếu nữ tử không chút võ công trên người.

“Cô nương?” Thượng Quan Ngự Kiếm nhướng mi, ánh mắt lướt một vòng qua nam trang Trâm Thiên Hạm.

“Nàng có thói quen nữ phần nam trang.” Võ Hoài Thiên bí mật thán trời trong lòng, đã nói cứ như vậy sẽ có ngày gặp chuyện không may! Chờ sau khi sự kiện này xử lý hoàn tất, hấn khẳng định sẽ đem toàn bộ nam trang của nàng ném sạch!

“Ngươi vì sao lại đánh nàng?” Xem tư thái Võ Hoài Thiên bảo hộ người chặt chẽ, Thượng Quan Ngự Kiếm miễn cưỡng thu hồi tay, không quên nói chuyện mới vừa rồi xảy đến.

Trâm Thiên Hạm không trả lời hấn, chính là chỉ một đường trùng mắt Mạc Nguyên Thiên đằng sau.

“Thiên Hạm, sao ngươi lại đánh ta?” Mạc Nguyên Thiên cũng là không hiểu, Trâm Thiên Hạm luôn luôn cử chỉ nhã nhặn, trong công việc luôn bình ổn quy củ, giảng giải lễ pháp, như thế nào vừa thấy mặt nàng lại động thủ ra tay?

“Chuyện ta đào hôn khiến ngươi tức giận như thế?” Nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có lý do này.

“Ngươi đào hôn hay không ta quản không nổi.” Tiểu thư của nàng này luôn không biết trời cao đất rộng, mặc kệ thế tục lễ giáo,

làm ra được cái chuyện đào hôn này nàng tuyệt không mấy ngạc nhiên. Chính là..... Chính là, nàng giận là....

“Người muốn đào hôn bỏ chạy, vì sao lại muốn Hương Hương thay người gả?”

Mạc Nguyên Thiên buông tay, hóa ra mọi việc là như thế.

“Ta nghĩ nàng so với ta sẽ thích hợp hơn a.” Nàng không hiểu chính mình lần này làm ở đâu. “Hơn nữa ta cũng không thể dẫn nàng ấy ngao du giang hồ đi, nàng ấy từ nhỏ theo sau ta làm loạn nhiều như vậy, chịu thay ta không ít rắc rối lớn bé, ta cũng chỉ là muốn tính kế giúp nàng. Nhan Khánh Ngọc là tể tướng đương thời, nhân phẩm cũng không tệ, phong thái cao lớn uy vũ đủ tư cách, Hương Hương gả cho hắn coi như là có nơi chốn nương thân tốt a.”

“Nơi chốn nương thân tốt?” Trầm Thiên Hạm hai mắt bốc hỏa, khí phẫn bùng bùng bốc cao khó thấy. “Hương Hương ở Nhan phủ, địa vị so với hạ nhân còn không bằng, này chính là người vì nàng ấy tìm một nơi nương thân tốt?”

“Hạ nhân? Sao lại thế được?” Mạc Nguyên Thiên ngây ngẩn cả người. “Hương Hương tốt như vậy, người Nhan phủ sao lại có thể đối nàng ấy như vậy?”

“Thực đơn giản đi! Bởi vì nàng ấy không tên là Mạc Nguyên Thiên, không phải thiên kim đại tiểu thư Mạc phủ!” Trầm Thiên Hạm hừ lạnh.

“Sao có thể như vậy?” Mạc Nguyên Thiên choáng váng, không ngờ đến sự tình lại không thuận lợi như nàng tưởng tượng, trong

lúc nhất thời không biết làm sao. “Hiện giờ ở đâu? Hương Hương ở đâu?”

“Người vẫn ở trong Nhan phủ a!” Trầm Thiên Hạm nghĩ đến liền nhin không được đở hồng mắt. “Ta mời người giúp ta điều tra tin tức về Hương Hương ở đó, không ngờ Nhan Khánh Ngọc cứ nhiên sai Hương Hương tới tạp vụ làm việc nặng!”

“Không thể nào!” Mạc Nguyên Thiên không dám tin trừng lớn mắt, Hương Hương từ nhỏ tới lớn, một chút việc nặng nhọc cũng chưa bao giờ để nàng ấy đụng qua, so với một tiểu thư chính quy như nàng còn có phong thái tiểu thư hơn nữa, hiện tới Nhan gia cư nhiên phải làm việc nặng? Trời ạ, Hương Hương nhất gan thích khóc lại kiêu kiêu nhược nhược, làm sao có thể chịu được?!

“Không thể, không thể như vậy.” Nàng kích động lắc mạnh đầu, bắt lấy ống tay áo Trầm Thiên Hạm. “Các người thì sao? Các người có đi nói chuyện giúp nàng?”

“Sao lại không, nhưng là lão gia không cho phép.” Trầm Thiên Hạm cắn môi, mệt mỏi càng nhiều. “Ta cùng Nhạc Nhạn quý gồi cầu xin người cùng phu nhân, nhưng lão gia nói, là chúng ta có lỗi với Nhan gia trước, hiện còn mặt mũi tới vì Hương Hương nói chuyện sao? Hơn nữa Hương Hương đã gả tiến vào trong Nhan phủ, là người của Nhan gia, chúng ta giờ đã là người ngoài, căn bản không thể can thiệp.”

“Nhảm nhí! Nhan gia đối xử với Hương Hương như vậy, không hề đem nàng ấy trở thành người một nhà!” Mạc Nguyên Thiên tức giận đá chân. “Đại ca của ta thì sao? Hắn lại có thể xem Nhạc Nhạn quý gồi cầu xin mà trơ mắt sao?”

“Thiếu gia đã đi xa bàn sinh ý, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng nữa mới có thể trở về.” Trầm Thiên Hạm thở hắt một hơi dài. “Cho nên ta mới đi tìm người. Sự tình đều do người dựng lên, đương nhiên phải để người ra mặt giải quyết, hơn nữa người mới là thiên kim tiểu thư thực sự của Mạc gia, là chủ tử của Hương Hương, người mới có tư cách tới Nhan phủ đòi người!”

“Đi! Chúng ta bây giờ lập tức tới Nhan phủ!” Sự tình là do nàng nháo loạn, nàng đương nhiên có trách nhiệm xử lý, hơn nữa giờ không biết Hương Hương có ổn không, nếu chậm trễ chút, nàng thực sự không dám tưởng tượng tiếp.

9.2

Ồ đó làm hạ nhân? Mạc Nguyên Thiên không dám dừng lại, mau chóng kéo Trầm Thiên Hạm cùng đi!

“Chờ đã.” Thượng Quan Ngự Kiếm vẫn luôn đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, khuôn mặt lạnh lẽo ngăn trở trước đường nàng đi. “Nàng nghĩ làm cái gì?” Hắn trong lòng có loại dự cảm phi thường không tốt.

“Đương nhiên là tới Nhan phủ kêu bọn hắn thả người! Hết thấy sự tình đều là ta gây ra, không liên quan tới Hương Hương, cùng lắm thì tự thân ta sẽ bồi bọn họ!” Mạc Nguyên Thiên không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Nàng phải giả cho tên nam nhân đó?” Hắn nhú mày.

Nàng sững sốt, không nghĩ nhiều liền nói: “Nếu bọn họ nhất định đòi ta gả mới chịu thả người, ta đây liền gả!”

“Nàng mơ tưởng!” Thượng Quan Ngự Kiếm giận đỏ mắt, không để nàng kịp phản kháng liền ôm nàng vào lòng, giữ chặt nàng một chút động đậy cũng không thể. “Nàng trở về phòng cho ta, thế nào cũng không được phép đi!”

Nghĩ trở về gả cho tên nam nhân khác? Cửa cũng không có!

“Thượng Quan Ngự Kiếm! Người làm cái gì?!” Bị hấn ôm chặt chẽ ở trong ngực, Mạc Nguyên Thiên lại đấm lại đá. “Thả ta ra, ta muốn đi cứu Hương Hương! Ta muốn đi.....”

Câu nói ngắt nửa chừng thì biến mất, bởi vì Thượng Quan Ngự Kiếm giận giữ đã điểm á huyết của nàng.

“Nàng như thế nào cũng không thể đi!” Thượng Quan Ngự Kiếm trầm thanh trừng mắt, không nói thêm một câu khiêng nàng đi, trở về phòng của chính mình.

“Chờ chút.” Trầm Thiên Hạm nhìn hai thân ảnh dây dưa dần đi xa, lúc này mới giật mình cảm thấy cần đuổi theo bọn họ, khiến Võ Hoài Thiên một phen bắt lấy nàng.

“Nàng muốn làm cái gì?” Sắc mặt Võ Hoài Thiên nhìn thế nào cũng không tốt.

“Tiểu thư nàng ấy.....” Bị đôi mắt nghiêm lệ của hấn trừng, Trầm Thiên Hạm nhin không được loạn loạn nhịp tim.

“Nàng ấy đã là người của Thượng Quan, không cần nàng quản.” Không cần nghĩ cũng biết, Thượng Quan tuyệt đối sẽ không buông tha nữ nhân của chính mình, càng không cần bàn tới chuyện cho gã đi nam nhân khác.

“Nhưng là....” Hương Hương còn chờ nàng ấy tới cứu! Thật vất vả mới tìm được tiểu thư rồi, như thế nào có thể cứ thế quên đi!

“Không có nhưng là.” Võ Hoài Thiên giữ lấy cằm nàng, thần sắc nghiêm túc. “Sự kiện này ta sẽ giúp ngươi, chờ sau hai ngày nữa đại hội sẽ kết thúc, lúc đó chúng ta liền lên đường tới kinh thành.”

“Không cần, tiểu thư đi cùng ta là được rồi.” Chờ đến khi hắn đem sự tình ở đây xử lý xong, đến lúc đó Hương Hương còn có thể bình an sao? Hơn nữa để bọn hắn đi chính là khiến sự tình càng thêm phức tạp, chỉ xem phản ứng của nam nhân mới vừa rồi, chỉ biết đi là càng thêm xấu.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Hắn còn mơ mới để cho chính nàng đi.

“Võ Hoài Thiên!” Trầm Thiên Hạm trầm xuống sắc mặt, bất mãn thái độ chuyên chế này của hắn. “Ngươi không thể quyết định thay ta mọi sự như thế, ta cũng không phải là.....”

Võ Hoài Thiên cũng không để nàng nói xong, làm theo Thượng Quan Ngự Kiếm, điểm á huyết của nàng.

“.....!!” Trầm Thiên Hạm giận giữ nhìn hắn, nhin không được nắm đấm tay đánh hắn, chính là người đau lại thành nàng, thân thể nam nhân cường tráng lại tuyệt không đau chút nào.

“Nàng ngoan ngoãn ở trong phòng.” Võ Hoài Thiên ôm lấy nàng, lấy ánh mắt ngăn lại động tác như mèo cào kia. “Trước khi đại hội kết thúc có vô vàn nguy hiểm, nàng không được chạy loạn.”

Trầm Thiên Hạm ngưng lại cử động, nhớ tới hắc y nhân lúc trước.

“Không cần sợ, nàng ở đây rất an toàn, qua hai ngày nữa ta sẽ đem nàng cùng mọi chuyện giải quyết.” Nhìn ra khung hoàng của nàng, hắc ôn nhu an ủi. “Cho nên trước khi sự việc ở đây kết thúc, nàng không nên tự tiện hành động.”

Con người đen trầm không thấy đáy tòa trụ nàng, yêu cầu nàng chấp nhận.

Đối với hết thảy, nàng chính là chỉ nhắm mắt, không có trả lời.

Nàng không có cách đáp ứng hắc.

.

.

.

Mới mở cửa sổ ra, liền nhìn thấy người “bảo hộ” đứng dưới cửa sổ, Trầm Thiên Hạm rút lại cánh tay, ngoại trừ thở dài cũng chỉ có thở dài.

Sớm đã biết Võ Hoài Thiên vô cùng nghiêm túc, chính là vẫn không ngờ bản thân lại bị trông giữ “cận nhận” như thế, có chấp

cánh cũng khó có thể bay.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Trầm Thiên Hạm tưởng Võ Hoài Thiên đã trở về, không ngờ người nhìn thấy lại là Mạc Nguyên Thiên.

“Thiên Hạm, ngươi vẫn tức giận à?” Không khí yên lặng cùng ngưng ngừng giữa hai người, cuối cùng vẫn là Mạc Nguyên Thiên lên tiếng phá vỡ trước. “Ta biết ta đã hại Hương Hương thật thảm, ngươi đừng tức giận nữa, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu Hương Hương.”

Trầm Thiên Hạm liếc nhìn nàng ấy một cái, vẫn là nhin không được thở dài.

“Ta không tức giận.” Đây là lời nói thật. So với việc giận Mạc Nguyên Thiên, nàng hiện giờ lo lắng cho Hoài Hương hơn, cũng càng phiền não khôn cảnh chính mình.

“Thật sự?” Mạc Nguyên Thiên cười cười ỉ ỏi tới gần nàng, thân thiết như trước đây vẫn thế, “Vậy đừng không nói chuyện với ta, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Ân?” Trầm Thiên Hạm nhàn nhạt trả lời, cũng không đẩy nàng đang tiếp cận ra. “Hôm đó đánh ngươi.....”

Kỳ thật bàn tay kia sau khi đánh xong, Trầm Thiên Hạm cũng cảm thấy hối hận. Nàng vốn từ nhỏ lớn lên trong Mạc phủ, tâm tư Mạc Nguyên Thiên thế nào nàng còn không rõ sao, tâm ý của nàng thực sự là muốn tốt cho Hoài Hương, chỉ là còn khiếm khuyết không biết tự vấn, chỉ biết tùy hứng làm việc nên mới gây ra đại họa.

“Ai, là ta đáng đánh.” Mạc Nguyên Thiên cắt lời nàng, đối với cái tát kia của nàng tuyệt không để ý, ngược lại cảm thấy chính mình thực sự vô cùng có tội.

“Người ác!” Trầm Thiên Hạm quả thực là không có cách đối phó nàng, cá tính như vậy có kẻ nào có thể nhận đây? *(thế mà có người nhận rồi đấy thôi... hắc hắc....)*

Trực giác, nàng nhớ tới nam nhân hôm đó đối với tiểu thư nhà mình phát giận. *(đó, thấy chưa... he he he ....)*

“Người cùng vị Thượng Quan công tử kia có quan hệ gì?” Mặc dù hỏi như thế, nhưng kỳ thực Trầm Thiên Hạm trong lòng cũng đã nắm chắc câu trả lời. Nhìn rõ hôm đó Thượng Quan Ngự Kiếm biểu hiện ăn vị chua kia, đã đủ chứng minh giữa hai người có tình tố gì.

Này lại càng phiền phức! Nhan gia bên kia nàng ấy chưa giải quyết xong, bên này nàng lại chọc thêm một.

Nam kiếm thánh Thượng Quan Ngự Kiếm, lại không thể so Võ Hoài Thiên hoặc Nhan gia có điểm nào thấp hơn a.

“Hắn nói ta là phiền phức của hắn, này có tính là quan hệ không?” Mạc Nguyên Thiên mắt thoáng liếc nhìn, nhẹ giọng chậm chậm trả lời, đối lại ánh mắt không đồng tình của Trầm Thiên Hạm, bèn kêu thối một tiếng: “Đừng nhắc tới hắn nữa a!”

“Hôm đó hắn giận khí bưng bưng khiêng người đi, hơn nữa tuyệt không cho người đi Nhan phủ, ta đương nhiên muốn hỏi một chút.” Trầm Thiên Hạm chỉ sợ nàng ấy sẽ đem tâm tình không

thích hợp, sẽ làm lỡ chính sự. “Người đừng quên, người “trên danh nghĩa” vẫn là thê tử của Nhan Khánh Ngọc chưa qua cửa đã bỏ trốn.”

Hôn sự Nhan gia còn chưa xử lý xong, nàng ấy đã theo một nam nhân tiến ra như vậy, thực không tốt.

“Đừng thuyết giảng ta, ta mới là có chuyện cần hỏi người đi.” Mạc Nguyên Thiển mới không nghĩ ngó ngang tới ác nam nhân kia, nàng nhưng là lại càng muốn biết vấn đề của Thiên Hạm. “Người nói cho ta, người quen biết ‘Võ Hoàng’ từ khi nào? Cũng không chịu nói với ta, người biết rõ ta ngưỡng mộ hần!”

Còn dám nói nàng, chính mình không phải cùng với Võ Hoài Thiên ở chung một chỗ đó sao.

“Kính Thiên Bảo muốn hợp tác buôn bán vải thêu ở miền Bắc, cho nên thiếu bảo chủ cùng hai tên hộ vệ tùy thân tới Mạc phủ bàn sinh ý cùng thiếu gia.....”

“Ngừng.” Mạc Nguyên Thiển nhướng mắt, tay đuổi ra, ngăn nàng lại tiếp tục “báo cáo công sự”.

“Ta hỏi là người cùng Võ Hoài Thiên, nghĩa là người cùng hần như thế nào, đừng xả ra mấy ngôn từ liên quan tới đại ca, Kính Thiên Bảo, Mạc phủ!”

Người mù cũng nhìn ra được giữa nàng cùng Võ Hoài Thiên có chuyện, nàng đừng nghĩ trốn!

Trầm Thiên Hạm cắn cắn môi dưới, như tượng thạch lặng im.

“Thiên Hạm, chuyện này ngươi đâu phải cam chịu.” Mạc Nguyên Thiên nhin không được giấu cợt. “Ai nha, này nếu không có gì, làm sao phải ngưng ngưng a. Võ Hoài Thiên lịch sự tuần tú, cũng là Võ Hoàng, còn là người nổi nghiệp Kinh Thiên Bảo, cùng ngươi xứng đôi rất thích hợp đi.”

Trọng điểm là, nếu nàng ấy trở thành phu nhân Võ Hoàng, nàng sau này nếu muốn biết sự tình giang hồ gì, còn phải lo không có nguồn tin sao? Nghĩ đến liền khiến người hưng phấn nha.

“Thích hợp?” Trầm Thiên Hạm cười khở nhìn nàng, trải qua chuyện của Hoài Hương rồi, nàng thế nào vẫn chưa nhận được giáo huấn? Không phải mỗi người đều giống như nàng, không thềm để ý tới thân phận tốt xấu!

“Có phải không?” Mạc Nguyên Thiên tinh tế quan sát biểu tình của nàng, có chút ngoài ý muốn khó dấu. “Hay ngươi không có tình ý với hắn?”

Không có khả năng a, xem ánh mắt Thiên Hạm luôn quán không được hướng tới trên người Võ Hoài Thiên, chỉ biết nàng khẳng định là yêu thích hắn .

“Thiên Hạm, ngươi không phải là tự ti, cảm thấy cùng Võ Hoài Thiên không cách nào xứng đôi đi?” Mạc Nguyên Thiên thần sắc vừa tỉnh, không cần nhiều thời gian liền nghĩ ra đáp án.

“Không phải như vậy sao?” Nếu là Mạc Nguyên Thiên, Trầm Thiên Hạm cũng không có cái gì cần giấu diếm, “Hắn đường đường là thiếu chủ Kinh Thiên Bảo, lại kiêm nhiệm thân phận Võ Hoàng, có địa vị, có tài thế. Mà ta thì sao? Bất quá chỉ là một gia

phó nhỏ nhỏ, cho dù là chủ sự một tú phường, vẫn như cũ chỉ là nô bộc a."

"Người lại thế nữa." Mạc Nguyên Thiển bắn ánh mắt xem thường, cánh tay dương lên ôm lấy nàng, "Ta không phải đã nói sao? Người chính là "tiểu thư" trong Mạc phủ chúng ta, toàn Cẩm Tú thành đều nhận diện như vậy!"

"Giả không phải là thật, thật sự sẽ không là giả, ta không nghĩ lừa chính mình." Trầm Thiên Hạm bỏ tay nàng ấy xuống, thản nhiên thừa nhận tâm ý chính mình. "Ta yêu hấn, nhưng là ta cũng biết chính mình cùng hấn là không có khả năng. Với thân phận của hấn, mặc dù hấn thật sự muốn ta, cũng chỉ có thể thu ta làm thiếp, ta tuyệt không có khả năng đáp ứng được."

"Ai bảo lấy người làm thiếp?! Nếu thật ta còn lâu mới đáp ứng cho người!" Mạc Nguyên Thiển trừng mắt, đứng bật dậy. "Võ Hoài Thiên có nói muốn thu người làm thiếp?" Nếu hấn thực sự dám yêu cầu Thiên Hạm vậy, nàng có thể nào cũng phải hảo hảo chinh hấn thật tốt, không cần biết hấn có phải Võ Hoàng hay không!

"Hấn không nói." Trầm Thiên Hạm lắc lắc đầu, giữ chặt tay Nguyên Thiển, chỉ sợ nàng ấy xúc động làm ra chuyện gì. "Hấn là nói muốn lấy ta, nhưng đường đường là thiếu chủ Kinh Thiên Bảo, sao có khả năng cưới một gia phó?"

"Sao lại không có khả năng." Mạc Nguyên Thiển trắng mắt liếc nàng một cái, cực kì không vui nàng lại cứ xem thường chính mình như vậy. "Hấn nếu để ý người, yêu người, đương nhiên sẽ không quan tâm tới vấn đề này."

Trầm Thiên Hạm chấn động tâm, thấp giọng nói: “Cho dù hẳn thật sự nguyện ý, mấy vị trưởng bối trong nhà hẳn lại có thể đồng ý sao?”

“Trưởng bối trong nhà hẳn, ta nắm chắc sẽ đồng ý.” Mạc Nguyên Thiên nháy nháy mắt đen, lộ ra tươi cười thông minh lại xảo trá.

“Cái gì?” Trầm Thiên Hạm ngốc lẳng, không rõ ý nàng nói.

“Thiên Hạm, ai bảo ngươi không theo ta cùng quan tâm sự tình giang hồ, hiện tới bây giờ mới thành đề ý nhiều như vậy.” Mạc Nguyên Thiên cười đến phi thường khả ái.

“Ngươi muốn nói cái gì a?” Trầm Thiên Hạm bị nàng cười đến một đầu đen sẫm, nàng không hiểu chuyện này rốt cuộc có gì đáng buồn cười?

“Ta nói, ngươi có biết phu nhân bảo chủ Kinh Thiên Bảo, thân nương Võ Hoài Thiên, là có thân thế như thế nào?” Nàng nháy mắt mấy cái, giấu giấu diêm diêm vẫn là không chịu nói thẳng hết ra.

“Không biết.” Trầm Thiên Hạm đáp lại là vô cùng trung thực, thậm nghĩ muốn thực nhanh biết đáp án. “Rốt cuộc là có ý gì? Ngươi nói rõ ràng a.”

“Thật nôn nóng nha.” Mạc Nguyên Thiên lè lưỡi, cũng là nói lại cho Thiên Hạm biết.

“Người giang hồ đều biết, thân nương Võ Hoàng chính là cốc chủ Đa Tình Cốc, luôn luôn phi thường coi nhẹ thế tục lễ giáo, quy

phạm nữ tử, nhân duyên lúc trước cùng với thân phụ Võ Hoàng, thực ra cũng chính là nàng ấy nhất kiến chung tình (*vừa gặp đã yêu*), lớn mật theo đuổi.”

“Cái gì?” Trầm Thiên Hạm ngây ngẩn người.

“Cho nên người nghĩ xem, vị “trưởng bối” như vậy nếu biết các người tình ý ngọt ngào, lại sẽ bởi vì thân phận người mà không chấp nhận sao?” Mạc Nguyên Thiên kiêu kiêu mị mị hướng nàng ném ánh mắt, nở nụ cười.

Trầm Thiên Hạm chấn động kinh ngạc không biết phản ứng ra sao.

Là vậy? Là như vậy sao? Nhưng là.... Thật sự lại có thể thuận lợi như thế?

“Thiên Hạm, ta đều đã nói hết với người, người như thế nào vẫn bày ra một khuôn mặt sầu khổ a?” Mạc Nguyên Thiên thu lại tươi cười, bất mãn nhìn Trầm Thiên Hạm tuyệt vẫn không vui vẻ.

“Ta...” Trầm Thiên Hạm nhìn nàng, thở dài một hơi. “Cho dù là như vậy, cũng là chúng ta dự đoán mà thôi. Hơn nữa thiếu bảo chủ chưa chắc đã nhận ý.”

Võ Hoài Thiên sẽ nguyện ý sao? Với thân phận địa vị của hắn, lại sẽ cam nguyện đem nàng trở thành chính thê sao?

“Này cứ giao cho ta đi.” Mạc Nguyên Thiên hai mắt lóe sáng, không hề dè chừng, lo lắng vấn đề này. “Người hãy chờ tin tốt của ta đi!”

Chương 10

Trong phòng nghị sự, Võ Hoài Thiên cùng Thượng Quan Ngự Kiếm rút cuộc rút ra được kết quả thảo luận liên tục mấy ngày gần đây, ý định ngày mai sẽ tăng thời gian ba năm vào trong nội dung công ước, ngay tại ngày trước khi ấn định lại công ước, bên ngoài cửa bỗng dung nổi lên hàng loạt tiếng ồn ào.

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên, Võ Hoài Thiên là nhú mày không ổn, nhận ra ngoài cửa là tiếng nói kiêu mị của nữ nhân, còn Thượng Quan Ngự Kiếm lại là nhu nhu thái dương chính mình.

“Đi đi, ta chờ người.” Võ Hoài Thiên cũng rất muốn bóp bóp thái dương, nữ tử xuất hiện ngoài cửa rõ ràng là có ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến lực chú ý của Thượng Quan Ngự Kiếm, rõ ràng là phải để hấn xử lý trước chuyện kia.

Thượng Quan Ngự Kiếm hướng hấn thoáng nhìn xin lỗi, đứng dậy mở cửa, bên ngoài cửa quả nhiên không ai khác ngoài Mạc Nguyên Thiên.

“Nàng lại làm cái gì?” Thượng Quan Ngự Kiếm trầm mặt, nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, thật muốn triệt để đem nàng về phòng. “Ta đã nói, nàng như thế nào cũng đừng nghĩ muốn đi.”

Tưởng nàng là vì chuyện lên kinh mà lại muốn nháo hấn, không ngờ đến Mạc Nguyên Thiên chính là lạnh lùng nhìn hấn một cái, lướt qua thân thể cao to hướng tới trong phòng nghị sự đi.

Nàng không có vì hấn tức giận đâu! Cứ nhiên dám sai người đi theo nàng nửa bước không rời, không cho phép nàng rời khỏi đây, không chịu để nàng lên kinh thành cứu Hương Hương! Hấn tưởng hấn là ai a!

“Nàng muốn đi đâu?” Thượng Quan Ngự Kiếm khó hiểu quay đầu, liền vội vàng kéo nàng lại. “Chúng ta đang bàn chuyện, nơi này không phải là chỗ nàng có thể loạn nháo.”

“Ta cũng có chuyện muốn bàn.” Mạc Nguyên Thiên tránh đẩy tay hấn ra, không có hảo khí trừng hấn.

“Không có gì tốt để bàn, nàng thế nào cũng không thể đi!” Thượng Quan Ngự Kiếm chỉ cần vừa nghĩ đến nàng nói sẽ gả cho một nam nhân khác, khí giận liền bùng nổ trào lên, không chút nào che giấu.

“Ta không phải muốn tìm người.” Mạc Nguyên Thiên liếc mắt trừng hấn một cái, đối với tuyên án bá đạo này của hấn đã không thèm nghĩ ngợi nhiều gì. Dù sao “tiểu nhân báo thù kị ở tường thượng”, cho dù hiện tại bị hấn quản chế gắt gao trốn không thoát, nàng cũng tin tưởng phong thủy luân luân chuyển, sẽ có lúc nàng vượt qua hấn!

“Bằng không nàng muốn tìm ai?” Thượng Quan Ngự Kiếm hoàn toàn không tin nàng.

“Trong này liền chỉ có hai người, không phải muốn tìm người, đương nhiên là tìm hấn!” Mạc Nguyên Thiên mắt sáng linh động chuyển, ngón tay từ tốn chỉ thẳng hướng Võ Hoài Thiên này giờ vẫn không nhúc nhích như núi.

Võ Hoài Thiên nhướng cao mày, Thượng Quan Ngự Kiếm là mây mù đen mặt.

“Nàng đừng cố ý sinh sự.” Sớm trải qua quá trình nhìn nhận năng lực chế tạo phiền phức của Mạc Nguyên Thiên, Thượng Quan Ngự Kiếm thật muốn lại điểm á huyết của nàng, đem nàng mang trở về phòng riêng.

Mạc Nguyên Thiên cũng không nghĩ tiếp tục nói cùng hắn, trực tiếp đi tới trước mặt Võ Hoài Thiên, chuẩn bị cùng hắn “bàn chuyện” thật tốt.

“Các hạ (*danh từ dùng để xưng hô, xem phim kiếm hiệp rồi nghe cũng không lạ nha*) đường đường là Võ Hoàng, giữ lấy gia phó quý phủ chúng ta, không lẽ lại không nói chút chuyện công đạo?” Mạc Nguyên Thiên mắt đẹp thoáng nhìn, thanh âm mặc dù kiêu mị, song đối với Võ Hoài Thiên hoàn toàn không có tác dụng phụ nào, chính là khiến Thượng Quan Ngự Kiếm giận khí càng tăng lên!

“Về điểm này, ta sẽ tìm thiếu gia các vị nói chuyện.” Võ Hoài Thiên xem xét khuôn mặt tối sầm của Thượng Quan, không muốn cùng nàng nói nhiều. Qua vài lần tiếp xúc lúc trước, hắn đối với vị thiên kim tiểu thư chính quy của Mạc phủ này, thật không có hảo cảm cho lắm, nếu không phải Thượng Quan Ngự Kiếm coi trọng nàng như vậy, hắn sớm đã đem nàng đánh ra ngoài.

Khó bảo, trẻ con tùy hứng, là cảm giác hắn đối với Mạc Nguyên Thiên.

“Nếu ta kiên trì không muốn bàn chuyện thì sao?”

Mạc Nguyên Thiên tự nhiên ngồi xuống, trở thành người nghe nhìn hần trả lời, thân thủ tự tay rót trà ra, có phần nắm chắc hần sẽ không đuổi người.

“Thứ tại hạ không có thời gian.” Võ Hoài Thiên liếc mắt nhìn Thượng Quan Ngự Kiếm, muốn hần quản tốt nữ nhân chính mình, nếu không đừng trách hần không tính thâm tình hảo hữu.

“Các hạ không muốn biết Thiên Hạm có tâm phiền muộn gì sao?” Mạc Nguyên Thiên nhanh chóng nói, kịp trước khi Thượng Quan Ngự Kiếm hành động, hiểu rõ một khi câu vừa ném ra, Võ Hoài Thiên tuyệt đối sẽ chuyên chú nghe ngóng.

“Bàn chuyện cùng đại ca ta là có thể, người muốn tìm cha ta nói cũng chẳng sao, nhưng là ta có thể chắc chắn với người, cho dù hai người bọn hần đồng ý đáp ứng, chỉ cần Thiên Hạm không muốn ở cùng người, Mạc phủ chúng ta tuyệt sẽ không làm khó xử nàng, người vẫn không cưới được người.” Mạc Nguyên Thiên mắt to vừa chuyển, những câu này nói ra quả nhiên hạ gục Võ Hoài Thiên.

“Được, người nói đi.” Võ Hoài Thiên rút cuộc chỉ có thể nói một câu.

“Ta muốn nói chuyện riêng với người.” Mạc Nguyên Thiên thị uy trừng mắt Thượng Quan Ngự Kiếm một bên, biểu hiện rõ ràng bất mãn của bản thân đối với hần.

Thượng Quan Ngự Kiếm lạnh lùng trừng lại nàng, còn đang định cự tuyệt thì Võ Hoài Thiên đã lên tiếng trước.

“Chúng ta buổi chiều lại nói tiếp.” Võ Hoài Thiên lấy ánh mắt ý bảo, làm Thượng Quan Ngự Kiếm không thể nào cự tuyệt.

“Ta ở bên ngoài.” Giống như Mạc Nguyên Thiên đối với hắn, Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn ra được vị Trầm cô nương nữ phần nam trang kia, đối với Võ Hoài Thiên quan trọng như thế nào. Huynh đệ một ruột, Thượng Quan Ngự Kiếm đương nhiên chỉ có thể đồng ý.

Ném cho Mạc Nguyên Thiên một ánh mắt cảnh cáo, muốn nàng đừng nháo để sau lại gặp chuyện không may, Thượng Quan Ngự Kiếm bước ra ngoài để lại hai người trong phòng nghị sự, trong lòng âm thầm quyết định, đến khi bọn họ bàn xong liền sẽ đem Mạc Nguyên Thiên áp tải về phòng, , miễn cho nàng có ý bốn bề gây chuyện.

“Đã có thể nói đi.” Nhìn cửa phòng khép lại, Võ Hoài Thiên lập tức lên tiếng.

“Đương nhiên.” Mạc Nguyên Thiên trước điểm xuyết một ngụm trà. “Vậy ngươi trước nói cho ta biết, ngươi tính đem Thiên Hạm đặt lên vị trí nào?”

“Vị trí?”

“Ngươi là tính thu nàng về làm thiếp sao?” Hiểu được hai tên nam nhân trong ngoài cánh cửa kia đều sắp không còn tính nhẫn nại, Mạc Nguyên Thiên cũng không lòng vòng luẩn quẩn nói thẳng.

“Ai nói như vậy?” Võ Hoài Thiên nhướng cao mi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên thực dọa người.

“Thiên Hạm.” Mạc Nguyên Thiển đương nhiên không bị dọa nạt đến, thậm chí còn có tâm tình kiêu ngọt cười cười. “Ta nói hai người các người cũng thật sự là kỳ quái, trong lòng người có tính toán gì cũng không chịu cùng nàng nói rõ ràng, cũng khó trách nàng ấy cứ miên man suy nghĩ.”

“Nàng ấy tưởng ta muốn nạp nàng ấy về làm thiếp?” Võ Hoài Thiên hoàn toàn ngoài ý muốn, trong đầu hẫng từ đầu đến cuối đều là muốn cưới nàng về làm thê tử a.

“Vì sao?”

“Bởi vì người là thiếu bảo chủ Kinh Thiên Bảo, lại cũng là Võ Hoàng a.” Mạc Nguyên Thiển cảm thấy nam nhân này thực ngốc. “Người cũng hiểu bốn chữ ‘môn đăng hộ đối’ đi, thân phận của người hiển hách như thế, Thiên Hạm đương nhiên không dám trèo cao.”

“Ta không cần biết môn hộ nào hết.” Võ Hoài Thiên chân tình nói mạnh. “Hơn nữa, là nàng ấy nói chung thân sẽ không lấy chồng, cả đời muốn ở lại Mạc phủ báo ân!” Võ Hoài Thiên vô cùng xác định Trầm Thiên Hạm đã nói lời này. “Này lại nói thế nào?”

“Hai chuyện này thực ra là cùng một sự kiện, chính là vì thân thế của nàng ấy.” Mạc Nguyên Thiển nhún nhún vai, cảm thấy Trầm Thiên Hạm thật là ngốc muốn chết, luôn đem vấn đề này đè nặng trong tâm. “Nói ra Thiên Hạm kỳ thực cũng là một thiên kim tiểu thư, thân phụ nàng là đại hộ phía nam, nương nàng trong nhà lại là tiểu thiếp thứ bảy.”

“Kia vì cái gì nàng lại đến Mạc phủ?” Võ Hoài Thiên cảm thấy, đáp án hẳn nhận lại sẽ không hề vui vẻ.

“Bởi vì chuyện thê thiếp trong nhà sớm đã không phải ngày một ngày hai, nương nàng ấy trời sinh tính tình ôn hậu, lại chỉ sinh ra một nữ nhi là nàng, đương nhiên sẽ chịu mọi người thị uy khinh trọng, đều là do bọn chúng áp bức quá nhiều, nên sau khi thân phụ nàng qua đời, các di nương nàng (*mẹ cả mẹ kế*) liền quá phận, trực tiếp đem hai mẹ con đã đá ra khỏi cửa, bất cứ cái gì cũng không chu cấp cho, mặc kệ hai người ở ngoài tự sinh tự diệt.”

Mạc Nguyên Thiên thấp giọng lại nói: “Một góa phụ dẫn theo một đứa nhỏ không danh không phận lưu lạc khắp nơi, cuối cùng thân không còn một xu đồng nào, mắc bệnh ngất đi ở trước cửa lớn nhà ta. Trong khoảng thời gian lưu lạc này, nương nàng đã đem mọi thức ăn có được, quần áo giữ ấm, toàn bộ mang cho Thiên Hạm, chính mình ốm đau nặng nề cuối cùng thân thể suy sụp, cho dù thân phụ ta đã thỉnh đại phu, vẫn cứu không được nàng ấy. Trước lúc lâm chung, nàng ấy cầu cha ta thu nhận Thiên Hạm, cũng nhắc nhở Thiên Hạm ghi nhớ hết đời phần ân tình này.”

Võ Hoài Thiên hai bàn tay nắm chặt, chỉ cần nghĩ đến thuở nhỏ ấy đã không giúp gì được nàng, liền cảm thấy đau lòng xót xa.

“Cho nên, nàng quyết định chung thân không lấy chồng, cũng là cùng lúc báo đáp ân tình Mạc gia, càng là cùng lúc sợ bản thân sẽ gặp hoàn cảnh tương tự như nương vậy?” Thanh âm trầm thấp trở nên khàn khàn, con ngươi đen luôn luôn nghiêm lệ kia tràn ngập nỗi lòng đau.

Mạc Nguyên Thiên chú ý tới nhìn ra, cũng đổi giọng ngữ điệu.

“Tâm tư của người ta nhiều, đừng nói tới gia đình thuở nhỏ của Thiên Hạm, nhà ta cũng đã là nhà nàng ấy.” Mạc Nguyên Thiển thở dài, cũng không giải thích thêm hai vị di nương Thiên Hạm vẫn còn hung ác muốn trừ bỏ nàng ấy, là nhờ phụ thân cùng nương chính mình ra mặt áp chế, cho nên mới không gây ra đại sự gì thôi. “Người nói xem, Thiên Hạm có thể không sợ sao?”

Võ Hoài Thiên im lặng, cuối cùng đã biết nguyên nhân chân chính nàng cự tuyệt hẳn.

“Đa tạ người đã nói với ta chuyện này.”

“Ngoại trừ đa tạ ta ra, người có biết bây giờ phải làm sao không a?” Mạc Nguyên Thiển nhìn hẳn vẫn trấn định, nhin không được lại lên tiếng. “Nói trước, ta tuyệt không hy vọng Thiên Hạm chết già trong nhà ta!”

Võ Hoài Thiên nhìn nàng một cái, bắt đầu cảm thấy vị tiểu thư Mạc gia này cũng không khiến người phản cảm như hẳn vẫn nghĩ. Nghĩ đến tình cảm thân thiết giữa nàng với Trầm Thiên Hạm, lại nhìn đầy mắt nàng tràn ngập lo âu, Võ Hoài Thiên ngoại lệ lên tiếng trả lời.

“Ta sẽ đưa nàng đi.”

.

.

Cứ ba năm một lần, đại hội võ lâm vô cùng náo nhiệt ở trên núi Nhị Tô được tổ chức. Lôi đài luận võ (*sân khấu để đấu nhau đó*) đã sớm được nâng cao lên, một trái một phải chia hai bên quân lực nam bắc võ lâm, Võ Hoài Thiên cùng Thượng Quan Ngự Kiếm nắm chặt đao cùng kiếm đứng bên trên, chờ vị nào muốn lên đài thách đấu.

Trầm Thiên Hạm khó có dịp lại mặc nữ trang ra ngoài, ngồi ở một bên trên bục khách quý, nhìn không chớp mắt về Võ Hoài Thiên, chỉ sợ hấn bất chợt gặp nguy hiểm gì.

Mặc dù Lãnh Diệc Trần đứng bên cạnh lại lần nữa bảo chứng, trừ phi Thượng Quan Ngự Kiếm đứng bên cạnh trên đài đột nhiên nổi khùng phát điên đánh chém, bằng không Võ Hoài Thiên là tuyệt đối an toàn, nhưng nàng vẫn nhịn không được lo lắng đam tâm.

Đao kiếm vô tình không có mắt, cho dù hấn không nguy hiểm tính mạng, nhưng lỡ không cẩn thận bị thương thì sao?

“Trầm cô nương, người thật sự không cần quá lo như vậy.” Nhìn sắc mặt nàng một trận trắng bạch thật thảm, Lãnh Diệc Trần nhịn không được lên tiếng khuyên. “Người cho dù không tin ta, cũng nên tin tưởng năng lực của gia đi. Hấn võ công cao siêu, không thể có người nào có thể dễ dàng làm thương hấn!”

“Ta biết.” Mặc dù là nói như thế, Trầm Thiên Hạm vẫn chỉ cười khổ, bàn tay run rẩy giấu trong tay áo.

“Bất quá người hôm nay mặc nữ trang thật đẹp, ta là lần đầu nhìn đến bộ dáng này của cô nương nha.” Lãnh Diệc Trần không để ý hào phóng khen. Nhìn nàng hóa trang nam nhân văn thái thư sinh vậy, không ngờ đến nàng mặc nữ trang vào cũng đẹp như thế, cái

này chính gọi là nghi nam nghi diện mạo đi. “Gia nếu nhìn thấy, khẳng định là phi thường vui vẻ.”

Có giả trang thế nào vẫn là nữ nhân a! Xem mới nhắc tới gia, Trầm cô nương hai má liền hồng.

“Ngươi quá tăng bốc.” Trầm Thiên Hạm ngượng ngùng sờ sờ xiêm y mềm mại thướt tha của mình, thấp đầu nhỏ giọng nói.

Cho dù cúi đầu, nàng vẫn nghe thấy quanh mình không ít âm thanh của đám nữ nhân vì Võ Hoài Thiên mà hò hét, còn nàng chỉ cần chút giương mắt lên nhìn, lập tức liền thấy một đám hiệp nữ đầy hỏa nhiệt trong mắt ----- đó là lòng hâm mộ cùng yêu mến Võ Hoài Thiên. Đương nhiên, cũng có không ít ánh mắt bắn về phía nàng, có nghi hoặc cũng có ghen tị, chỉ vì nơi nàng ngồi là kề cạnh ghế chủ vị của Võ Hoài Thiên.

Ánh mắt kia như là muốn thăm vấn nàng, nàng có tư cách gì mà ngồi vị trí đó! Nhiều ánh mắt ác ý, khiến cho nàng nhin không được loạn nhịp tim.

Nàng đứng lên, không nghĩ ngồi tiếp ở chỗ có thể lãng trì (*gần nghĩa giết*) chính mình này, Lãnh Diệc Trần bỗng ngăn nàng lại.

“Ngươi muốn đi đâu a? Trầm cô nương?” Lãnh Diệc Trần meo meo cười, không lưu một điểm cản đường nàng đi. “Đại hội đâu đã kết thúc.”

“Ta có chút không thoải mái, muốn đi về trước nghỉ ngơi.” Lời vừa bày tỏ ra khỏi miệng, Trầm Thiên Hạm thật muốn cắn luôn đầu

lưỡi chính mình. Nàng sao lại đã quên mất Lãnh Diệc Trần là truyền nhân của thần y, cái lý do kia rõ ràng là càng đề chết nàng.

“Là vậy sao?” Lãnh Diệc Trần nhưng cũng không vạch trần nàng, chính là chỉ cười cười. “Người mấy ngày gần đây thân mình hư nhược, song cũng may không phải nghiêm trọng gì, để ta giúp người xem mạch đi.”

Hắn hiền lành vươn tay, lại bị Huyền Phong đứng một bên đánh rớt.

“Người làm cái gì?” Lãnh Diệc Trần trừng hướng hắn.

Huyền Phong cũng không thèm ngó ngang tới hắn, chính là mặt vô biểu tình nói với Trầm Thiên Hạm: “Gia có việc muốn tuyên bố, chờ hắn nói xong thì muốn đi hãy đi.”

Nói hết, hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt đầy dấu hỏi của Lãnh Diệc Trần, Huyền Phong tiếp tục làm công tác hộ vệ của hắn.

Lãnh Diệc Trần trừng mắt, cũng không thèm lên tiếng hỏi, dù sao chỉ cần người này ở đây, chẳng sợ nghe không được.

Trầm Thiên Hạm cũng ngoài ý muốn, nhưng hắn đã nói vậy, nàng chỉ có thể ngồi lại chỗ, cố ý không để tâm tới tiếng hò hét cùng ánh mắt dữ tợn xung quanh mình.

Mà cuộc tỉ thí trên lôi đài cũng truyền tới thanh âm người bại trận, quả nhiên lần này cũng không có ai chiến thắng hai vị đang nhiệm chức.

Võ Hoàng cùng Kiếm Thánh sau khi nêu lên một chút sửa đổi của công ước lần này, Võ Hoài Thiên lại không giống như Thượng Quan Ngự Kiếm lui về vị trí ngồi đằng sau, mà là vẫn đứng trên đó nhìn chăm chú về hướng Trầm Thiên Hạm.

Trầm Thiên Hạm tâm loạn nhịp nhảy dựng lên, hoàn toàn còn chưa kịp phản ứng, người đã bị hất đem cùng phi lên cao đài.

Dưới đài là một mảnh hoa hoa những người là người, Trầm Thiên Hạm kinh ngạc nhìn hắn, không rõ hắn muốn làm gì.

Võ Hoài Thiên sau khi hướng nàng cười nhẹ, liền quay nhìn mọi người xung quanh cao giọng nói: “Võ mỗ vào mười hai ngày nữa, cưới Trầm cô nương ở Mạc phủ Cẩm Tú thành làm thê!”

Lời vừa nói ra, mọi người liền bùng nổ ồn ào nghị luận bàn tán, không ít nữ tử trao tâm cho hắn ngạc nhiên đến đờ người.

Võ Hoài Thiên tuyệt không để ý, thanh âm trầm ổn tiếp tục lên tiếng, mặc dù âm lượng không lớn vừa phải, nhưng từng từ từng chữ đều uy nghiêm lọt vào tai mọi người.

“Hơn nữa ngày hôm nay Võ mỗ ở trước mặt toàn bộ mọi người thê, đời này kiếp này chỉ có nàng là thê tử duy nhất, muốn lấy tất cả thời gian trả ân nàng cứu mạng!” Lời dứt, hắn cúi đầu nhìn vị hôn thê trong lòng mình, đáy mắt tràn ngập đều là nhu tình như nước --- -- cũng chỉ có duy một hình bóng nàng.

“Ta.....” Trầm Thiên Hạm nói không ra lời, dấu không nổi niềm hạnh phúc bất ngờ này đây. Hắn cư nhiên ở ngay trong đại hội võ

lâm, công nhiên nói ra chuyện động trời này, hơn nữa ngày tháng đều đã định tốt hết, này rõ ràng là.....

Tiếng reo hò chúc mừng xung quanh lấp hết thanh âm nhỏ nhỏ của nàng, Võ Hoài Thiên ôm chặt nàng không buông tay, cứ như vậy đứng ở trên đài, nhận mọi người chúc phúc.

Như này rồi, xem nàng còn đường nào chạy!

.....

“Ngươi là thành tâm sao?” Cho đến khi đại hội toàn bộ kết thúc, Trầm Thiên Hạm vẫn chưa thực sự hoàn hồn.

Này không phải sự thật đi, sự tình sao có khả năng viên mãn đến như thế!

“Hôm nay ở trước sự chứng kiến của bao người như vậy, nàng còn sợ ta rút lời sao?” Võ Hoài Thiên nắm hai tay nàng, nhìn trạc tử ngọc bích đại diện cho thân phận thiếu phu nhân Kinh Thiên Bảo kia, trong tâm đều là hài lòng ngọt ý.

“Nhưng là...” Trầm Thiên Hạm vẫn không cách nào tiếp nhận. Sự tình thật sự lại thuận lợi như thế? “Ngươi đã nói đến hôn kỳ (*ngày định hôn lễ*), người nhà ngươi đã đồng ý sao? Bọn họ sẽ không cảm thấy thân phận ta không đủ cùng ngươi xứng đôi sao?”

“Ngày là nương ta chọn.” Nương hấn vừa nghe xong tin tức, tâm tình phi thường tốt liền thuận miệng chọn ngày đính hôn ngay mười hai ngày sau, như là sợ hấn sẽ đổi ý. Võ Hoài Thiên thông minh cũng không nói ngay chuyện này với nàng. “Cái gì thân phận,

đối với nhà của ta mà nói, so ra kém với việc nàng đã cứu ta một mạng nhiều.”

“Ta chỉ là “nhặt” được người, không tính cứu người.” Trâm Thiên Hạm vô thức phản bác, vẫn là chìm trong trạng thái không dám tin.

Thật sự đơn giản như thế, dễ dàng như thế? Nàng cứ nghĩ sẽ có vật cản gì, vấn đề gì đâu? Tại sao cho tới bây giờ cũng không có tồn tại? (*may mắn thế còn đòi hỏi gì nữa =. =!*)

“Mặc kệ như thế nào, chuyện nàng là ân nhân cứu mạng ta vẫn không bao giờ thay đổi.” Võ Hoài Thiên bao trọn lấy tay hai nàng, đem nàng kéo vào trong lòng ngực, thân thân mật mật ôm chặt lấy.

“Ngày đính ước đều đã chọn, tin tức cũng đã truyền ra ngoài, nàng lại còn không tin sao?” Võ Hoài Thiên đề có thể “đôi phở” nàng, hẳn đều đã làm triệt để đến như thế, nàng lại còn hoài nghi. “Mặc kệ nàng tin hay không, chuyện ta cưới nàng là đã định rồi!”

Hành động ôm nàng là ôn nhu đến thế, lời nói bày tỏ cũng khí phách, bá đạo mười phần.

“Nàng lại vẫn còn cái gì bất mãn? Mau nói ra ta có thể giải quyết.” Xem nàng vẫn một bộ dáng do dự, Võ Hoài Thiên nhiu nhiu mày, nhìn không được nghĩ tới điều xấu.

Sẽ không phải tất cả đều là Mạc Nguyên Thiên lừa hắn, Trâm Thiên Hạm trong lòng kỳ thật không phải vướng mắc thân phận không xứng gì, cũng không phải vấn đề cưới vợ nạp thiếp, mà là ở hắn?

“Nàng không mong muốn?” Hấn trực tiếp hỏi.

Trầm Thiên Hạm nhìn hấn một tuần nhan bất an, trong lòng bùng lên hỏa nhiệt.

Nàng sao có khả năng không mong muốn? Nàng chính là..... không thể tin được a!

“Nàng nói đi, ta sẽ không cứng rắn bức nàng gả.” Xem nàng nửa ngày không nói một câu, Võ Hoài Thiên trong lòng đã đen hết một mảnh.

Trầm Thiên Hạm sâu kín xem xét hấn, một tiếng thán nhẹ liền chủ động nhào vào trong lòng hấn ôm chặt. “Ta chỉ là không thể tin được chính mình lại có vận tốt như thế, có thể cùng ngươi cả đời.”

Giận khí cùng bất an của Võ Hoài Thiên, vì một lời nhẹ nhàng này của nàng, toàn bộ tiêu tán biến mất.

Hấn chặt chẽ ôm lấy Trầm Thiên Hạm, sẽ không bao giờ buông tay.

Cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân trong tay.

Song đúng lúc này, mỹ nhân trong lòng ngực nghĩ nghĩ điều gì lại chần chờ lên tiếng, “Nhưng là, ân tình của Mạc phủ đối với hai mẹ con ta.....”

“Việc này ngươi không cần lo lắng.” Võ Hoài Thiên không đường chọn lựa chuyển chuyển con ngươi đen, kéo nàng lại vào

trong lòng mình. “Phương thức báo ân có trăm ngàn cách, chết già trong Mạc phủ là phương pháp ngớ ngẩn nhất.”

“Người -----” Trầm Thiên Hạm bị hắn ôm giữ chặt chẽ, đành phải lấy ngón tay trộm cầu hắn.

“Vấn đề này ta cũng đã nghĩ qua, nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ thay nàng trả hết ân.” Võ Hoài Thiên không nói nhiều, hắn cũng đã có kế sách tốt lắm.

“Không có khả năng!” Trầm Thiên Hạm trừng mắt to, cũng tò mò không kém.

“Nàng cứ chờ xem đi.” Võ Hoài Thiên trù mếu xem xét nàng, bàn tay vuốt vuốt hai má trắng nõn. “Hiện thứ nàng cần nghĩ là chuyện hai chúng ta.”

“Chúng ta?” Trầm Thiên Hạm ngẩng đầu muốn hỏi rõ ràng, vừa lúc đón lấy ánh mắt tà tứ của hắn, hai má đồng thời hiện lên hồng đỏ, môi hắn cũng đặt lên môi nàng.

Lúc này, hai người còn việc trọng yếu hơn cần làm nha!

Vấn đề báo ân, hãy chờ xong việc hãy nói lại.

•°O ~~HOÀN~~ O.o°•